

கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார் அருளிய
கந்த புராணம் - பகுதி 4
2. அசுர காண்டம் (1 - 925)

**kantapurANam of kAcciyappa
civAccAriyAr
part 4 /canto 2 (verses 1- 925)
In tamil script, Unicode/utf8
format**

Acknowledgements:

Our Sincere thanks go to Dr.
Thomas Malten & colleagues of

the Univ. of Koeln, Germany for providing with a transliterated/romanized version of this work and for permissions to release the Tamil script version as part of Project Madurai collections.

Our thanks also go to Shaivam.org for the help in the proof-reading of this work in the Tamil Script format.

Preparation of HTML and PDF versions: Dr. K. Kalyanasundaram, Lausanne, Switzerland.

This Etext file has the verses in

tamil script in unicode/utf-8 format.

So you need to have a Tamil Unicode font to view the Tamil part properly and the computer/browser set to handle utf-8 encoded text.

In case of difficulties send an email request to kalyan at geocities.com or to kumar at vt.edu

© Project Madurai, 1998-2006.
Project Madurai is an open, voluntary, worldwide initiative devoted to preparation of electronic texts of tamil literary works and to distribute

them free on the Internet.

Details of Project Madurai are available at the website

<http://www.projectmadurai.org/>

You are welcome to freely distribute this file, provided this header page is kept intact.

கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார் அருளிய
கந்த புராணம்

பாகம் 4 / 2. அசுர காண்டம் (1 -)

1. மாயைப் படலம்	1 - 86
2. காசிபன் புலம்புறு
படலம்	87 - 138
3. அசுரர் தோற்று
படலம்	139 - 176

4. காசிபனுபதேசப்
படலம் 177 - 201
5. மார்க்கண்டேயப்
படலம் 202 - 486
6. மாயையுபதேசப்
படலம் 487 - 510
7. மாயை நீங்கு படலம் 511- 527
8. அசுரர் யாகப் படலம் 528 - 643
9. வரம்பெறு படலம் 644 - 671
10. சுக்கிரனுபதேசப்
படலம் 672 - 722
11. அண்டகோசப்
படலம் 723 - 789
12. திக்குவிசயப்
படலம் 790 - 925

உ

செந்திலாண்டவன் துணை
திருச்சிற்றம்பலம்

2. அசுர காண்டம்

1. மாயைப் படலம் (1-86)

- 1 ஊரி லான்குணங் குறியிலான்
செயலிலான் உரைக்கும்
பேரி லான்ஒரு முன்னிலான்
பின்னிலான் பிறிதோன்
சாரி லான்வரல் போக்கிலன்
மேலிலான் தனக்கு
நேரி லான்உயிர்க் கடவுளாய்
என்னுளே நின்றான். 1
- 2 வீறு காசிபன் சிறார்களாய்
மேவிய அறுபான்
ஆறு கோடிய தாகிய

அவுணருக் கரசன்
மாறில் மங்கல கேசியாம்
அரக்கியை மணந்து
பேற தாகவே சுரசையென்
றொருமகட் பெற்றான். 2

3 தூய அம்மகள் வளர்ந்தபின்
புகன்எனுந் தொல்லோன்
தீய மாயையின் கல்விகள்
யாவையுந் தெருட்டி
ஆய விஞ்சையின் வல்லபம்
நோக்கியே அவட்கு
மாயை என்றுபேர் கூறினன்
மனத்திவை மதிப்பான். 3

4 இன்ன லெய்திய அவுணர்கள்
சிறுமையும் இமையோர்
மன்ன னாதியர் பெருமையும்
வானநாட் டுறைவோர்

நன்ன லந்தொலைந் தசுரரால்
மலிந்திட நந்தி
சொன்ன வாய்மையுங்
கருதினன் புகரெனுந்
தூயோன்.

4

5 கருதி இன்னண மேல்வருந்
தன்மையுங் கண்டு
குருதி தோயும்வேல்
அவுணர்கோன் பயந்தகோற்
றொடியை
வருதி என்றுகூற் வரம்பறு
பேரருள் வழங்கி
ஒருதி றந்தனைக் கேளெனத்
தேசிகன் உரைப்பான்.

5

6 வனச மங்கைதன் கணவனால்
வாசவன் தன்னால்

முனிவர் தேவரால் அளப்பிலா
அவுணர்கள் முடிந்தார்
அனையர் மேன்மையை
யாவரும் உணர்குவர்
அதனால்

உனது தந்தையும் வலியிழந் 6
தேயொடுங் குற்றான்.

7 மின்பொ ருட்டினால் கேதகை
மலர்ந்திடும் விளங்கும்
என்பொ ருட்டினால் மாமழை
சொரிந்திடும் ஈட்டும்
பொன்பொ ருட்டினால்
யாவுமுண் டாமதுபோல
உன்பொ ருட்டினால்
அவுணர்க்கு மேன்மைய
துளதாம்.

8 வாச மாமலர் மடந்தையும்
வந்தடி வணங்கப்
பேசொ ணாததோர் பேரழ
குருக்கொடு பெயர்ந்து
காசி பன்றனை அடைந்துநின்
வல்லபங் காட்டி
ஆசை பூட்டியே அவனொடும்
புணருதி அல்லில்.

8

9 அல்லி டைப்புணர்ந் தசுரர்கள்
தம்மையுண் டாக்கி
மெல்ல அங்கவர் தங்கட்கு
நாமமும் விளம்பி
எல்லை யில்வளம் பெற்றிட
அவுணருக் கியலுந்
தொல்லை வேள்வியும்
விரதமும் உணர்த்துதி
தோகாய்.

9

10 இன்ன தன்மைகள் முடிந்தபின்
நின்சிறார் எவரும்
நன்ன லந்தனை அடையவும்
நண்ணல ரெல்லாம்
பன்ன ரும்பழி மூழ்கவும்
அருந்தவம் பயில
அன்னை மீளுதி என்றனன்
புகரெனும் ஆசான்.

10

11 குரவன் வாய்மையை
வினவியே கோதில்சீர்
அவுணர்
மரபு மேம்படு தன்மையான்
மற்றிவை யெல்லாம்
அருளு கின்றனை ஆதலால்
இப்பணி யடியேன்
புரிசு வேனென அவனடி
வணங்கியே போனாள்.

12 மயிலை அன்னவள்
 அவுணர்தம் மன்னற்கும்
 இனைய
 செயலை யோதியே
 அவன்விடை யுங்கொடு
 சென்று
 கயிலை என்னநீ றாடியே
 காசிபன் இருந்து
 பயிலும் நோன்புடை
 எல்லையை நாடியே
 படர்ந்தாள்.

13 திருவும் மாரவேள் இரதிவேள்
 இரதியுந் திலோத்தமை
 யென்ன
 மருவு தையலும் மோகினி

யென்பதோர் மாதும்
ஒருத னித்திரு வடிவுகொண்
டாலென உலகில்
பொருவில் மாயவன் பேரழ
குருக்கொடு போனாள்.

13

14 மண்ணுற் றோர்களும் மாதிரத்
தோர்களும் மதிதோய்
விண்ணுற் றோர்களும்
அன்னவள் எழில்நலம்
விரைவில்
கண்ணுற் றோர்கிலர்
அணுகினர் காமவேள்
கணையின்
புண்ணுற் றோர்விளக் கழலுறு
பறவையிற் புலர்ந்தார்.

14

15 மதியும் ஞாயிறுஞ் சூழ்தரு
மேருவின் வடபால்

விதிம கன்தவம் புரிதரும்
வியனிலை மருங்கின்
அதிர்சி லம்பொடு மேகலை
புலம்புற அனையாள்
திதிகொல் என்றெலாத்
தேவரும் ஐயுறச் சென்றாள்.

15

16 சென்ற மாயைஅக் காசிபன்
இருக்கையில் திருவாழ்
மன்றல் லாவியுந் தடங்களுஞ்
சோலையும் மணிசெய்
குன்று மாமலர்ப் பள்ளியும்
மண்டபக் குழாமுந்
தன்றன் ஆணையால்
துண்ணெனச் சூழ்தரச்
சமைத்தாள்.

16

17 இனைத்தெ லாமவண்
வருதலும் எந்தைதன் னடியை

மனத்தி னிற்கொடு
பொறியினை உரத்தினால்
வாட்டித்
தனித்து நோற்றிடுங் காசிபன்
புகுந்தஅத் தகைமை
அனைத்தும் நோக்கியீ
தென்கொலென் றதிசய
மடைந்தான்.

17

18 முற்று மாங்கவை ஆசையின்
நெடிதுபன் முறையால்
உற்று நாடியே மாயைதன்
செயலென உணரான்
இற்றெ லாமிவண் இயற்றினர்
யாரென எண்ணிச்
சுற்று நோக்கினன் யாரையுங்
காண்கிலன் தூயோன்.

18

19 வேறு

மெய்த்தவ வுணர்ச்சியை
விடுத்து மேலையோன்
அத்தன தருளினால் அணங்கு
மாயையால்
வைத்தன கண்ணுறா
மனங்கொள் காதலாற்
சித்திர மெனவெரீஇ யினைய
செப்புவான்.

19

20 வானநா டிழிந்ததோ மகத்தின்
வேந்துறை
தானநா டிழிந்ததோ தனதன்
ஆதியோர்
ஏனைநா டிழிந்ததோ இதுவன்
றேல்இவை
ஆனவா றுணர்கிலேன்
அழுங்கு சிந்தையேன்.

20

21 ஆரணன் செய்கையோ அகில

முண்டுமிழ்
நாரணன் செய்கையோ
அவர்க்கு நாடொணாப்
பூரணன் செய்கையோ பிறர்பு
ரிந்ததோ
காரணந் தேர்கிலேன் கவலும்
நெஞ்சினேன்.

21

22 புன்னெறிக் கானிடைப் புகுந்த
இத்திரு
நன்னெறிக் கேதுவோ நலந்த
விர்ந்திடுந்
துன்னெறிக் கேதுவோ
தொல்லை ஞாலமேல்
எந்நெறிக் கேதுவென் றிதுவுந்
தேர்கிலேன்.

22

23 என்றிவை சொற்றிவண் யாவ

தாயினும்
நன்றதன் இயற்கையும் நமக்கு
முன்னரே
ஒன்றறத் தெரிவுறும் உணர்ச்சி
இங்ஙனஞ்
சென்றது பழுதெனச் சிந்தித்
தானரோ.

23

24 தெற்றெனத் தன்மனந் தேற்றித்
தொன்மைபோல்
நற்றவம் இயற்றுவான்
நணுகும் வேலையில்
மற்றது தெரிந்திடு மாயை
தூமணிப்
பொற்றையில் தமிழளாய்ப்
பொலிந்து தோன்றினாள்.

24

25 தோன்றினள் நின்றலுந்
தொல்லை நான்முகற்

கான்றதொர் காதலன் அவளை
நோக்கினான்
வான்றிகழ் கற்பக வல்லி
செய்தவத்
தீன்றதொர் கொடிஇவண்
எய்திற் றோவென்றான்.

25

26 நாற்றலை யான்மகன் நம்முன்
இக்கொடி
தோற்றிய தற்புதச் சூழ்ச்சிக்
கேதுவென்
றாற்றுறு தவத்தின் அகற்றி
யாயிடை
வீற்றிருந் திடுவது விடுத்துப்
போயினான்.

26

27 கண்ணகல் வரைமிசைக் கடிது
போயுறீஇ

அண்ணிய னாதலும் அரிவை
யாய்உறப்

பெண்ணுரு வேகொல்இப்

பெற்றித் தாலென

எண்ணினன் மையலுக்

கெல்லை காண்கிலான்.

27

28 புண்டரி கத்திகொல்

பொன்னம் பாவைகொல்

அண்டர்தம் அணங்குகொல்

என்னின் அன்னரைக்

கண்டறி வேன்எனைக் காதல்

பூட்டிய

ஒண்டொடி இனையள்ளன்

றுணர்கி லேனரோ.

28

29 சேயிருங் கமலமேற் செம்மல்

செய்கையால்

ஆயவள் என்னில்இவ் வழகு

பெற்றிதான்

கூயது தேறினன் எல்லை

இல்லதோர்

மாயையே பெண்ணென வந்த

வாறென்பான்.

29

30 புகன்றிவை பற்பல பொருவில்

நான்முகன்

மகன்றன தருந்தவ வலியும்

போதமும்

அகன்றனன் புணர்ச்சிவேட்

டமுங்கி நைவதோர்

மகன்றிலின் பரிசென வருத்த

மெய்தினான்.

30

31 உண்ணிகழ் ஊன்பொருட்

டுயிர்கொல் வேட்டுவர்

கண்ணியுட் பட்டதோர்

கலையின் மாழ்குவான்
பெண்ணர சாயவிப் பேதைக்
கென்கொலோ
எண்ணமென் றிடருழந் திரங்கி 31
ஏங்கினான்.

32 அதுபொழு தவுணரை அளிக்க
வந்திடுந்
திதிநிகர் மடமகள் சிறந்த
கண்களால்
பொதுவியல் நோக்கொடு
புணர்ச்சி நோக்கினைக்
கதுமெனக் காட்டினள்
முனிவன் காணுற.

32

33 கண்டனன் முனிவரன் கலங்கி
னான்பொதுக்
கொண்டதோர் நோக்கியல்

குறித்துக் கூடுதல்
எண்டரு நோக்கினால்
இவளை யெய்துமா
றுண்டென நினைந்தனன் 33
உவப்பின் உம்பரான்.

34 பெருந்துயர் உதவுவெம்
பிணியுந் தீர்ப்பதேர்
மருந்துமற் றாதலும் மையல்
மேதகும்
அருந்தவ முனிவரன் அனைய
மாதுதன்
திருந்திய நோக்கியல்
தெளர்ந்து செப்புவான். 34

35 கற்பனை முதலிய கடந்த
கண்ணுதற்
சிற்பரன் யாவையுஞ் சிதைய
ஈறுசெய்

அற்புத மும்மவன் அருளும்
போன்றதால்
பொற்புறு கின்றஇப் பூவை
நாட்டமே.

35

36 மாயையுங் கொலையுமே
மருவி வைகலும்
ஆயதோர் உலகினை
அளிக்கும் நீர்மையாற்
பாயிருந் திரைக்கடல் நடுவட்
பள்ளிகொள்
தூயனை நிகர்த்ததித் தொகை
நோக்கமே.

36

37 இயலிருள் மேனியால்
இடியின் ஆர்ப்பினால்
வியனுயிர் முழுவதும்
வெருவச் செய்துடன்

பயனுறு தீம்புனல் பரிவின்
ஈதரு

புயலையும் நிகர்த்தன பூவை 37
பார்வையே.

38 என்பன பலபல எண்ணி

அன்னவள்

தன்படி வத்துரத் தகைமை

காணுநீஇ

அன்பினில் வியந்துநின்

றழுங்கு நெஞ்சொடு

நன்பெரு நயப்பினால் நவிறல்

மேயினான்.

38

39 வேறு

வானுறு புயலின் தோற்றம்

வரம்பில்சீர்க் கங்குல்

வண்ணம்

ஏனைய கருமை யெல்லாம்

இலக்கணத் தொருங்கே ஈண்டி
மீனுறழ் தடங்க ணாள்பால்
மேவிய என்ப தல்லால்
நானமார் கூந்தற் கம்மா
நாம்புகல் உவமை யாதோ.

39

40 கோட்டுடைக் குஃவித் திங்கள்
குனிசிலை இரண்டு மானின்
சூட்டுடை நுதற்கொவ் வாது
தொலைந்துபோய் தொல்லை
வான

நாட்டிடைக் கரந்துந் தோன்ற
நணுகியுந் திரியு மென்னின்
மீட்டிதற் குரைக்க லாகும்
உவமைகள் வேறு முண்டோ.

40

41 அருவத்தில் திகழுங் காமன்
ஆடலஞ் சிலையும் நெற்றி
உருவத்துக் குடைந்து வான்புக்

கொதுங்கிய மகவான் வில்லும்
மருவத்தந் துரைத்தும்
என்னின் மற்றவை யிரண்டும்
மாதின்

புருவத்தைப் போலா தம்மின்
மீமிசைப் பொருந்து மன்றே.

41

42 வண்ணமா வடுக்கோல் நீலம்
வாளயில் சுயல்சேல் என்றே
எண்ணின அவற்றி லொன்றும்
யாவது மியல்புற் றன்றாற்
கண்ணிணைக் கிணையே
தென்னிற் காமர்பாற் கடலுள்
எங்கோன்
உண்ணிய எழுநஞ் சென்னில்
ஒருசிறி தொப்ப தம்மா.

42

43 எள்ளென்றும் ஒத்தியென்றும்

ஏர்கொள்சம் பகப்போ
தென்றுந்
தள்ளருங் குமிழ் தென்றுஞ்
சாற்றினர் அவைகள் நாடில்
தெளடீளிறு மன்று வேறு
செப்பவோர் பொருளு
மில்லை
உள்ளதொன் றுரைக்க
வேண்டுந் துண்டத்துக் குவமை
தேரின்.

43

44 கெண்டையந் தடங்கட் பாவை
கேழ்கிளர் இதழ்க்கொப்
புன்னில்
தொண்டையங் கனியுண்
டென்று சொல்வனேல் அதுவுந்
துப்பால்
உண்டிடும் விருப்பி னோருக்

குலப்புறா அமிர்தம் நல்கிக்
கொண்டிருந் திடினே ஒப்பாம்
இல்லையேற் கூடா தன்றே.

44

45 முகையறு தளவும் புள்ளின்
முருந்தமுங் குருந்து முத்தும்
அகையறு முடுவுஞ் சாற்றின்
அணியெயி றதற்கொவ்
வாவால்

நகையது தெரிந்தோர் வெக
நன்னலம் புரியும் நீரால்
நிகர்பிறி தில்லை திங்கள்
நிலாவெனில் ஆகு மன்றே.

45

46 மயிரெறி கருவி வள்ளை
தோரண மணிப்பொன் னூசல்
பெயர்வன நிகர்க்கு மென்று
பேசுதல் பேதை நீர்த்தாஞ்
செயிரற வுலோக மாக்குந

திசைமுகக் கொல்லன் செய்த
உயிரெறி கருவி போலும்
ஒண்குழைக் காது மாதோ.

46

47 கொங்குறு கூந்த லாள்தன்
கோலவாள் முகத்துக்
கொப்பாம்
திங்களென் றுரைக்கில் தேயும்
வளர்வுறுஞ் சிறப்ப தன்றால்
பங்கய மெனினும் உண்டோர்
பழுதுமற் றதற்கும் என்னில்
அங்கதற் கதுவே யலலால்
அறையலாம் படிமற்
றுண்டோ.

47

48 சரந்தெறு விழியி னாள்தன்
களத்தின தெழிலைச் சங்கங்
கரந்தன கமுகும் அற்றே

அன்னது கண்டு நேரா
வரந்தரு புலவர் சொற்றார்
மற்றவர் அதற்கோ நாளும்
இரந்திடு தொழில ராகி
இழுக்கமுற் றார்கள் அன்றே.

48

49 மாயவன் அதரஞ் சேர்த்தி
வரன்முறை இசைத்த பச்சை
வேயெனும் வதுவும்
யான்செய் மெய்த்தவம்
அனைய நீரான்
தூயபொற் றோள்கண் டஞ்சித்
தோற்றதால் என்னில்
அன்னான்
சேயவன் வணக்கா தேந்துஞ்
சிலைகொலோ நிகர்ப்ப தம்மா. 49

50 பூந்தள வனைய மூரற்
பொற்கொடி கரத்துக் கொவ்வா

காந்தளும் நறிய செய்ய
கமலமா மலரும் என்னில்
மாந்தளிர் பொருவ துண்டோ
வள்ளுகிர் கிள்ளை நாசி
ஏய்ந்தள வற்றுக் காமர்
இலைச்சினை யாய தன்றே.

50

51 பொருப்பென எழுந்து
வல்லின் பொற்பெனத் திரண்டு
தென்னந்
தருப்பயில் இளநீ ரென்னத்
தண்ணெனா அமுதுட்
கொண்டு
மருப்பெனக் கூர்த்து மாரன்
மகுடத்தில் வனப்பு மெய்தி
இருப்பதோர் பொருளுண்
டாமேல் இணைமுலைக்
சுவமை யாமே.

52 அந்திரு வன்னாள் மேனி
அமைத்துவெம் முலைக்கண்
செய்வான்

சுந்தர வள்ளம் நீலுண்
டுகிலிகை விதிகொள்
போழ்திற்

சிந்திய துள்ளி யொன்றின்
ஒழுக்கங்கொல் சிறப்பின்
மிக்க

உந்தியின் மீது போய

உரோமத்தின் ஒழுக்க மன்றே. 52

53 மாசடை யாத நீல மணியுறழ்
வண்ண மாலோன்

காசடை அகலந் தாங்குங்

கனங்குழைத் திருவும்

போற்றுந்

தேசடை மாதி னுந்திச் சீரினுக்
கனையன் துஞ்சும்
பாசடை நேர்வ தாமோ
பகரினும் பழிய தன்றோ.

53

54 கண்டுழி மாயும் அன்றே
மின்னெனில் ககன மாகக்
கொண்டிடின உருவின் றாகுங்
கொடியெனில் துடிய
தென்னில்
திண்டிறல் நாக மென்னில்
சீரிதன் றணங்கின் நாப்பண்
உண்டிலை யென்று மானும்
ண்மைக்கோ ருவமை
யுண்டோ.

54

55 மயலுடைப் பணியும் ஆல
வட்டமும் வனப்புச் செய்த
வியலுடைத் தேரும் அச்சுந்

நிரங்கியே உயிர்க்கு மென்றாற்
கயலுடைக் கண்ணாள் அல்குற்
கொப்பவோ காமர் வீடவ்
வியலுறுப் பென்பர் யாரும்
மேலது காண்டும் அன்றே.

55

56 கோழிலை அரம்பை யீனுங்
குருமணித் தண்டை வேழத்
தாழிருந் தடக்கை தன்னை
நிகரெனில் தகுவ அன்றால்
மாழையுண் கருங்கண் மாதின்
மகரிகை வயங்கு பொற்பூண்
சூமுறு கவானே போலும்
அவையெனிற் சொல்ல
லாமோ.

56

57 அலவனாம் ஞெண்டை
அன்னாள் அணிகெழு
முழந்தாட் கொப்பாப்

புலவர்கள் புகலா நின்ற
வழக்கலாற் பொருந்திற்
றன்றால்

திலகநன் மணியே போல்வாள்
தெய்வத வடிவுக் கிந்த
உலகினுள் இழிந்த தொன்றை
உரைக்கின் துவமை யாமோ.

57

58 தமனியத் தியன்ற பொற்பில்
தாவிலா ஆவந் தானுஞ்
சிமையநேர் கொங்கை மாதின்
திகழ்கணைக் காலுந் தூக்கிற்
சமமிது பொருளி தேன்றே
தமியனேன் றுணிந்து சிந்தை
அமைவுற அறிதல் தேற்றேன்
ஐயமுற் றிடுவன் யானே.

58

59 அரும்புறு காலைக் கொங்கைக்

கழிவுற்று முகமொவ்வ வாது
சுரும்புற மலர்ந்த பின்னுந்
தொலைந்துகை யினுக்குந்
தோற்றுத்

திரும்பவும் அடிக்கும் அஞ்சிச்
சிதைந்தது கமல மென்றால்
பெரும்பயம் உற்று நோற்றும் 59
பிழைத்தது போலு மன்றே.

60 மேக்குயர் கூனல் ஆமை
விரைசெறி குவளைத் தோடு
தாக்குறு பந்து பிண்டித்
தண்டளிர் சார்பு கூறில்
தூக்குறு துலையின் தட்டுத்
தொகுத்தொரு வடிவில் வேதா
ஆக்குறின் மாதின் தாளுக்
கதுநிக ராகும் போலும். 60

61 ஆவியின் நொய்ய பஞ்சம்

அனிச்சமா மலரும் அன்னத்
தூவிய மிதிக்கிற் சேந்து
துளங்குறும் அடிகள் என்றால்
நாவியங் குழலின் மாது
நடந்திட ஞாலம் ஆங்கோர்
பூவதோ அதுபூ அன்றேல்
பொன்னடி பொருந்து
மோதான்.

61

62 கயலுறழ் கருங்கட்

செவ்வாய்க் காரிகை தனது
சாயல்

மயிலெனக் கூறின் அல்லால்

மற்றதற் குவமை யில்லை

இயலுறு வடிவிற் கொப்ப

தேதுள திவளே போலச்

செயலுறுத் தெழுதிற் றுண்டேல்

சித்திரம் அ·தே போலும்.

63 ஆனனம் நான்கு செய்தாட்
 காயிர மடங்கேர் கொண்ட
 மானினி தன்னை வேதா
 வகுத்திலன் கொல்லே
 அன்னான்

தானமைத் துளனே என்னில்
 தலைபல தாங்கி இந்தத்
 தூநிலா நகையி னாளைத்
 தொடர்ந்துபின் திரிவன்
 அன்றே.

64 மையறு புவியில் வந்த
 மாதிவள் அடியி லுள்ள
 துய்யதோர் குறிகள் வானில்
 தொல்பெருந் திருவில்
 வைகுஞ்
 செய்யவன் றனதுதேவி

சிரத்தினும் இல்லை யென்றால்
மெய்யுறு குறிகளெல்லாம்
இனைத்தென விளம்பற்
பாற்றோ.

64

65 வேறு

என்று முன்னிஅவ் வேந்திழை
தன்முனஞ்
சென்று காமர் திருவினுஞ்
சீரியோய்
நன்று நன்றுநின் நல்வர
வேயெனா
நின்று பின்னும் நெறிப்பட
ஓதுவான்.

65

66 யாது நின்குலம் யாதுநின்
வாழ்பதி
யாது நின்பெயர் யாருனைத்

தந்தவர்

ஓது வாயென் றுரைத்தனன்

உள்ளுறு

காத லான்மிசு காசிபன்

என்பவே.

66

67 வனிதை கூறுவள் மாதவ

நீயிது

வினவி நின்றல் விழுமிதன்

றென்னிடைத்

தனிய னாகியுஞ் சார்ந்தனை

நோற்பவர்க்

கினிய வேகொல்

இனையதோர் நீர்மையே.

67

68 ஏதில் நோன்பை இகந்துணர்

வில்லதோர்

பேதை மாந்தரில் பேசியெற்

சார்வது
நீதி யேயன்று நின்கடன்
ஆற்றிடப்
போதி யென்ன முனிவன்
புகலுவான்.

68

69 மங்கை கேட்டி வரம்பறு
பற்பகல்
அங்கம் வெம்ப அகமெலி
வுற்றிடச்
சங்கை யின்றித் தவம்பல
செய்திடல்
இங்கு வேண்டிய தெய்துதற்
கேயன்றோ.

69

70 பொன்னை வேண்டிக்கொ
லோபொன்னின் மாநகர்
தன்னை வேண்டிக்கொ
லோசசி யாம்பெயர்

மின்னை வேண்டியே அல்லது
வேறுமற்
றென்னை வேண்டி அவ்
விந்திரன் நோற்றதே.

70

71 ஐயதின் மேனி அலசுற
யான்தவஞ்
செய்த திங்குனைச் சேருதற்
கித்திறம்
நெய்தின் மேவினை
நோற்றதற் குப்பயன்
எய்தி யுற்ற தினித்தவம்
வேண்டுமோ.

71

72 பேரும் ஊரும் பிறவும்
வினவினேற்
கோர வொன்றும் உரைத்திலை
ஆயினுஞ்
சேர வேபின் தெள்குவன்

காமநோய்
ஈர கின்ற திரங்குதி
நீயென்றான்.

72

73 மாயை கேட்டு வறிது

நகையளாய்

நீயிவ் வாறு நெடுந்தவஞ்

செய்ததும்

ஆயில் என்பொருட் டோஅ·

தன்றரோ

தூயை வஞ்சஞ் சொலன்முறை

யோவென்றாள்.

73

74 மற்றிவ் வண்ண மயில்புரை

சாயலாள்

சொற்ற காலை யனையவள்

சூழ்ச்சியை

முற்று மோர்ந்து முதிர்கலை

யாவையுங்

கற்று ணர்ந்திடு காசிபன்
கூறுவான்.

74

75 பொய்ம்மை யாதும்
புகல்கிலன் நான்முகன்
செம்மல் யான்அது தேருதி
போலுமால்
இம்மை யேபர மீந்திடு
வோய்இவண்
மெய்ம்மை யேயுரைத்
தேன்உள வேட்கையால்.

75

76 பன்னெ டுந்தவம் பற்பகல்
ஆற்றியான்
முன்னி நின்றது முத்திபெற்
றுய்ந்திட
அன்ன தேயெற் கருள்செய
வந்தனை
ளுன்னை மேவலன் றோஉயர்

முத்தியே.

76

77 ஈத லான்மற் றெனக்கொரு
பேறிலை
ஆத லாலுனை யேயடைந்
தேனெனக்
காதன் மாதும்அக் காசிபற்
கண்ணுநீஇ
ஓத லாம்பரி சொன்றை
யுணர்த்துவாள்.

77

78 வேறு

மங்கலம் இயைந்திடு
வடாதுபுல முள்ளேன்
செங்கனக மேருவரை
சேர்ந்ததொரு தென்பால்
கங்கைநதி யின்கரை கலந்திட
நினைந்தேன்
அங்கணுறு கின்றதொ

ரரும்பயன் விழைந்தே.

78

79 வல்லையவண் ஏகுறுவன்
மாதவ வலத்தோய்
நில்லிவண் எனப்பகர நீனிறம
தாகுஞ்
செல்லுறமு மேனிதரு
செம்மல் அருள் மைந்தன்
ஒல்லையிது கேண்மென
உரைக்கலுறு கின்றான்.

79

80 கங்கைநதி யாதிய
கவின்கொள்நதி யேழும்
அங்கணுல கந்தனில்
அரன்பதிகள் யாவும்
மங்குல்தவழ் மேனியவன்
வாழ்பதியு மற்றும்
இங்குற வழைப்பனொ
ரிமைப்பொழுது தன்னில்.

80

81 பொன்னுலகும் விஞ்சையர்கள்
போதுலகும் ஏனோர்
மன்னுலகும் மாதிரவர்
வாழுலகும் அங்கண்
துன்னியதொர் தேவரொடு
சூழ்திருவி னோடும்
இன்னபொழு தேவிரைவின்
ஈண்டுதர வல்லேன்.

81

82 முவகைய தேவரையும்
முச்சகம துள்ளோர்
யாவரையு நீதெரிய
எண்ணுகினும் இங்ஙன்
மேவரவி யற்றிடுவன்
வெகல்புரி வாயேல்
காவலுறு பேரமிர்த
முங்கடிதின் ஈவேன்.

82

83 எப்பொருளை வேண்டினும்
இமைப்பிலுன வாக
அப்பொருளி யாவையும்
அளிப்பன்அ· தல்லால்
மெய்ப்புதல்வர் வெ·கினும்
விதிப்பன்அவர் தம்மை
ஒப்பிலை இவர்க்கெனவும்
உம்பரிடை உய்ப்பேன்.

83

84 அந்தமிகு மேனகை
அரம்பைமுத லானோர்
வந்துனடி யேவல்செய
வல்லைபுரி கிற்பேன்
சிந்தைநனி மால்கொடு
தியங்குமென தாவி
உய்ந்திட நினைந்தருடி
ஒல்லைதனில் என்றான்.

84

85 வேறு

முனியிது புகற லோடு
முற்றிழை முறுவல் எய்தித்
தனியினள் என்று கொல்லோ
சாற்றினை இனைய நீர்மை
இனியது தவிர்தி மேலோர்க்
கிசையுமோ யானும் முன்னம்
நினைவுழிச் செல்வல் நோற்று 85
நீயிவண் இருத்தி என்றே.

86 கங்கையின் திசையை
முன்னிக் கடிதவட் செல்வாள்
என்ன
அங்கவள் போத லோடும்
அருந்தவன் தொடர்ந்து செல்ல
மங்கையும் அருவ மெய்தி
மாயையிற் கரந்து நிற்ப
எங்கணும் நோக்கிக் காணான்
இடருழந் திரங்கி நைவான். 86

2. காசிபன் புலம்புறு படலம் (87 - 138)

- 87 தேனீர் மையெனப்
புகல்வாள் சிறிதுந்
தானீ ரமிலாள் தனிமா
யவளே
மானீர் உமதாம் வயின்உற்
றனளோ
ஏனீர் மொழியா திரிகின்
றதுவே. 1
- 88 சிலைவா னுதலாள் திறன்மா
யையெனும்
வலைவீ சியெனா ருயிர்வவ்

வினளால்
கலையீர் இவண்நீர் அதுகண்
டனிரோ
நிலையீர் வெருளா நெடிதோ
டுதிரால்.

2

89 கடிதேர் களிறே கழிகா
தலையாய்ப்
பிடிதேர் பரிசாற் பெயர்வாய்
தமியேன்
நொடிதே தளரா நெறிநே
டினையக்
கொடியாள் தலையுங்
கொணராய் கொணராய்.

3

90 அருளால் உனையே
அளியென் றனரால்
பெரியார் அவர்சொற்

பிழையா குவதோ
தரியா அரியே தமிழேன்
உயிரைத்
தெரிவான் நினைவோ
திரிகின் றனேயே. 4

91 மேவிப் பிரிவாள் விழிபோல்
அடுவாய்
ஆவிக் குறவோ அலைமன்
மதனப்
பாவிக் கும்இனிப் படையாய்
வருவாய்
வாவிக் குவளாய் எனைவாட்
டுதியோ. 5

92 செந்தா மரைமேல் திருவாம்
எனவே
வந்தாள் தணியா மயல்செய்
தகல்வாள்

அந்தோ வினவா அவளைக்
கொணர்வான்
சந்தா கிலையென் சந்தே
உரையாய்.

6

93 பொன்னிற் பொலிவுற்
றிடுபூங் கமலந்
தன்னில் துணையோ
டுதழீஇத் தணவா
அன்னப் பெடைகாள்
அறனோ புகலீர்
என்னைத் தனிவைத் தவளே
கியதே.

7

94 தணியா வகைமால் தமிழேற்
கருளித்
துணியா அகல்வாள்
படர்தொல் நெறியைக்
குணியா வுரைசெய்

குதியென் றிடினுங்
கணியாய் இதுவோ கணிதன்
இயல்பே.

8

95 படைவேள் கணையே பரிதிக்
குறவே
படவார் முகமே மதியின்
பகையே
விடமே புரையும் விழிமெல்
லியல்நின்
னிடமே வருவாள் ஒளர்யா
திசையாய்.

9

96 நின்றீர் மிகவுந் நெடியீர்
பெரியீர்
இன்றீ ரமிலா தெனைநீங்
கினள்முன்
சென்றீ ரவள்போஞ்

செயல்கா ணுதிர்செய்
குன்றீர் மொழியீர் குறைசெய் 10
துளனோ.

97 மயிலே ரியலாள் ஒருமா
யவளே
இயலே தறியேன் இவண்நின்
றனளோ
பயிலே சிலநீ பகர்வாய்
அதனால்
குயிலே எனதா ருயிர்கொள்
ளுதியோ. 11

98 நிற்பால் வரவே நினைவாய்
மொழிவாள்
என்பால் இலையிவ் வழியே
கினளால்
மென்பா லெனமே வியமா
ருதமே

தென்பால் வருவாய்
செயல்கூறுதிநீ.

12

99 ஆரத் தடமே அருள்நீ
ரினைஉன்

ளீரத் தினையென் றெவரும்
புகல்வார்

சாரிற் சுடுவாய் தளரேல்
எனவே

சோர்வுற் றிடுமென் துயர்தீர்க்
கிலையே.

13

100 களிசேர் மயிலே கவிரா
கியவாய்க்

கிளியே குயிலே கிளைதான்
அலவோ

தளரா வகைநீர் தகவே
மொழியா

அளியேன் உயிருக் கரணா

குதிரால்.

14

101 அறவே துயர்செய் தணுகா
திகலித்
துறவே துணிவாள்
தொடர்புந் தொடர்போ
உறவே யினிநீர் உவள்போம்
நெறியைப்
புறவே தமிழேன் பெறவே
புகல்வீர்.

15

102 எனவே பலவும் இயல்சேர்
முனிவன்
மனமால் கொடுசொற் றிடமற்
றதனை
வினவா மகிழா
வியன்மெய்ம் மறையா
அனமே யனையாள்
அவணுற் றிடலும்.

103 வேறு

நோற்குறு முனிவன் தன்பால்
 நொய்தென மாயை யெய்தித்
 தீர்க்கலா மையல் பூட்டிச்
 செய்தவம் அழித்தாள்
 அந்தோ
 பார்க்கிலன் இதனை
 யென்னாப் பரிவுசெய்
 தகன்றான் போலக்
 கார்க்கடல் வரைப்பின் ஏகிக்
 கதிரவன் கரந்தான் அன்றே.

17

104 தந்தைகா சிபன்என் றோதுந்
 தவமுனி யவன்பாற் சார
 வந்துளாள் யாயே அன்றோ
 மற்றியவர் தலைப்பெய்
 கின்ற

முந்துறு புணர்ச்சி
காண்டல்முறைகொலோ
புதல்வற் கென்னாச்
சிந்தைசெய் தகன்றான்
போன்று தினகரக் கடவுள்
சென்றான்.

18

105 அந்தமில் நிருதர் என்னும்
அளவைதீர் பானாட் கங்குல்
வந்திடு மின்னே யென்னா
வல்லையின் மதித்து வானத்
திந்திரன் ஆணை போற்றும்
இலங்கெழில் நேமிப்
புத்தேள்
சிந்துவிற் கரத்தல் போன்று
செங்கதிர்ச் செல்வன்
போனான்.

19

106 வேலையின் இரவி செல்ல

விண்ணவர் யாருங் கொண்ட
வாலிய திருவுஞ் சீரும்
வன்மையும் அகல மாயை
பாலுறும் அவுணர் தானைப்
பல்குழுப் பரவிற் றென்ன
மாலையும் இருளின் சூழ்வும்
வல்லைவந் திறுத்த வன்றே. 20

107 மாகமேல் நிமிர்ந்த செக்கர்
மாலையம் பொழுது நல்கூர்ந்
திகெனா இரக்கும் நீரார்க்
கிம்மியின் துணைய தேனும்
ஓகையால் வழங்கா நீதி
ஒன்னலான் ஒருவன்
செல்வம்
போகுமா றென்ன வாளா
பொள்ளெனப் போயிற்
றாமால்.

108 இரும்பிறை உருவின் எகார
கூர்ங்குயத் தினுமீர்க் கல்லா
வரம்பறும் இருளின் கற்றை
கணங்களும் மருளு நிராற்
பரம்பிய தியாண்டு மாகிப்
பாரெனப் பட்ட மாது
கரும்படாம் ஒன்று
மேற்கோள் காட்சியைப்
போன்ற தன்றே.

22

109 வண்டுழாய் மோலி மைந்தன்
மாலிருட் கங்குல் வேழத்
தெண்டரு வதனம் பட்ட
இரும்புகர்ப் புள்ளி யென்ன
அண்டர்தந் தருக்கள் சிந்தும்
அணிமல ரென்ன
வான்றோய்

கொண்டலிற் படுமுத்
தென்னத் தாரகை குலவிற்
றன்றே.

23

110 துண்ணென உலக முற்றுஞ்
சூழ்ந்தபே ரிருளா நஞ்சைத்
தெண்ணில வாகி யுள்ள
செங்கையால் வாரி நுங்கி
விண்ணவர் புகழ நீல
வியன்நிறந் தன்பாற் காட்டுங்
கண்ணுதல் போன்று முந்நீர்த்
தோன்றினன் கதிர்வெண்
டிங்கள்.

24

111 அமுந்தறு பாலின் வேலை
அமரர்கள் கடைந்த காலைச்
செழுந்துளி மணிக ளொடுந்
தெறித்தென உடுக்கள்
தோன்றக்

கழுந்துறும் அவுணர் என்னுங்
காரிருள் தொலைய அங்கண்
எழுந்ததோ ரமுதம்
போன்றும் இலங்கினன்
இந்து வென்பான்.

25

112 இரவெனும் வல்லோன் ஞால
மென்பதோர் உலையில்
வேலைக்
கரியுறு வடவைத் தீயில்
களங்கொடு வெண்பொன்
சேர்த்தி
விரைவொடு செம்மை
செய்து மீட்டுமோர் மருந்தால்
தொல்லை
உருவுசெய் தென்னச்
செங்கேழ் ஒளர்மதி வெளர்ய
னானான்.

26

113 அண்டருங் ககன மென்னும்
அகலிருந் தடத்திற் பூத்த
விண்டதோர் குவளை
ஆம்பல் போலுமால் மீன்கள்
வெளடளைப்
புண்டரீ கத்தைப் போலும்
புதுமதி அதன்கட் டேனார்
வண்டினம் ஒப்ப தன்றே
மாசுதோய் களங்க மாதோ.

27

114 அலைதரு நேமி என்னும்
ஆன்றதோர் தடத்தின்
பாலாம்
நிலவெனும் வலையை
யோச்சி நிழல்மதிப் பரதன்
ஈர்த்துப்
பலநிறங் கொண்ட மீன்கள்
பன்முறை கவர்ந்து

வான்மேற்
புலருற விரித்த தேபோற்
பொலிந்தன உடுவின்
பொம்மல்.

28

115 கழிதரும் உவரி நீத்தங்
கையகப் படுத்து மாந்தி
எழிலிகள் வான மீப்போய்
இருநிலத் துதவல் காணூஉப்
பழிதவிர் மதியப் புத்தேள்
பாற்கடல் பருகி யாண்டும்
பொழிதரும் அமிர்தம்
என்னப் புதுநிலாப் பூத்த
தன்றே.

29

116 மலர்ந்திடுங் கடவுட் டிங்கள்
வாணிலாக் கற்றை எங்குங்
கலந்தன உலகில் யாருங்

களித்தனர் குமுத மாதி
அலர்ந்தன தளிர்ந்த சோலை
அம்புயப் போது செல்வி
புலர்ந்தன ஓடுங்கு கின்ற
புகைந்தன பிரிந்தோர் புந்தி. 30

117 அல்லவை புரியா ரேனும்
அறிவினிற் பெரியா ரேனும்
எல்லவர் தமக்கு நண்பாய்
இனியவே புரிதற் பாற்றோ
பல்லுயிர்த் தொகைக்கும்
இன்பம் பயந்திடு மதிகண்
டன்றோ
புல்லிய கமல மெல்லாம்
பொலிவழிந் திட்ட வன்றே. 31

118 திங்களின் மலர்ந்த செல்வித்
தேன்முரல் குமுதம்
எங்கோன்

பங்கமுற் றார்கண் மேவான்
பதுமம்ஏன் ஒடுங்கிற்
றென்னாத்
தங்களில் உரைத்தல்
போலாஞ்சசிக்கது உண்மை
எம்பால்

இங்கிலை யென்ப போன்ற
இசையளி பொதிந்த கஞ்சம்.

32

119 கங்குல்வந் திறுத்த காலைக்
கடிமனைக் கதவம் பூட்டிச்
செங்கண்மால் தன்னைப்
புல்லித் திருமகள் இருந்தா
ளென்னக்
கொங்கவிழ் கின்ற
செங்கேழ்க் கோகன தங்கள்
எல்லாம்
பொங்கிசை மணிவண்

டோடும் பொதிந்தன
பொய்கை யெங்கும்.

33

120 வேறு

ஆனதோர் காலையில் அமரர்
தம்மையுந்
தானவர் தம்மையுந் தந்த
காசிபன்
வானகம் எழுதரும் மதியின்
தெண்ணிலா
மேனிய தடைதலும்
வெதும்பி னானரோ.

34

121 குலைந்தனன் தன்னுளங்
குறைந்த வன்மையன்
அலந்தனன் ஒடுங்கினன்
புலம்பி அங்கண்வான்
ஈலந்தனில் எழுதரு

விலவை நோக்கினான்.

35

122 காலையில் எழுந்தசெங்க
கதிரின் நாயகன்
மாலையம் பொழுதினில்
மறைந்து கீழ்த்திசை
வேலையில் விரைவுடன்
மீண்டும் வந்துளான்
போலும்அந் தோவிது
புதுமையோ வென்பான்.

36

123 ஞாயிறும் அன்றெனில் நடுவ
ணாகியே
பாயிரும் புணரியுட் பயின்று
தோன்றலால்
ஏயென உலகட எண்ணி
யாண்டுறுந்
தீயெனுங் கடவுளே
திங்கள்அன் றென்பான்.

37

124 இந்துவென்றுலகெலாம்
இசைப்ப நின்றதோர்
செந்தழற் கடவுள்இத்
திசையிற் செல்வுழி
வந்ததோர் சோதிகொல்
வானம் எங்கணும்
அந்தியஞ் செக்கரென்
றடைந்தவா றென்பான். 38

125 காண்டகு மதியெனக் கழறுஞ்
செந்தழல்
முண்டிடு புகைகொலோ
முன்னம் வானமும்
ஈண்டுறு தரணியுந் திசையும்
எங்குமாய்
நீண்டதோர் இருளென
நிமிர்ந்தவா றென்பான். 39

126 தெண்டிசைப் பிறந்திடுந்

திங்கட் செந்தழல்
கொண்டது வாலிதாங்
கோலங் காரிடைக்
கண்டனன் இத்திறங்
கரையில் ஆவிகள்
உண்டதிற் பெற்றதிவ்
வுருவமே யென்பான்.

40

127 ஊனமில் செக்கராய்
உதித்துப் பின்னரே
வானிற னாகிய மதியத்
தீத்தரத்
தானிறை புலிங்கமே அலது
தாரகை
மீனெனப் படுவது வேறுண்
டோவென்பான்.

41

128 மால்கடல் அதனிடை வந்த

பான்மையால்
ஆலமி தாகுமால் அமரர்க்
கன்றெழு
நீலமெய் யுருவினை நீத்துத்
திங்களின்
கோலமொ டின்றிவட் குறுகிற் 42
றோவென்பான்.

129 இங்கிவை யாவுமன்
றேர்கொள் வேலையில்
வெங்கனல் முழுவதும்
விடமும் ஆர்ந்தெழீஇ
மங்குலிற் சிதறிட வானிற்
புக்கனன்
திங்களே யாமிது
திண்ணம்என் கின்றான். 43

130 இனையன மருட்கையால்
இசைத்த காசிப

முனிவரன் என்பவன்
முன்னை மாயையை
நினைபவ னாகியே நெடிது
காதலால்

அனையவள் தனைவிளித்
தரற்றல் மேயினான்.

44

131 வேறு

கொங்குண் கோதைத்
தாழ்குழல் நல்லீர்
கொடியேன்முன்
எங்கு மெங்குங் காணுறு
கின்றீர் எழின்மின்னின்
பொங்குஞ் சோதி போலெதிர்
புல்லும் படிநில்லீர்
மங்கும் போதோ சேருதிர்
நெஞ்சம் வலியீரே.

45

132 முன்னஞ் செய்தீர் காதலை

நோன்பை முதலு லாடும்
பின்னஞ் செய்தீர் மாரனை
ஏவிப் பிழைசெய்தீர்
சின்னஞ் செய்தீர் நல்லுணர்
வெல்லாஞ் சிறியேனுக்
கின்னஞ் செய்யும் பெற்றியும்
உண்டேல் இசையீரே. 46

133 வாகாய் நின்ற குன்றமும்
யாவும் வருவித்தீர்
ஏகா நின்றீர் இவ்விடை
தன்னில் ஏனைநீங்கிப்
போகா நின்றீர் வல்லையின்
மீண்டும் புவியெங்கும்
ஆகா நின்றீர் நுஞ்செயல்
யாரே அறிகிற்பார். 47

134 பற்றே நும்பால் ஆயினன்
முன்னம் பயில்செய்கை

அற்றேன் வேளால் ஆற்றவும்
நொந்தேன் அ·தொயும்
உற்றேன் அல்வேன்
உம்மொடும் இன்னும்
உழல்கின்றேன்
பெற்றேன் வாளா
மாய்ந்தனன் என்னும்
பிழையொன்றே.

48

135 நேயங் கொண்ட ராமென
வந்தீர் நெறிநில்லா
மாயங் கொண்டர் வன்றிறல்
கொண்டர் மயல்செய்யுங்
காயங் கொண்டர் ஆருயிர்
நிற்கக் கருதீரேல்
தாயம் கொண்டர் கூற்றொடு
போலுந் தனிவந்தீர்.

49

136 வேண்டேன் வேறோர்

மாதரை நும்பால்
வியன்மோகம்
பூண்டேன் உம்மை மாயவ
ரென்னும் பொருள்கண்டேன்
ஈண்டே சென்றீர் போல்கர
வுற்றீர் எய்தீரேல்
மாண்டேன் இன்னை ஆருயிர்
நிற்பான் வருவீரே.

50

137 ஒன்றே யாகும் மாயம தால்நீ
ருலகெல்லாம்
வென்றே செல்வீர் என்னுயிர்
கொள்வான் விழைவீரேல்
நன்றே நன்றே நல்குவன்
யானே நனிநண்பால்
சென்றே யோர்கால் மாமயல்
தீரச் சேர்வீரே.

51

138 என்னா வென்னா இத்தகை
பன்னி இடராழித்
துன்னா மாழ்கிச் சோர்தரும்
எல்லைத் துகடரும்
மின்னா கின்ற மாயவள்
அன்னான் விழிகாண
முன்னாய் நின்றாள்
எவ்வினை கட்கு
முதலானாள்.

52

ஆகத் திருவிருத்தம் - 138.

**3. அசுரர் தோற்று படலம் (139 -
176)**

ஆகத் திருவிருத்தம் - 176

4. காசிபனுபதேசப் படலம் (177 - 201)

139 கந்தார் மொய்ம்பிற் காசிபன்
என்போன் கடிதங்கண்
வந்தாள் செய்கை காணுத
லோடு மகிழ்வெய்தி
அந்தா உய்ந்தேன் யானென
மின்கண் டலர்கின்ற
கொந்தார் கண்டல்
போல்நகை யோடுங்
குலவுற்றான். 1

140 ஆடா நின்றான் குப்புற
லுற்றான் அவள்தன்மேல்
பாடா நின்றான் யாக்கைபொ
டிப்பிற் படர்போர்வை

மூடா நின்றான் அன்னதொர்
மாயை முன்சென்றான்
வீடா நின்ற தன்னுயிர்
காக்கும் விதிகொண்டான்.

2

141 வேறு

என்னேசெய வேண்டிற்றவை
எல்லாமிசை வாலே
முன்னேபுரி கிற்பேன்இவண்
முனிகின்றதை ஒருவி
நன்னேயமொ
டெனையாளுதிர்
நனிவல்லையில் என்னாப்
பொன்னேர்அடி
மிசைதாழ்தலும்
அவள்இன்னது புகல்வாள்.

3

142 வெருவுற்றிடல்

இவணின்றான்
வியன்மெய்யினுக் கியையுந்
திருமிக்குறு தகவாகிய
திறன்மேனியும் மேற்கொள்
உருவொப்பதொர்
வடிவும்முடன் உடனெய்திடு
வாயேல்
மருவுற்றிடு கின்றேனென
மயில்சொற்றனள் அன்றே. 4

143 ஏழுற்றிடு முனிவர்க்கிறை
இதுகேட்டலும் முன்னங்
காமக்கடல் படிகின்றவன்
களிசேர்தரும் உவகை
நாமக்கட லிடை ஆழ்ந்தனன்
நன்றால்இ· தென்றான்
சேமத்திரு நிதிபெற்றிடும்
இரவோள்ளனத் திகழ்வான். 5

144 அற்றேமொழி
தருதன்மையில்
ஆர்வத்தொடு தமிழேன்
குற்றேவல்செய்
கிற்பேன்இளங்
கொடியோரிடை யென்னாச்
சொற்றேதவ
முயல்வன்மையில்
துகடீர்தரும் அனிலப்
பொற்றேரவற்
கிலதென்பதொர்
புத்தேள்உருக் கொண்டான்.

6

145 அன்றாயதொ ருருவெய்திய
அறிவன்றனை வியவா
நன்றாலுன தியல்பாமென
நகையாக்கரம் பற்றாக்
குன்றாகிய முலையாள்அவற்

கொடுபோந்தனள் அங்கட்
பொன்றாழ்கிரி
யெனவோங்மொர்
பொலன்மண்டபம்
புகுந்தான்.

7

146 வேறு

கற்பனை இன்றியே கடிதின்
முன்னுறம்
அற்புத மண்டபத் தாணை
யால்வரும்
பொற்புறு சேக்கையிற்
பொருந்தி னாரரோ
எற்படு கங்குலின் முதலி
யாமத்தில்.

8

147 சூருறு வெம்பசி தொலைப்ப
வைகலும்
ஆரூர் எய்தினோன்

அரிதின் வந்திடு
பேரமு துண்குறு பெற்றி
போலவக்
காரிகை தனைமுனி கடிதிற்
புல்லினான்.

9

148 புல்லலும் எதிர்தழீஇப் புகரில்
காசிபன்
தொல்லையில் உணர்வொடு
தொலைவில் செய்தவம்
வல்லையில் வாங்குறு
மரபில் அன்னவன்
மெல்லிதழ் அமிர்தினை
மிசைதல் மேயினாள்.

10

149 பின்னூற மாயவள் பெரிதுங்
காமுறும்
அன்னவன் புணர்தர அறிவ
தொன்றையுந்

தொன்னெறி அளித்தெனத்
தொண்டைச் சேயிதழ்
முன்னுறும் அமிர்தினை
முனிக்கு நல்கினாள்.

11

150 உட்டெளர் வின்றியே

யுலப்பின் றோடிய
மட்டறு காமமாம் வாரி
யுற்றுளான்
அட்டொளிர் பொன்னனாள்
அல்கு லாஞ்சுழிப்
பட்டனன் இன்பமாம் பரவை
நண்ணுவான்.

12

151 தோமறு முனிவரன் சுரதத்

தாற்றினாற்
காமரு மதனநூல் கருத்திற்
சிந்தியாத்
தேமொழி மயிலொடு

செறிந்து போகமார்
பூமியி னேரெனப் புணர்தல்
மேயினான்.

13

152 செம்மயி லன்னஇத் தெரிவை
தன்னிடை
எம்மையும் இல்லதோர்
இன்பம் இங்ஙனம்
மெய்ம்மையின் நல்கிய
விதியி னார்க்கியான்
அம்மசெய் கின்றதோர்
அளவுண் டோவென்றான்.

14

153 ஆறறி முனிவரன் அநங்க
நூன்முறை
வீறொடு புணர்தலும் வெய்ய
மாயவள்
கீறினள் நகத்தினாற் கீண்ட
பால்தொறும்

ஊறிய காமநீர் ஒழுகிற்
றென்பவே.

15

154 உணர்வுடை முனிவரன்
உயர்ந்த விஞ்சையர்
மணமுறை அதுவென
மாயை தன்னொடு
புணர்தொழில் புரிந்தனன்
போக முற்றினான்
துணையறும் இன்பெனுங்
கடலில் தோய்ந்துளான்.

16

155 வேறு
அந்த வேலையில்
முகந்தனும் அன்புயத்
தவனும்
இந்தி ராதியர் யாவரும்
முனிவரர் எவருந்

தந்தம் உள்ளமேல் நடுக்குற
மாயவள் தன்பால்
வந்து தோன்றினன் சூரபன்
மாஎனும் வலியோன்.

17

156 துயக்கம் இல்லதோர்
சூரன்வந் திடுதலுந்
தொல்லை
முயக்க வேலையில்
இருவர்பால் முறைமுறை
இழிந்த
வியப்பில் வந்தனர்
முன்னபதி னாயிர
வெளடீளம்
வயக்க டுந்திறல் தானவர்
யாரினும் வலியோர்.

18

157 அன்னர் தம்மையும்

முதலவன் தன்னையும்
அங்கண்
நின்மி மீரென நிறுவியே
ஆயிடை நீங்கி
மின்னு நூலணி முனியொடு
மாயவள் வேறோர்
பொன்னின் மாமணி
மண்டபம் அதனிடைப்
புகுந்தாள்.

19

158 மானை நேர்பவள் ஆயிடைத்
தொல்லுரு மாற்றி
மேன சூரரிப் பிணாவுருக்
கௌடீளலும் விரைவில்
தானு மோர்திறல் மடங்கலே
றாமெனச் சமைந்தான்
மோன மாய்முனம்
அருந்தவம் இயற்றிய

159 மங்கை யோடவன்
மடங்கலாய்
மகிழ்வுடன்புணரக்
கங்குல் வாயிரண் டாகிய
யாமமேற் கடிதே
அங்கை ஓரிரண் டாயிரம்
ஆயிர முகமாய்ச்
சிங்க மாமுகன் தோன்றினன்
திடுக்கிடத் திசைகள்.

160 இத்தி றத்திவர் இருவரும்
புணர்வுழி யாக்கை
மெத்தி வீழ்தரும்
வியர்ப்பினில் விறல்அரி
முகராய்ப்
பத்து நால்வகை ஆயிர

வெள்ளமாம் படைஞர்
கொத்தி னோடுவந்
துதித்தனர் கூற்றுயிர்
குடிப்பார்.

22

161 மற்றும் அத்தொகை
யோரையும் மாமகன்
றனையும்
நிற்றிர் ஈண்டென மாயவள்
வீற்றொரு நிலயந்
தெற்றெ னப்புசுந் தோர்பிடி
உருக்கொடு சேரக்
கொற்ற மால்களிற்
றுருவினை முனிவனுங்
கொண்டான்.

23

162 பேரு மும்மத மால்களிற்
றுருக்கொடு பிடிமேல்
சேரு கின்றுழி மூன்றெனச்

செல்லும்யா மத்தில்
ஈரி ரண்டுவாள் எயிற்றுடன்
யானைமா முகத்துத்
தார காசுரன் தோன்றினன்
அவுணர்கள் தழைப்ப.

24

163 ஏலும் அங்கவர் மெய்ப்ப்படு
வியர்ப்பினும் இபத்தின்
கோல மானவர் தோன்றினர்
அவர்குமுகக் குணிக்கின்
நாலு பத்தின்மேல் ஆயிர
வெளடளமா நவின்றார்
மூல நாடியே இப்பரி
சுணர்த்திய முனிவர்.

25

164 ஆண்டு தாரகன் தன்னையும்
அவுணர்கள் தமையும்
ஈண்டு நின்றிரென் றோர்மணி

மண்டபத் திறுத்து
மாண்ட யாமமேல்
தகர்ப்பிணா உருக்கொள
மாயை

பூண்ட அன்பினான்
செச்சையின் உருக்கொடு
புணர்ந்தான்.

26

165 புணர்ந்த காலையில் அசமுகி
தோன்றினள் புவியோர்க்
கணங்கு செய்தகர் முகவராய்
அங்கவர் வியர்ப்பில்
கணங்கொள் முப்பதி னாயிர
|ளிளமாங் கணிதத்
திணங்கு தானவர் உதித்தனர்
இமையவர் கலங்க.

27

166 மீள மற்றவர் தம்மையும்
நிறுவிவே றுள்ள

சூளி கைப்பெரு மண்டபந்
தொறுந்தொறும் ஏகி
வாளி வல்லியம் புரவிமான்
ஓரிஎண் கேனங்
கூளி ஆதியாம் விலங்கின
துருவெலாங் கொண்டார்.

28

167 இறுதி யில்லதோர் விலங்கின
துருவுகொண் டிரவின்
புறம தாகிய புலரிசேர்
வைகறைப் பொழுதின்
முறையின் மாயையும்
முனிவனும் ஆகியே
முயங்கி
அறுப தாயிர வெளடளமாம்
அவுணரை அளித்தார்.

29

168 மிகுதி கொண்டிடும்

இரண்டுநூ றாயிர வெள்ளந்
தகுவர் தம்மையுஞ் சூரனே
மதலினோர் தமையும்
புகலும் ஓரிராப் பொழுதினில்
அளித்ததற் புதமோ
அகில மும்வல மாயவட்
கிச்செயல் அரிதோ.

30

169 ஆங்க வெல்லையின்
அண்டமா யிரத்தெட்டின்
உள்ளந்
தீங்கு கொண்டிடுங்
குறிகளுள் எனவெலாஞ்
செறிந்து
நீங்க லின்றியே நிகழ்வன
நீர்மைகண் டெவரும்
ஏங்கு கின்றனர்
விளைவதென் னோவென

இரங்கி.

31

170 அல்லெ னும்பொழு
திறத்தலும் மாயவ ளரிவைத்
தொல்லை நல்லுருக்
கோடலும் முனியும்அத்
துணையே
வல்லை தன்னுரு
முன்னையிற் கொண்டனன்
மறறவ்
வெல்லை தன்னிடை
உதயவாய் அணுகினன்
இரவி.

32

171 நிட்டைக் கேற்றிடு
முனிவனை மாயவள்
நிசியில்
விட்டுப் போந்திலள்
அற்புதம் என்விளைந்

ததுவோ
கிட்டிக் காண்பன்என்
றுதயமாங் கிரிப்புறத் தணுகி
எட்டிப் பார்த்தனன்
என்னவஅ உதித்தனன்
இரவி.

33

172 வேறு

எல்லைவந் திடுதலும் ஈன்ற
மாயவள்
செல்லுறும் அப்புவி செறிந்து
சேணினுஞ்
சொல்லிய திசையினுந்
துவன்றி யார்த்திடும்
ஒல்லெனுஞ் சனத்தினை
உவந்து நோக்கினாள்.

34

173 விண்டுறு தானவர்

வெளடளம் யாவையும்

கண்டனன் எந்தைதன் கருமம்
இச்செயல்
கொண்டிலம் மாயையிற்
கூடிற் றீதெனா
அண்டரும் அற்புதம்
அடைகுற் றான்முனி.

35

174 பற்பகல் அருந்தவம் பயின்ற
தூயனும்
பொற்புறு மாயையும்
புதல்வர் தந்தொகை
அற்புத மோடுகண் டன்பின்
நீரராய்
நிற்புழித் தெரிந்தனன் நேரில்
சூரனே.

36

175 இருமுது குரவரும் ஈண்டுற்
றரவர்

திருவடி வணங்கியாஞ்
செய்தி றத்தினை
மரபொடு வினவுதும்
வம்மின் நீரெனா
அரிமுகன் தாரகன் அறியக் 37
கூறினான்.

176 அறைகழல் இளையவர்
அதனைத் தேர்வுநீஇ
உறுதியி தாமென வுரைத்துப்
பின்வரத்
துறுமல்கொண் டிருந்ததன்
தொல்ப தாகியை
நிறுவினன் அவ்விடை நின்று
நீங்கினான். 38

177 நீங்கிய சூர்முதல் நெறியின்
ஏகியே
யாங்கவர் அடிதொழு

தருள்செய் மேலையீர்
யாங்கள்செய் கின்றதென்
இசைமின் நீரென
ஓங்கிய காசிபன் உரைத்தல்
மேயினான். 1

178 உறுதிய தொன்றினை
உணர்த்து கின்றனன்
அறைகழல் மைந்தர்காள்
அரிய மாதவ
நெறிதனில் மூவிரும் நின்றிர்
அன்னதன்
முறைதனை வாய்மையான் 2
மொழிவன் கேண்மினோ.

179 சான்றவர் ஆய்ந்திடத் தக்க
வாம்பொருள்
மூன்றுள மறையெலாம்
மொழிய நின்றன

ஆன்றதோர் தொல்பதி ஆரு
யிர்த்தொகை
வான்றிகழ் தளையென
வகுப்பர் அன்னவே.

3

180 அளித்திடல் காத்திடல்
அடுதல் மெய்யுணர்
ஒளர்த்திடல் பேரருள் உதவ
மேயெனக்
கிளத்திடு செயல்புரி கின்ற
நீலமார்
களத்தினன் பதியது கழறும்
வேதமே.

4

181 பற்றிகல் இல்லதோர் பரமன்
நீர்மையை
இற்றென உரைப்பரி
தெவர்க்கும் என்பரால்
சொற்றிடும் வேதமுந் துணிதி

லாஅவன்

பெற்றியை இனைத்தெனப்
பேச வல்லமோ.

5

182 மூவகை யெனுந்தளை மூழ்கி

யுற்றிடும்

ஆவிகள் உலப்பில அநாதி

யுள்ளன

தீவினை நல்வினைத்

திறத்தின் வன்மையால்

ஓவற முறைமுறை உதித்து

மாயுமே.

6

183 பாரிடை உதித்திடும் பாரைச்

சூழ்தரு

நீரிடை யுதித்திடும்

நெருப்பில் வாயுவில்

சீருடை விசும்பிடைச் சேரும்

அன்னவைக்

கோரிடை நிலையென

7

உரைக்கற் பாலதோ.

184 மக்களாம் விலங்குமாம்

மாசில் வானிடைப்

புக்குலாம் பறவையாம்

புல்லு மாம்அதில்

மிக்கதா வரமுமாம் விலங்கல்

தானுமாந்

திக்கெலாம் இறைபுரி தேவும்

யாவுமாம்.

8

185 பிறந்திடு முன்செலும் பிறந்த

பின்னர்மெய்

துறந்திடுஞ் சிலபகல் இருந்து

துஞ்சுமால்

சிறந்திடு காளையில் தேயும்

மூப்பினில்

இறந்திடும் அதன்பரி சியம்ப 9
லாகுமோ.

186 சுற்றுறு கதிரெழு துகளி

னும்பல

பெற்றுள என்பதும் பேதை

நீரதால்

கொற்றம துடையதோர்

கூற்றங் கைக்கொள

இற்றவும் பிறந்தவும்

எண்ணற் பாலவோ.

10

187 கலைபடும் உணர்ச்சியுங்

கற்பும் வீரமும்

மலைபடு வெறுக்கையும்

வலியும் மற்றது

மலைபடு புற்புத மாகும்

அன்னவை

நிலைபடு பொருளென
நினைக்க லாகுமோ.

11

188 தருமமென் றொருபொருள்
உளது தாவிலா
இருமையின் இன்பமும்
எளிதின் ஆக்குமால்
அருமையில் வரும்பொரு
ளாகும் அன்னதும்
ஒருமையி னோர்க்கலால்
உணர்தற் கொண்ணுமோ.

12

189 தருமமே போற்றிடின அன்பு
சார்ந்திடும்
அருளெனுங் குழுவியும்
அணையும் ஆங்கவை
வருவழித் தவமெனும் மாட்சி
எய்துமேல்
தெருளுறும் அவ்வுயிர்

சிவனைச் சேருமால்.

13

190 சேர்ந்துழிப் பிறவியுந் தீருந்
தொன்மையாய்ச்
சார்ந்திடு மூவகைத் தளையும்
நீங்கிடும்
பேர்ந்திடல் அரியதோர்
பேரின் பந்தனை
ஆர்ந்திடும் அதன்பரி
சறைதற் கேயுமோ.

14

191 ஆற்றலை யுளதுமா தவம
தன்றியே
வீற்றுமொன் றுளதென
விளம்ப லாகுமா
சாற்றருஞ் சிவகதி தளையும்
நல்குமால்
போற்றிடின அனையதே

போற்றல் வேண்டுமால்.

15

192 அத்தவம் பிறவியை அகற்றி

மேதகு

முத்தியை நல்கியே

முதன்மை யாக்குறும்

இத்துணை யன்றியே

யிம்மை இன்பமும்

உய்த்திடும் உளந்தளில்

உன்னுந் தன்மையே.

16

193 ஆதலிற் பற்பகல் அருமை

யால்புரி

மாதவம் இம்மையும் மறுமை

யுந்தரும்

ஏதுவ தாகுமால் இருமை

யும்பெறல்

ஆதியம் பகவன தருளின்

வண்ணமே.

17

194 ஒருமைகொள் மாதவம்
உழந்து பின்முறை
அருமைகொள் வீடுபே
றடைந்து னோர்சிலர்
திருமைகொள் இன்பினிற்
சேர்கின் றோர்சிலர்
இருமையும் ஒருவரே எய்தி
னோர்சிலர்.

18

195 ஆற்றலில் தம்முடல் அலசப்
பற்பகல்
நோற்றவர் அல்லரோ
நுவலல் வேண்டுமோ
தேற்றுகி லீர்கொலோ தேவ
ராகியே
மேற்றிகழ் பதந்தொறும்
மேவுற் றோர்எலாம்.

19

196 பத்திமை நெறியொடு
பயிற்றி மாதவ
முத்திபெற் றரனடி முன்னுற்
றோர்தமை
இத்துணை யெனல்அரி
திருமை யும்பெறு
மெய்த்தவர் மாலொடு
விரிஞ்ச னாதியோர்.

20

197 பல்லுயிர் தன்னையும்
மாய்த்துப் பாரினுக்
கல்லல்செய் தருந்தவம்
ஆற்றி டாதவர்க்
கில்லையே இருமையும்
இன்பம் ஆங்கவர்
சொல்லரும் பிறவியுள்
துன்பத் தாமுவார்.

21

198 அறிந்திவை உரைப்பினும்
அவனி மாக்கள்தாம்
மறங்கொலை களவொடு
மயக்கம் நீங்கலர்
துறந்திடு கின்றிலர் துன்பம்
அற்றிலர்
பிறந்தனர் இறந்தனர் முத்தி 22
பெற்றிலார்.

199 தவந்தனின் மிக்கதொன்
றில்லை தாவில்சீர்த்
தவந்தனை நேர்வது தானும்
இல்லையால்
தவந்தனின் அரியதொன்
றில்லை சாற்றிடில்
தவந்தனக் கொப்பது தவம
தாகுமே. 23

200 ஆதலின் மைந்தர்காள்

அறத்தை ஆற்றுதிர்
தீதினை விலக்குதிர் சிவனை
உன்னியே
மாதவம் புரிசுதிர் மற்ற
தன்றியே
ஏதுள தொருசெயல் இயற்றத்
தக்கதே.

24

201 வேறு

உடம்பினை ஒறுத்த
நோற்பார் உலகெலாம்
வியப்ப வாழ்வார்
அடைந்தவர்க் காப்பர்
ஒல்லார்க் கழிவுசெய் திடுவர்
வெஃகும்
நெடும்பொருள் பலவுங்
கொள்வர் நித்தராய் உறைவர்
ஈது

திடம்பட உமக்கோர் காதை
செப்புவன் என்று
சொல்வான்.

25

ஆகத் திருவிருத்தம் - 201

5. மார்க்கண்டேயப் படலம் (202 - 486)

202 நச்சகம் அமிர்தம் அன்ன
நங்கையர் நாட்ட வைவேல்
தைச்சக மயக்கல் செய்யாத்
தடுப்பருந் தவத்தின்
மிக்கான்
இச்சகம் புகழு கின்ற
இருபிறப் பாளர் கோமான்
குச்சகன் என்னும் பேரோன்

கொடிமதிற் கடகம்
வாழ்வோன்.

1

203 அவற்கொரு புதல்வன்
உண்டால் அருமறை
பயின்ற நாவான்
கவுச்சிகன் என்னும்
பேரோன் கரையொரு
சிறிதுங் காணாப்
பவக்கடல் கடக்கும்
ஆற்றாற் பராபர முதல்வற்
போற்றித்
தவத்தினை இழைப்ப
ஆங்கோர் தண்புனல்
தடாகஞ் சார்ந்தான்.

2

204 அத்தலை ஒருசார் எய்தி
ஆனிநந் தீண்டு குற்றி
ஒத்தென அசைத லின்றி

உயிர்ப்பொரீஇ உலக

மெல்லாம்

பித்தென உன்னி மாயாப்

பேரின்ப அளக்கர் மூழ்கி

நித்தன்ஐ யெழுத்தும்

அன்னான் நிலைமையும்

நினைந்து நோற்றான்.

3

205 ஓவிய மவுன முற்றாங்

குணவொடும் உறக்கம்

நீங்கித்

தாவற நோற்கும் வேலைத்

தடமரை கடமை யாதி

மேவிய விலங்கு தத்தம்

மெய்யகண் டீயம் யாவும்

போவது கருதி அன்னான்

புரத்திடை உரைத்துப்

போமால்.

206 இப்பரி சியன்ற போழ்தும்
யாவதும் உணரா என்கி
ஒப்பற நோற்கும் வேலை
ஒல்லையில் அதனை நாடி
முப்புரஞ் சிதைய மோனாள்
முனிந்தவன் அருளி
தென்னாத்
செப்பினன் இமையோர்
சூழ்ச் சேணிடைத் திருமால்
சேர்ந்தான்.

207 அற்புதம் எய்தி மைந்தன்
அருந்தவம் புகழ்ந்து
முன்போய்
எற்படும் அவன்றன் மேனி
எழின்மலர்க் கரத்தால் நீவி

வெற்பன மனிவ நின்பேர்
மிருககண் டீயன் என்னார்
சொற்பயில் நாமஞ் சாத்த
ஏழுந்துகை தொழுது
நின்றான்.

6

208 தொழுதெழு முனியை
நோக்கித் தூமதிச் சென்னி
யோன்றன்
முழுதுறு கருணை நின்பால்
முற்றுக முன்னஞ் செய்த
பழுதவை நீங்க வென்னாப்
பரிவுசெய் தருளி வானோர்
குழுவுடன் உவண ஓர்தி
கொம்மென மறைந்து
போனான்.

7

209 போனபின் முனிவர்
மேலோன் புரமெரி படுத்த

முக்கண்
வானவன் அருளி னாலே
வல்விரைந் தேகித் தாதை
யானவன் முன்னர் எய்தி
அடிமுறை வணங்க
அன்னான்
தானுள மகிழ்ந்து கண்டாங்
கெடுத்தனன் தழுவித்
கொண்டான்.

8

210 தவத்திடை யுற்ற தன்மை
மொழிகெனத் தனயன்
தானும்
உவப்புறு தாதை கேட்ப
உள்ளவா றுரைத்த லோடும்
நிவப்புறு முவகை மிக்கு
நின்குலத் தவர்க்குள்
நின்போல்

எவர்க்குள தினைய
நோன்மை யாதுநிற் கரிய
தொன்றே.

9

211 பாருளார் விசும்பின் பாலார்
பயனுகர் துறக்க மென்னும்
ஊருளார் அல்லா ஏனை
உலகுறு முனிவர் தம்மில்
ஆருளார் நினைனை ஒப்பார்
ஐயநீ புரிந்த நோன்மை
காருளார் கண்டத் தெந்தை
யன்றிமற் றெவரே
காண்பார்.

10

212 எனப்பல புகழ்த லோடும்
இவன்வழி மரபு தன்னில்
மனப்படும் ஒருசேய்
பின்னாள் மறலியைக்

கடக்குங் கூற்றால்
வினைப்பகை இயல்பு
நீக்கும் விமலன தருளால்
வேறோர்
நினைப்பது வரலுந் தாதை
நெடுமகற் குரைக்கல்
உற்றான்.

11

213 கிளத்துவ துனக்கொன்
றுண்டால் கேண்மதி ஐய
மேனாள்
அளப்பரு மறைக ளாதி
அறைந்தன யாவ ரேனுந்
தளத்தகு பரிசு மன்றால்
சால்புடை அந்த ணாளர்
கொளப்படு கடனே யாகும்
நாற்பெருங் கூற்ற தன்றே.

12

214 உனற்கரும் பிரமந் தன்னில்

ஒமுகல்இல் லறத்தில்
நிற்றல்

வனத்திடைச் சேறல் பின்னர்
மாதவத் துறவில் வாழ்தல்
எனப்படும் அவற்றி னாதி
இயற்றினை யின்று காறும்
நினக்கது புகல்வ தென்னோ
நீயவை அறிதி யன்றே.

13

215 பின்னவை இரண்டும்
பின்னர்ப் பேணுதல் பேச
வொண்ணா
முன்னதும் இயற்ற லாலே
முற்றிய திடையின்
வைத்துச்
சொன்னதோர் கடன்இஞ்
ஞான்று தொடங்கிய
வேண்டுந் தூயோய்

அன்னதன் நிலைமை
தன்னை ஆற்றினை கோடி
யென்றான். 14

216 முனிவரன் இதனை
ஆங்கண் மொழிதலும்
இதனைக் கேளா
இனியதோர் உறுதி
சொற்றார் எந்தையார்
எனக்கீண் டென்னா
மனமுற முறுவல் செய்து
மதலையாம் ஒருவற் கீது
வினையறு தவத்தின் நீரும்
விளம்புதல் மரபோ
வென்றான். 15

217 வேறு
பேதைப் படுக்கும் பிறவிக்

கடல்நீந்தும்
ஓதித் திறத்தை
உணர்ந்துடையோன்
ஆதலினால்
காதற் புதல்வன்
கவுச்சிகனென் போன்தனது
தாதைக் கினைய
பரிசுதனைச் சாற்று
கின்றான்.

16

218 முன்னருள பாச
முயக்கறுக்க வேண்டியநான்
பின்னுமொரு பாசம்
பிணிக்கப் படுவேனேல்
தன்னிகரில் ஈசன்
றனையெவ்வா
றெய்துவன்யான்
இன்னலெனும் ஆழி

யிடைப்பட் டுலைவேனே. 17

219 மொய்யான தில்லா

முடவன்ஒரு வன்தனது
கையா னவையிரண்டுங்

கந்தாத் தவழ்தருவான்

ஐயா அதற்கும்

அரும்பிணியொன்

றெய்தியக்கால்

உய்யானே யானும்

உவன்போல் தளர்வேனோ. 18

220 மொய்யுற் றிடவே முயலுந்

தவத்தினன்றிப்

பொய்யுற்ற இல்லொழுக்கம்

பூண்டுவினை போக்குவது

மெய்யுற் றிடுதுகளை மிக்க

புனலிருக்கச்

செய்யற்சின் னீரிடத்துத்

221 மண்ணுலகி லுள்ள
வரம்பில் பெரும்பவத்தைப்
பெண்ணுருவ மாகப்
பிரமன் படைத்தனனால்
அண்ணல் அத்துணர்தி
அன்னவரைச் சிந்தைதனில்
எண்ண வரும்பாவம்
எழுமையினும் நீங்குவதோ. 20

222 ஆதரவு கொண்டே
அலமந்த ஐம்புலமாம்
பூதவகை யீர்க்கப்
புலம்புற்ற புன்மையினேன்
மாதரெனுங் கணமும்
வந்தென்னைப்
பற்றியக்கால்
ஏதுசெய்கேன் அந்தோ

எனக்கோ இதுவருமே. 21

223 பன்னாளும் பாரிற்
பரவரலின் மூழ்குவிக்கும்
பின்னாள் நிரயப்
பெரும்பிலத்தி னூடுய்க்கும்
எந்நாளில்
ஆண்டகையோர்க் கின்பம்
பயந்திடுமோ
மின்னார்கள் தம்மை
விழையுற்ற வேட்கையதே.

22

224 துன்பம் நுகரும் வினையின்
தொடர்ச்சியினோர்
இன்பம் நுகர்வார்போல்
ஏந்திழையார் கட்பட்டார்
தன்பல் மிகநடுங்க ஞாளி
தசையில்லா

என்பு கறித்திட்டால்
இருஞ்சுவையும்
பெற்றிடுமோ.

23

225 அஞ்சன வைவேற்கண்
அரிவையர்தம் பேராசை
நெஞ்சு புகின்ஒருவர்
நீங்கும் நிலைமைத்தோ
எஞ்சல்புரி யாதுயிரை
எந்நாளும் ஈர்ந்திடுமால்
நஞ்சம் இனிதம்ம
ஓர்நாளும் நலியாதே.

24

226 கள்ளுற்ற கூந்தல்
கனங்குழைநல்
லார்கருத்தில்
கொள்ளப் படமெண்
குணிக்குந் தகைமையதோ
தள்ளற் கரிதாகித்

தம்மொடுபன் னாட்பழகி
உள்ளுற்ற தேவும் உணர்தற்
கரிதன்றோ.

25

227 ஓதலும் ஒன்றா
உளமொன்றாச்
செய்கையொன்றாப்
பேதை நிலைமை பிடித்துப்
பெரும்பவஞ்செய்
மாதர் வலைப்பட்டு
மயக்குற்றார் அல்லரோ
சாதல் பிறப்பில் தடுமாறு
கின்றாரே.

26

228 ஆனால் உலகில் அருங்கற்
பினையுடைய
மானார் இலரோ எனவே
வகுப்பீரேல்
கோனான தங்கள்

கொழுநன் இயல்வழுவாத்
தேனார் மொழியாரும்
உண்டு சிலர்தாமே.

27

229 உற்ற வுலவையிடை
ஓர்புலிங்கம் ஊட்டியக்கால்
கற்றை விடுசுடர்மீக் கான்று
கனல்மிக்குப்
பற்றுதல் செல்லாத
பலவினும்போய்ப்
பற்றிடுமால்
அற்றெனலாம் ஈங்கோர்
அரிவையுயங் காதரமே.

28

230 சந்திரற்கு நேருவமை சாலுந்
திருமுகத்துப்
பைந்தொடிக்கை நல்லார்
பலரும் புடைசூழக்
குந்தமொத்த நாட்டத்துக்

கோதமனார் பன்னியினால்
இந்திரற்கு நீங்கா
இடர்ப்பழிஒன் றெய்தியதே. 29

231 வேறு

கூன்முகத் திங்கள் நெற்றிக்
கோதையர் குழுவுக்
கெல்லாந்
தான்முதல் இறைவி யாகத்
தன்கையாற் சமைக்கப்
பட்ட

மான்முக நோக்கி
முன்னோர் மலரயன்
மையல் எய்தி
நான்முகன் ஆனான் என்ப
நாமுண ராத தன்றே. 30

232 மற்றும் முனிவர் தேவர்
மாயமாங் காமந் தன்னால்

உற்றிடு செயற்கை
யெல்லாம் உரைப்பினும்
உலப்பின் றாமால்
அற்றெலா நிற்க யான்அவ்
வாயிழை மடந்தை கூட்டம்
பெற்றிடும் ஒழுக்கந்
தன்னைப் பேணலன் பிறப்பு
நீப்பேன்.

31

233 பூண்டகு விலங்கல்
திண்டோட் புரந்தரன்
முதலோர் சீரும்
வேண்டலன் இல்வாழ்
வென்னும் வெஞ்சிறை
அகத்தும் வீழேன்
மாண்டகு புலத்தின் மாயும்
மயக்கொரீஇத் தவமென்

றோதும்

ஈண்டிய வெறுக்கை மேவி

இன்பமுற் றிருப்ப

னென்றான்.

32

234 இவைபல உரைத்த லோடும்

இருந்தகுச் சகன்தான் இந்தக்

குவலய மதிக்கு மாற்றாற்

கூறும்இல் லொழுக்கந்

தன்னை

நவையென இகழா

நின்றான் நான்மறைத்

துணிவுங் கொள்ளான்

தவமயல் பூண்டான்

என்னாத் துயர்கொடு சாற்ற

லுற்றான்.

33

235 புலத்தியன் போலு

மேலோய் பொருவின்மங்
கலஞ்சேர்பொன்னின்
கலத்தியல் வதுவை
பூண்டோர் கன்னியைக்
கலத்தல் செய்து
குலத்தியல் மரபின் ஓம்பக்
குமரரைப் பயந்தே
அன்றோ
நலத்தியல் தவத்தை ஆற்றி 34
நண்ணருங் கதியிற் சேரல்.

236 மன்பதை உலக மேபோல்

மாலுறா மயங்கு காம
இன்பநீ நுகர்தற் கேயோ
இசைத்தனன் இறந்த
மேலோர்
துன்பமும் நிரயஞ் சேர்வுந்
துடைத்திடுந் தொன்மை

நோக்கி

அன்புறு புதல்வர்க் காக

அரிவையைக் கோடி ஐயா. 35

237 சித்திரம் இலகு செவ்வாய்ச்

சீறடிச் சிறுவர் தம்மைப்

புத்திர ரென்னுஞ் சொற்குப்

பொருணிலை அயர்த்தி

போலாம்

இத்தக வதனை நாடி

இல்லறம் பூண்டு நின்றல்

உத்தம நெறியே யாகும்

தவத்தின தொழுக்கும்

அதே.

36

238 குவவுறு நிவப்பின் மிக்க

கோடுயிர் குடுமிக் குன்றின்

இவர்வுறு காத லாளர்

இயற்படு சார லெய்தித்

திவ்வொடு போத லன்றிச்
சேணுற உகளுந் தன்மைக்
குவமைய தாகும் இன்னே
உயர்தவத் தொழுக
உன்னல்.

37

239 தருவினில் விலங்கில்
அன்ன தகையன பிறவிற்
சால
வருபயன் கோடற் கன்றோ
மற்றவை வரைதல்
செய்யார்
பெருகும்இல் லறத்தி
னோடும் பெருமகப்
பொருட்டால் நீயும்
அரிவையை மணந்து
பின்னாள் அருந்தவம் புரிதி
அன்றே.

38

240 இந்தநன் னிலைமே னாளே
எண்ணிலை இந்நாள் காறும்
முந்துசெய் கடன தாற்றி
முற்றினை முறையே
பன்னாட்
சிந்தனை செய்த வானோர்க்
கவிமுதற் சிறப்புச்
செய்யாய்
மைந்தநீ இன்னே நோற்கும்
வண்ணமே எண்ணற்
பாற்றே.

39

241 இந்திரர் புகழுந் தொல்சீர்
இல்லறம் புரிந்து னோர்க்குத்
தந்தம தொழுக்கந் தன்னில்
தகுமுறை தவற்றிற் றேனுஞ்
சிந்திடுந் தீர்வும் உண்டால்

செய்தவர்க் கனைய சேரின்
உய்ந்திடல் அரிதால்
வெற்பின் உச்சியின் தவற
லொப்ப. 40

242 சுழிதரு பிறவி யென்னுஞ்
சூழ்திரைப் பட்டுச் சோர்வுற்
றழிதரு துயர நேமி
அகன்றிடல் வேண்ட
மேனுங்
கழிதரு நாளான் அல்லாற்
கதுமெனத் துறக்க லாமோ
வழிமுறை நும்மு னோரின்
மற்றது புரிதி மன்னோ. 41

243 தேவரும் முனிவர் தாமுஞ்
செங்கண்மா லயனும்
மற்றும்
யாவரு மடந்தை மாரோ

டில்லறத் தொழுகுந் தன்மை
மேவரப் பணித்தான்
அன்றே விமலையோட
டணுகி மேனாள்
தாவரும் புவன மாதி
சராசரம் பயந்த தாணு.

42

244 மறுக்கலை அவன்றான்
செய்த வரம்பினை வழியை
வேண்டி
வெறுக்கலை எனது கூற்றை
விலக்கலை உலகின்
செய்கை
செறுக்கலை இகலு மாற்றாற்
செப்பலை சிறிது மாற்றந்
துறக்கலை எமரை இன்னே
தொன்முறை உணர்ந்த
தூயோய்.

245 வேறு

ஆடக வனப்புடை
 அருந்ததியை நீங்கான்
 மாடுற இருத்தியும்
 வசிட்டமுனி யென்போன்
 நீடுதவ நோன்மைகொடு
 நின்றனன் அதன்றிப்
 பீடுகெழு ஞாலமிசை
 பெற்றபழி யுண்டோ.

44

246 துயக்குறு பவத்திடை

தொடர்ச்சியறு தூயோர்
 நயப்பொடு வெறுப்பகலின்
 நாளுமட மானார்
 முயக்குறினும் மாதவ
 முயன் றிடினும் அன்னோர்
 வியத்தகு மனத்துணர்வு

வேறுபடு மோதான்.

45

247 மேனவியல் பான்வரையும்
மெல்லியலை மேவில்
தானமுள தாகும்அரி
தானதவ மாகும்
வானமுள தாகுமிவண்
மண்ணு முளதாகும்
ஊனமில் தாகும்அரி
தொன்றுமிலை யன்றே.

46

248 காண்டகைய தங்கணவ
ரைக்கடவு ளார்போல்
வேண்டலுறு கற்பினர்தம்
மெய்யுரையில் நிற்கும்
ஈண்டையுள தெய்வதமும்
மாமுகிலு மென்றால்
ஆண்டகைமை யோர்களும்

அவர்க்குநிக ரன்றே.

47

249 ஆயிழையொ டின்புறும்
அறத்தைமுத லாற்றாய்
தூயதவ நன்னெறி
தொடங்கல்புரி வாயேல்
மாயமிசு காமவிடம்
வந்தணுகின் அம்மா
மேயவிதி காக்கினும்
விலக்கியிட லாமோ.

48

250 துறந்தவர்கள்
வேண்டியதொர் துப்புரவு
நல்கி
இறந்தவர்கள் காமுறும்
இருங்கடன இயற்றி
அறம்பலவும் ஆற்றிவிருந்
தோம்புமுறை யல்லால்

பிறந்தநெறி யாலுளதொர்
பேருதவி யாதோ.

49

251 மெத்துதிறல் ஆடவரும்
மெல்லியல்நல் லாருஞ்
சித்தமுற நன்கினொடு
தீதுசெயல் ஊழே
உய்த்தபடி யல்லதிலை
யாம்உழவர் ஒண்செய்
வித்துபய னேயலது
வேறுபெற லாமோ.

50

252 நற்றவம தாகுமில றந்தனை
நடாத்திச்
சுற்றமற நீங்குதுற வேதுறவ
தம்மா
மற்றது புரிந்திடின்
உனக்குநவை வாரா
அற்றது மறுத்துரையல்

253 அன்னபல மாமுனி
யறைந்திடலும் ஓரா
முன்னமறை யாதிய
மொழிந்ததுணி வென்றார்
பன்னகம் அணிந்திடு
பரன்பணியும் என்றார்
என்னினி உரைப்பதென
எண்ணிஇனை கின்றான்.

254 தத்தமத ருட்குரவர்
தாவில்வளம் நீங்கி
அத்தியிடை யாழ்கெனினும்
அன்பினது செய்கை
புத்திரர்கள் தங்கள்கட
னாம்புதுமை யன்றே
இத்திறம் மறுக்கலன்
இசைந்திடுவன் யானும்.

255 தந்தைசொல் மறுப்பவர்கள்
 தாயுரை தடுப்போர்
 அந்தமறு தேசிகர்தம்
 ஆணையை இகந்தோர்
 வந்தனைசெய் வேதநெறி
 மாற்றினர்கள் மாறாச்
 செந்தழல வாயநிர
 யத்தினிடை சேர்வார்.

54

256 ஆதலின் விலக்கல்முறை
 அன்றென வலித்துக்
 கோதறு குணத்தின்மிகு
 குச்சகர்தம் அம்பொற்
 பாதம திறைஞ்சிமுனி
 யேல்பணியில் நிற்பன்
 ஓதுவ துனக்குள
 தெனக்கழறல் உற்றான்.

55

257 தன்னுரைகொ ளாதமனை
வாழ்க்கையது தன்னில்
வெந்நிரயம் வீழும்வகை
யேவிழுமி தம்மா
அன்னரொடு மேவியமர்
ஆடவர் தமக்குப்
பின்னுமொரு கூற்றுமுள
தோபிணியும் உண்டோ.

56

258 என்னுரையி னிற்சிறிதும்
எஞ்சலில வாகி
மன்னுமியல் பெற்றிடு
மடந்தையுள ளேல்அக்
கன்னிதனை யான்வரைவல்
காயெரிமுன் என்னாச்
சொன்னமொழி
கேட்டுமகிழ் வுற்றுமுனி

259 வேறு

யானும் உய்ந்தனன்
 என்கிளை யுய்ந்தன
 இனையதால்
 நினையீன்றாள்,
 தானும் உய்ந்தனள்
 தவங்களும் உய்ந்தன
 தண்ணளி யது மற்றால்,
 வானும் உய்ந்தன மண்ணுல
 குய்ந்தன வாசவ
 னெனவாழுங்,
 கோனும் உய்ந்தனன்
 என்னுரை மறாமலுட்
 கொண்டனை அதனாலே. 58

260 வேண்டும் வேட்கையை
 உரைத்தியால் மைந்தநீ

விளம்பிய இயல்பெல்லாம்,
பூண்டு குற்றமோர்
சிறிதுமில் லாததோர்
பூவையைப் புவியின்பாற்,
தேண்டி நின்வயிற்
புணர்க்குவன் அங்கது
செய்கலா தொழிவேனேல்,
மாண்டி றந்திடுங்
குறைமதிக் கதிரென
மாய்களன் தவமென்றான்.

59

261 இனைய பான்மையிற்
குச்சகன் சூளுரை
இயம்பலுந் திருமால் முன்,
புனையும் மெய்ப்பெயர்
தரித்தசேய் ஆங்கவன்
பொலங்கழல்

தனைப்பூண்டோர்,
தனயன் உய்பொருட்
டாலிது புகன்றனை
தவத்தினில் தலையான,
முனிவ நீயுனக் கரியதாய்
ஒருபொருள் முச்சகந்
தனிலுண்டோ.

60

262 ஆவ தேனும்யான்
உரைப்பதுண் டத்தனை
யற்றவர் அருளும்யாய்,
சாவ தாயினர் தன்னையர்
இல்லவர் தங்கையர்
இலரானோர்,
காவ லாடவர் தம்முடன்
உதித்திடார் காசினி
தனிலன்னோர்,
வீவதாயினர் பெருங்கிளை

இல்லவர் வியத்தகு
திருவற்றோர்.

61

263 குடிப்பி றந்திலர் பிணியுறும்
இருமுது குரவர்பாற்
குறுகுற்றோர்,
கடுத்த யங்கிய மிடற்றிறை
யாதியாங் கடவுளர்
பெயர்கொள்ளா,
தடுத்த மாக்கடம்
பெயர்பெறு பீடிலர்
அலகைதன் நாமத்தோர்,
படித்த லந்தனில் புன்னெறிச்
சமயமாம் படுகுழிப்
பட்டுள்ளோர்.

62

264 பிணியர் மூங்கையர்
பங்கினர் வெதிரினர்

பிறர்மனை தனிற்
செல்வோர்,
கணிகை மாதரின்
விழிப்பவர் பன்முறை
காளையர் தமை நோக்கி,
நயிண காதலான் முன்கடை
நிற்பவர் நலம்பெறப்
புனைகின்றோர்,
தணிவில் துயில்மிகும்
இயல்பினர் தன்னினும்
மூப்புற்றோர்.

63

265 ஒருமை தங்கிய கோத்திர
மரபினர் உயாந்தவர்
குறளானோர்,
பருமை தங்கிய யாக்கையர்
மெல்லுருப் படைத்தவர்
பயனில்லாக்,

கருமை தங்கிய வடிவினர்
பொன்னெனக் கவின்றெழு
காயத்தோர்,
இருமை தங்கிய பசப்பினர்
விளர்ப்பினர் எருவையின்
உருமிக்கோர்.

64

266 நாணி லாதவர் ஆடவர்
புணர்ச்சியில் நணியவர்
நகைக்கின்றோர்,
ஏணி லாதவர் பெருமிடல்
சான்றவர் இருமுது
குரவோர்தம்,
ஆணை நீங்கினர்
சினத்தினர் இகலினர்
அடுதிறம் முயல்கின்றோர்,
காண வேண்டினர் நடமுத
லாயின காமனாற்

267 ஈசன் அன்பிலர்

பெருந்தகை முனிவரை

இகழ்பவர் உயிர்மீது,

நேசமென்பன இல்லவர்

தங்குல நெறிதனில்

நில்லாதோர்,

மாசு தங்கிய குணத்தினர்

நிறையிலார் மனமெனுங்

காப்பில்லோர்,

தேசி கன்றனை மனிதனென்

றுன்னினர் தேவரைச்

சிலையென்றோர்.

268 பத்தின் மேற்படும்

ஆண்டினர் பூத்திடு

பருவம்வந் தணுகுற்றோர்,

ஓத்த பண்பிலர் அச்சமில்
மனத்தினர் உருமென வுரை
செய்வோர்,
அத்தன் அன்னையீந்
தருளுமுன் ஒருவர்பால்
ஆர்வமுற்றவர்சேர,
வைத்த சிந்தையர்
பெருமிதம் உற்றுளோர்
மடமொடு பயிர்ப்பில்லோர்.

67

269 பிறப்பின் எல்லையில்
விழியிலார் தோற்றிய
பின்றையே இழக்கின்றோர்,
மறுப்ப யின்றிடுங்
கண்ணினர் படலிகை
வயங்கிய நோக்கத்தார்,
குறிப்பின் மெல்லென

வெகியே விழித்திடுங்
குருடர்சாய் நயனத்தோர்,
சிறப்பில் பூஞ்சூயின்
நாட்டத்தர் கணத்தினில்
திரிதரு செங்கண்ணோர்.

68

270 தூறு சென்னியர் நரைமுதிர்
கூந்தலர் துகளுறும்
ஐம்பாலார்,
வீறு கோதையர் சின்னமார்
குழலினர் விரிதரும்
அளகத்தோர்,
ஈறில் செம்மயிர்ப் பங்கியர்
நிலனிடை இறக்கிய
கேசத்தோர்,
ஊறு சேர்தரும் ஓதியர்
விலங்கென உரமிகு
குரலுள்ளோர்.

271 சிறுகு கண்ணினர்

மிகநெடுந் துண்டத்தர்
 சேர்ந்திடு புருவத்தோர்,
 குறிய காதினர் உயர்தரும்
 எயிற்றினர் கோணுறு
 கண்டத்தோர்,
 மறுவி ராவிய முகத்தினர்
 சுணங்குறா மணிமுலை
 மார்பத்தோர்,
 வெறிய தாகிய நுசப்பிலர்
 சிலையென வியன்மிகு
 வயினுள்ளோர்.

70

272 காய நூல்முறை

உரைத்திடும் இயல்பிலாக்
 கடிதட நிதம்பத்தோர்,
 வாயும் அங்கையும்

நகமுமுள் ளடிகளும்
வனப்புறு சிவப்பில்லோர்,
மேய சின்மயிர் பரந்திடு
பதத்தினர் மென்சிறை
எகினம்போல்,
தூய நன்னடை இல்லவர்
அங்குலி தொல்புவி
தோயாதோர்.

71

273 இனைய தன்மைய ராகிய
மாதர்கள் ஏனையர்
இவர்யாவரும்,
புனையு மங்கல மாகிய
கடிவினை புரிதர
வரையாதோர்,
அனைய ரேயெனின்
வேண்டலன் முழுவதும்
அவரியல் அணுகாத,

வனிதை யுண்டெனின்
வேண்டுவன் தேர்ந்தனை
மரபினில் தருகென்றான்.

72

274 காட்டில் நின்றிடு குற்றியின்
நோற்புறு கவுச்சிகன்
இவைகூறக்,
கேட்டு மூரலும் உவகையுங்
கிடைத்தனன் கேடில்சீர்
உலகுள்ள,
நாட்ட கந்தனில் நாடிநல்
லியல்புள நங்கையை
நின்பாலிற்,
கூட்டுகின்றனன் மானுதல்
ஒழிகெனக் குச்சகன்
உரைசெய்தான்.

73

275 உரைத்த குச்சகன்
மைந்தனை நிறுவியே

ஒல்லைசென் றகிலத்தில்,
திருத்த குஞ்சுடர் மலிதரு
செம்பொனிற் செய்ததோர்
அணிநாப்பண்,
அருத்தி சேர்தரக் குயிற்றிட
வேண்டியோர் அருமணி
தனைக்கொள்வான்,
கருத்தி லுன்னுபு தெரிபவன்
போல்ஒரு கன்னியைத்
தேர்கின்றான்.

74

276 வேறு

அன்னவன் தன்னோர்
முனிவரர் சிலர்வந்
தணுகலும் அவரொடும்
வினாவிச்,
சென்னிதன் தேயத்
தநாமயம் என்னுஞ்

செயிரிலா வனத்துசத்
தியன்பால்,
கன்னிகை யிருத்தல்
உணர்ந்துமற் றவன்பாற்
கதுமெனச் சேறலுங்
காணூஉத்,
தன்னடி வணங்க
வெதிருறத் தொழுது
தழுவியே அவனொடுஞ்
சாரா.

75

277 மாசற வியன்ற உறையுளிற்
கொடுபோய் வரன்முறை
வழாமலே அமைத்த,
ஆசனத் திருத்திக் கன்னிகை
யொடுதன் பன்னியை
யாயிடை அழைத்துத்,
தேசிக னுற்றான்

பணிமின்றீர் என்னாச்
சென்னியால் இறைஞ்சுவித்
துரிய,
பூசனை புரிந்து நகையொடு
முகமன் புகன்றள
வளாயினன் புனிதன்.

76

278 அறுசுவை கெழுவும்
நறியசிற் றுண்டி அமுதினில்
தூயன அருத்திக்,
குறைவறும் அடிகட்
கென்னிடை வேண்டுங்
கொள்கைய தென்னெனக்
கூற,
மறுவறு தவத்துக் குச்சக
முனிவன் மகிழ்ந்துநீ
மாதவம் புரிந்து,
பெருமகள் தன்னை

யெனதொரு மகற்குப்
பேசுவான் பெயர்ந்தனன்
என்றான்.

77

279 இனையசொல் வினவி
முனிவரன் மகிழா என்மகள்
விருத்தையை இயல்சேர்,
உனதுமைந் தற்கு நல்கமுன்
செய்த உயர்தவம்
என்கொலென் றுரைத்து,
மனமுற நகையும்
உவகையுங் கிளர
மணவினை இசைந்துமா
தவத்துப்,
புனிதனை அங்கட் சிலபகல்
இருத்திப் போற்றிசெய்
தொழுகுறும் பொழுதின்.

78

280 வேறு

பங்கமில் உசத்தியன் பன்னி
யாகிய
மங்கலை விடுத்திட மகள்வி
ருத்தைதான்
அங்குள இருளையர் ஆயந்
தன்னுடன்
செங்கயல் பாய்புனல்
திளைப்பப் போயினாள்.

79

281 காடுற வந்திடு கலுழி
மாண்புனல்
ஆடினள் மகிழ்சிறந்
தணங்க னாரொடு
மாடுறு பொதும்பர்போய்
மலர்கொய் தன்னவை
சூடினள் இருந்தனள்
தொடலை ஆற்றியே.

80

282 பாசிழை மங்கையர்
பண்ணை யோடெழீஇ
ஆசறு பொதும்பினும்
அணங்கை யன்னவள்
மாசறு தாரகை மரபிற்
சூழ்தருந்
தேசறு மதியெனத்
திரும்பவும் வேலையே.

81

283 உருகெழு கனையொலி
உருமுகக் கான்றிடுங்
கருமுகில் இ·தெனக்
கனன்று காய்கனல்
சொரிதரும் விழியது சூர்த்த
மெய்யது
பெருமத நதியொடு பெயரு
கின்றதே.

82

284 தாமூறு கரத்தது தடத்தின்
சால்பெனக்

காமூறும் எயிற்றத

கறைகொள் காலதால்

ஏமுகியர் குறும்பொறை

இபமொன் றேற்றெதிர்

பாழிய வரைதுகள் படுத்துச்

சென்றதே.

83

285 காண்டலும் வெருவினர்

கவன்றவ் வாறுசெல்

ஆண்டகை யோர்களும்

அகன்று சிந்தினார்

நீண்டிடு கடலிடை நிமிர்ந்த

வெவ்விடம்

ஈண்டலும் இரிந்தபுத்

தேளிர் என்னவே.

84

286 கன்னிகை விருத்தையாள்
கண்டு துன்புறா
அன்னமென் னடையினர்
அகன்று சிந்தலும்
என்னினி இழைப்பதென்
றிரங்கி யேங்கியே
உன்னருங் கடுப்பினில் 85
உளுற்றி யோடலும்.

287 கீழ்ந்தறை போகிய கிளைஞ
ராமெனத்
தாழ்ந்திடு பசம்புதல்
செறியத் தான்மறைந்
தாழ்ந்திடு கூவலொன்
றணுக அன்னதில்
வீழ்ந்தனள் அழுந்தினள்
விளிவுற் றாளரோ. 86

288 முடங்களை அலங்குறு

முதிய பூநுதல்
மடங்கலின் ஏறெதிர்
வரினும் மாறுகொள்
கடங்கலுழ் மால்கரி
கல்வென் ஆர்ப்பொடு
நடந்தது மலையமா னாடு
சாரவே.

87

289 இரிந்திடு மாதரார் யாண்டு
மாகியே
விரிந்திடு வோர்குழீஇ
வியர்க்கு மேனியர்
சரிந்திடு கூந்தலர் தளரும்
நெஞ்சினர்
பிரிந்திடும் உவகையர்
பெயர்ந்து நாடினார்.

88

290 தண்டம தெங்கணுந் தானஞ்
சிந்திடக்

கொண்டலின் எய்திய
கோட்டு மாதிரங்
கண்டிலர் கன்னிகை
தனையுங் காண்கிலர்
உண்டிலை யெனவுயிர்
உயிர்ப்பு நீங்கினார்.

89

291 மண்ணிடை யாறென
வழிக்கொண் டேகவே
கண்ணினை புனலுகக்
கலுழ்ந்து சோர்வுறாத்
துண்ணென உணர்வுறத்
துளங்கிச் சூழ்கனல்
புண்ணுறு வோரெனப்
புலம்பல் மேயினார்.

90

292 வேறு
பெண்ணுக் கணிகலமே
பேராசுக் கோருருவே

கண்ணுக் கணியே
கமலத்துச் செந்திருவே
மண்ணிற் புனல்படிந்தாய்
வானதியும் ஆடுவதற்
கெண்ணித் துணிந்தோ
எமைவிட்டுப்
போயினையே.

91

293 வன்னப் புனலாட்டி வல்லே
புறங்காத்தென்
மின்னைத் தருதி ரெனவே
விடைகொடுத்த
அன்னைக்கென் சொல்வேம்
அடுகளிற்றின் முன்னாக
உன்னைத் தனிவிட்
டுயிர்கொண்டு
போந்தனமே. 92

294 ஐயர் உசத்தியரும்
அன்னையெனும்
மங்கலையும்
வையம் பரவுகின்ற
மாதுலராங் குச்சகருங்
கையறவின் மூழ்கக்
கரந்தாய் இனியொருகால்
செய்ய முகமுந்
திருநகையுங் காட்டாயோ.

93

295 என்னப் பலவும் புலம்பி
இரங்குற்றே
உன்னற் கருஞ்சீர்
உசத்தியன்றான்
நற்றவத்தின்
மன்னுற்ற தெய்வ
வனத்தின்
மலைவாழ்க்கைப்

பன்னிக் கிவையுரைத்துப்
பாவைநல்லார்
ஆவலித்தார்.

94

296 கேட்டிடலும் அன்னை
வயிறதுக்கிக் கேழ்கிளர்தீ
ஊட்டரக்கே யென்ன உருகி
மனமறுகி
வாட்டடங்கண் நீர்குதிப்ப
வாய்வெரீஇத் தன்கணவன்
தாட்டுணையில் வீழ்ந்து
புகுந்தபடி சாற்றினளால்.

95

297 ஒன்றுபுரி காட்சி முனிவன்
உவைகேட்டுக்
கன்றுபிரி தாயின்
கவன்றரற்றிக் கன்னியொடு
சென்றுபிரி வுற்றோரை
நோக்கிச் சினக்களிறு

கொன்றதுவோ அஞ்சாது
கூறுமெனச் செப்புதலும்.

96

298 தூயபுன லாடித்

துறைபுகுந்து

சூழ்பொதும்பில்

ஆயமுடன் ஆடி

யகன்றிங்கு வந்திடலுங்

காயுமழல் வெங்கட்

கடகளிறு வந்ததுகண்

டோயுமுணர் வெய்தி

எல்லோமும் ஓடினமால்.

97

299 ஓடி யுலையா ஒருவர்

நெறியொருவர்

கூடல் இலதா அணியின்

குழாஞ்சிந்திச்

சாடு மதகரியில் தப்பி

விருத்தைதனைத்

தேடியங்ஙன் காணாது
சென்றனம்யாம்
என்றிடலும்.

98

300 சென்றாங்கவ்

வெல்லைதனில் தேடித்
தியங்குற்று
நின்றான் மகள்தன்
நிறங்கிளரும்
பொற்கலனோர்
ஒன்றாக வெவ்வே
றொருநெறியில்
சிந்திடக்கண்
டென்றாய் படர்ந்தநெறி
ஈதுகொலென் றேழுற்றான். 99

301 பூண்போ கியநெறியே

தொட்டுப் புதல்விதனைக்
காண்போ மெனவே

கனங்குழையா ரோடேகி
மாண்போய கூவலொன்று
வந்தணுக ஆங்கதனில்
சேண்போய தன்மகளைக்
கண்டு தெருமந்தான்.

100

302 வேறு

கூவலுறு வதுநோக்கி
நெடிதுயிர்த்து விழிவழிநீர்
குதிப்பக் குப்புற்,
றாவலியா மகளையெடுத்த
தகன்கரையின் பாற்படுத்தி
அழுங்கலோடும்,
பாவையர்கள்
தழீஇக்கொண்டு
புலம்பினரால் அதுகேட்டுப்
பயந்த நற்றாய்,
காவிலுறு கோகிலம்போல்

நெடிதரற்றிப் பெருந்துயரக்
கடலுட் பட்டாள்.

101

303 தன்பால்வந் தவதரித்த
நங்கைதனைக் கைவிட்டுத்
தரியா ளாகி,
அன்பாலே உயிர்பதைப்ப
வயிறதுக்கி ஆகுலியா
அரற்றி யேங்கி,
மின்பாலோர் மின்படிந்த
தன்மையென அவளாக
மிசையே வீழ்ந்து,
தென்பாலிற்
புகுந்தனையோ ஓமகளே
யெனப்புலம்பித் தேம்ப
லுற்றாள்.

102

304 அன்னேயோ அன்னேயோ
ஆகொடிய தறனேயோ

அறியேன் அந்தோ,
முன்னேயோ நெடுங்காலங்
குழவியின்றிப் பெரநோன்பு
முயன்று பெற்ற,
மின்னேயோ உயிரிழந்து
வெள்ளிடையிற்
கிடந்திடுமால் விதியார்
செய்கை,
இன்னேயோ யானொருத்தி
பெண்பிறந்து பெற்றபயன்
இதுவே யன்றோ.

103

305 புலிக்கணங்கள் திரிகானில்
ஒருமாளை வளர்த்ததனைப்
போக்கி நின்றே,
அலக்கணுறு வோரெனவே
கைவிட்டுத் தமிழேனும்
அழுங்கா நின்றேன்,

மலர்க்கமலத் திருவைநிகர்
என்மகளைக்
கொல்லியமுன் வந்த தந்தக்,
கொலைக்க ளிற்றின்
வடிவன்றே கொடியேன்
செய் பெரும்பவத்தின்
கோல மன்றோ.

104

306 அறங்காட்டிற் சென்றதுவோ
தெய்வதமும்
இங்கிலையோ அரிதா
முத்தித்,
திறங்காட்டுந் தவநெறியும்
பொய்த்தனவோ
கலியுமினிச் சேர்ந்த
தேயோ,
மறங்காட்டும் வனக்களிற்று
வந்தடர்க்க ஈண்டெனது

மாது மாண்டு,
புறங்காட்டிற் கிடந்திடுமோ
என்னேயென்
னேயிதுவோர் புதுமை
யாமே.

105

307 வேறு

என்றிவை பலவும் பன்னி
இடருழந் தரற்றும் வேலை
மன்றலங் குழலின் மாதர்
வளைந்தனர் இரங்கி மாழ்க
ஒன்றிய கேளிர் அல்லா
ரியாவரும் உருகி நைந்தார்
அன்றவண் நிகழ்ந்த பூசல்
ஆகுலம் அறைதற்
பாற்றோ.

106

308 கோட்டமில் சிந்தை

யோனாங் குச்சகன் குறுகி

யங்கண்
நாட்டநீர் பனிப்பச் சோரும்
நங்கையர் தம்பா லெய்தி
மீட்டினித் தருவன் மாதை
விம்மலிர் என்னா வேறோர்
மாட்டுற விருந்த தந்தைக்
கினையன வகுத்துச்
சொல்வான்.

107

309 மறைமுத லாய நுண்ணூல்
மருளற உணரா மாக்கள்
சிறியரே முதியர் பாலர்
சேயிழை மகளிர் இன்னோர்
உறுவதோர் அவலஞ்
செய்தாய் ஊழ்வினை
முறையும் ஓராய்
அறிவநீ இன்னே யாயின்

ஆரிது தணிக்கற் பாலார்.

108

310 கேளையா மனத்தில்

துன்பங் கிளத்தலை கேடு
நீங்கி

நீளயா வுயிர்த்தார் போலிந்
நேரிழைக் கன்னி தன்னை

நாளையான் விளித்து

நின்பால் நல்குவன் நல்க

நீநங்

காளையா னவற்குப்

பின்னாட் கடிமணம் புரிதி

அன்றே.

109

311 ஐயமென் றுளத்தி லுன்னி

அழுங்கலை விதியு மற்றே

மெய்யுணர் வதனாற்

கண்டாம் றவருத்தைதன்

யாக்கை தன்னை

மொய்யுறு தயிலத் தோணி
மூழ்குவித் திருத்தி யின்றே
ஓய்யென நோற்று மீட்டுத்
தருகுவன் உயிரை
யென்றான்.

110

312 சாற்றிய துணர்ந்து தாதை
தயிலத்தி லிட்டு மாதைப்
போற்றினன் இருப்ப
மேலோன் போயொரு
பொய்கை மூழ்கிக்
கூற்றுவற் புகழ்ந்து நோற்பக்
கொடுங்குழை மடவார்
அஞ்சக்
காற்றென முன்னர் வந்த
களிறுமீண் டணைந்த
தம்மா.

111

313 தடமிகு புனலுட் புக்குத்

தாளினால் உலக்கிச் சாடிப்
படவர வனைய செய்கைப்
பருவலித் தடக்கை
தன்னால்
இடைதொறுந் துழாவி
நின்ற இருந்தவ முனிவற்
பற்றிப்
பிடர்மிசை யேற்றிக்
கொண்டு பெரிதுசேண்
பெயர்ந்த தன்றே.

112

314 கோதறு குணத்தின் மேலாங்
குச்சகன் என்னுந்
தொல்பேர்
மாதவன் உணர்ந்து பின்னர்
மதக்களி றதனை நோக்கி
ஈதெனைப் பற்றிச் செல்வ
தென்கொல்கா ரணமென்

றெண்ணி
ஓதியின் வலியா லன்ன
தூழமுறை உன்ன லுற்றான். 113

315 வேறு

மாவ தத்தினை
இழைத்திடும் பூட்கையின்
மதநீர்
காவ தத்தினுங் கமழ்தரு
கலிங்கநாட் டதன்பால்
ஆவ தத்நேர் மாக்கள்வாழ்
அரிபுரம் அதனில்
தேவ தத்தன்என் றுளன்ஒரு
வணிகரில் திலகன். 114

316 தவத்தின் அன்னவன்
பெறுமகன் தருமதத்
தன்எனப்

புவிக்கண் மேலவர்
புகழ்செய அறம்புரி
புகழோன்
கவற்சி யின்றியே மூவகைப்
பொருளையுங் காண்போன்
உவப்பு நீடிய இருநிதிக்
கிறையினும் உயர்ந்தோன்.

115

317 தந்தை அன்னையும்
இறத்தலுந் தமிழனே யாகச்
சிந்தை வெந்துயர்
உழந்துபின் ஒருவகை தேற
அந்த வேலையின்
அவன்பெருந் திருவினை
அகற்ற
வந்து தோன்றினன்
மனமருள் செய்வதோர்
வாதி.

116

318 முண்டி தப்படு சென்னியன்
தாதுவின் முயங்கு
குண்ட லத்தினன் கோலநூல்
மார்வினன் நீற்றுப்
புண்ட ரத்தயல்
நெற்றியண்டு கஞ்சுகன்
புதியோன்
கண்டி கைக்கலன்
புனைந்துளோன் வேத்திரக்
கரத்தோள்.

117

319 அவனைக் கண்டனன்
அடிமுறை வணங்கின்
அருவாஞ்
சிவனைக் கண்டன
னாமெனப் பெருமகிழ்
சிறந்தான்

புவனிக் குள்ளவர்
என்னினுஞ் சாலவும் புதியர்
தவமிக் கோரிவர்
என்றுகொண் டுறையுளிற் 118
சார்ந்தான்.

320 பொன்ன ருங்கலந்
திருத்துபு குய்யுடைப்
பழுக்கல்
நன்ன லம்பெற அருத்தினன்
முகமனும் நவின்றான்
பின்னர் அன்னவன்
றனையெதிர் நோக்கினன்
பெரியோய்
என்னி வண்வந்த
தென்றனன் வணிகருக்
கிறைவன்.

321 ஈசன் தந்திடு

விஞ்சையொன் றெமக்குள

தெவர்க்கும்

பேசுந் தன்மைய தன்றது

குரவர்பாற் பெரிதும்

நேசம் பூண்டவர்க்

குரைப்பது நெஞ்சினில்

சிறிதும்

மாசின் றாயநிற்

குணர்த்துவன் அஃதென

வகுத்தான்.

120

322 சரத மேயிது சம்புவின்

வந்ததோர் தகைசால்

இரத முண்டது

பொன்னெனச் செய்தனம்

எமக்கோர்

அரிது மன்றது போல்வன

பலவுள அவைதாம்
விரத மாதவர் அல்லதி
யார்கொலோ விரும்பார். 121

323 காரி ரும்பையும் நாகத்திற்
காட்டுதுங் கரிய
சீரி ரும்பினைப்
பொன்னென உரைபெறச்
செய்வாம்
மேரு வுங்கயி லாயமும்
என்றிரு வெற்பை
யாரும் நோக்கவே
காட்டுதும் இவைநமக்
கரிதோ. 122

324 எய்தும் ஈயமும் இரதமும்
வெளடீளிய தெனவே
செய்து மன்றியும்
வங்கத்திற் செம்பொணுந்

தெரிப்பாம்

நொய்தின் அன்னது

வலியுறக் காட்டுதும்

நுவலுங்

கைத வம்பயில் மாக்களுக்

கினையன கழறாம்.

123

325 இரும்பி னிற்செம்பு

வாங்குவம் ஈயமும் அற்றே

வரம்பி லாததோர்

தரணியண் டங்களை

மரபின்

அரும்பொன் வண்ணம

தாக்குவம் வல்லவா றறைய

விரும்பி னாமெனின்

யாண்டுமோர் அளப்பில

வேண்டும்.

124

326 ஒன்று கோடிபொன்
னாக்குவங் கோடிய
துளவேல்
குன்று போலவே கோடியிற்
கோடிசெய் குவமால்
நின்ற னக்குள
பொருளெலாந் தருதியேல்
நினது
மன்றல் மாளிகை
நிதிக்கிடம் இல்லென
வசுப்பாம்.

125

327 என்ன வேமொழி சோரனை
வணங்கினன் இமைப்பின்
முன்னர் உள்ளதுந் தான்றன
துரிமையால் முயலப்
பின்னர் எய்திய நிதியமும்
பேழையான் அவற்றின்

மன்னு பூண்களுங்
கொணர்ந்தனன் முன்புற
வைத்தான்.

126

328 வைத்த மாநிதி நோக்கலும்
வணிகரில் திலகர்
உய்த்த செல்வமும்
இதுகொலோ ஓவென
உரையாக்
கைத்த லங்கொடு
கைத்தலம் புடைத்துடுக்
கணங்கள்
நத்த வேலையிற்
ஒருங்குபட் டாலென
நகைத்தான்.

127

329 இந்த நிற்பொருள்
நம்முடை விஞ்சையில்
இறைக்கும்

வந்தி டாதுநாம் உருக்குறு
முகந்தனில் வழிவிச்
சிந்து கின்றதற் கிலையிது
நமதுபின் திரியின்
அந்த மில்பொருள்
கொடுக்குவம் வைத்தியென்
றறைந்தான்.

128

330 முனியல் ஐயநீ வேண்டிய
பெருநிதி முழுதும்
இனிது நாடியே
கொணருவன் இருத்தியென்
றுரைத்துப்
புனையும் ஆடையும்
நிலங்களும் மணிகளும் ம்
மனையும் மாக்களும்
பகர்ந்தனன் நிகரிலா
வணிகன்.

129

331 பொரும தத்தினை
இழைத்திடு மருப்புயர்
புழைக்கைப்
பெரும தக்கரி யென்னவே
மயங்கினன் பெரிதும்
வரும தத்தமென்
றறத்தையும் பர்ந்துமெய்
வணிகன்
தரும தத்தனாம் பெயரினை
நிறுவினன் தரைமேல்.

130

332 இத்தி றத்தினில் தேடிய
பெருநிதி எனைத்துங்
கைத்த லங்கொடு தாங்கியே
கரவன்முன் காண
வைத்து நின்றலும்
மகிழ்ந்தனன்
அவையெலாம் வாங்கி

மொய்த்த செங்கணல்
தீயிடை உருக்குதல்
முயன்றான்.

131

333 திரட்டி யாவையும் ஒருரு
வாக்கினன் செழும்பொன்
இரட்டி தூக்கிய இரதமாங்
கொருசிலை யிட்டு
மருட்டி ஆடக முழுவதும்
உரைத்தவை வலிதா
உருட்டி மட்பெருங்
குகையினில் மருந்தையுள்
ளுறுத்தான்.

132

334 பண்ணு றுத்திய கனகமுள்
ளிட்டதன் பாலும்
எண்ணு றுத்திய
மிசைக்கணுங்
களங்கமொன் றிட்டு

மண்ணு றுத்திநற்
றுகில்கொடு பொதிந்தனன்
மருங்கிற்
கண்ணு றுத்திய செந்தழற்
புடைமிசை கரந்தான்.

133

335 நூற்று நான்கொடு
நான்குகுக் குடபுடம்
நொய்தின்
வீற்று வீற்றதா விட்டது
நோக்கினன் மிகவும்
மாற்று வந்தது பழுக்குமோர்
வராகியின் மருளேல்
காற்றி லாததோர்
உறையுள்காட் டென்றனன்
கரவன்.

134

336 சேமஞ் செய்ததோர்
உறையுளைக் காட்டலுஞ்

சென்று
வாமஞ் செய்ததோர்
இந்தனக் குவான்மிசை
மறவோர்
ஈமஞ் செய்தசெந்
தழற்கொடு வராகிமே
லிட்டுத்
தூமஞ் செய்தனன்
அங்கியும் அவனெதிர்
துரந்தான்.

135

337 ஓங்கி நாட்டநீர் பொழிதர
ஆருயிர் உலைய
வீங்கு கின்றமெய்
வெதும்புற எங்கணும்
வியர்ப்ப
மூங்கை யாமென
மொழிகிலான் போவது

முயலான்
பாங்கி ருந்திடு
வணிகர்கோன் பட்டதார்
பகர்வார்.

136

338 எல்லை அன்னதிற்
பொதிந்திடு பொற்குறை
யெடுத்து
மெல்லெ னத்தன தாடையிற்
கரந்தனன் வெய்யோன்
வல்லை யக்குகை
போலஒன் றிருந்தது
மருங்கில்
செல்ல வைத்தனன்
தழற்பெரும் புகையையுந்
தீர்த்தான்.

137

339 தந்த இக்குகை நின்கையில்
தாங்கினை தழல்மேல்

வைத்தி என்றனன் அவனது
புரிதலும் மரபின்
அத்த குஞ்செயற் குரியன
யாவையும் அமைத்து
வித்த கம்பெறச் சேமியா
ஒருசெயல் விதித்தான்.

138

340 வேறு

உண்டி இகந்துரை யாடலை
யாகிப்
பெண்டிரை வெகல்
பெறாய்பிறர் தம்மைக்
கண்டிடல் இன்று
கருத்தினில் என்மைக்
கொண்டிரு முப்பகல்
கோதில் குணத்தோர்.

139

341 நெய்கமழ் செஞ்சடை

நீலிதன் முன்னோர்
மொய்கனல் வேள்வி
முடித்திடல் உண்டால்
செய்கடன் அன்னது
தீர்த்தபின் நாலாம்
வைகலின் ஏகுதும்
மற்றிவண் என்றான்.

140

342 அம்முறை செய்கென
ஆங்கவன் அடியை
மும்முறை தாழ்ந்து
முதற்பெரு வணிகச்
செம்மல வன்புடை
சென்றிலன் நின்றான்
மைம்மலி சிந்தையன்
வல்லை அகன்றான்.

141

343 காவத மோரொரு

கன்னலின் ஆகப்
போவது செய்து புறத்துரு
மாறி
வாவினன் வேறொர்
வளாகம துற்றான்
ஏவலின் வைகினன்
இத்தலை வணிகன்.

142

344 முப்பகல் போதலும் மூதறி
வுள்ளோன்
செப்பிய நாள்வரை
சென்றுள வன்றே
இப்பகல் வந்திலன் என்னை
அவன்சொல்
தப்பு வனோவென வேதளர்
கின்றான்.

143

345 நீடிய தொல்புகழ் நீலி

இருக்கை
நாடினன் மேதகு நன்னகர்
எங்கும்
தேடினன் மாலுறு சிந்தைய
னானான்
வாடினன் மீண்டனன்
மாளிகை வந்தான்.

144

346 அடுத்துமுன் வைத்த
அருங்குகை தன்னை
எடுத்தது நோக்க இரும்பது
வாக
வடுத்தவிர் சிந்தையன்
மாயகொ லென்னா
விடுத்தனன் அன்னது
வீழுமுன் வீழ்ந்தான்.

145

347 அத்தம் அனைத்தும்

அகன்றிட லோடும்
பித்தின் மனத்தொடு பீழை
யனாகி

எய்த்தனன் ஆயுளின்
எல்லையும் எய்தத்
தத்தனும் விண்ணிடை
சார்ந்தனன் அன்றே.

146

348 அறந்தனை விற்ற
அருஞ்செய லாலே
மறந்தரு தந்தனு மால்கரி
யாகிப்

பிறந்தனன் முன்னுறு
பெற்றிய தெல்லாம்
மறந்தனன் என்று
மனத்திடை கொண்டு.

147

349 மாற்றுவன் இப்பவம்

வல்லையி னென்னாச்
சாற்றினன் முன்பு தவம்புரி
வேலை
நோற்றிடு மோர்பகல்
நோன்பவை தான்இவ்
வாற்றல்இ பத்துழை யாகுக 148
வென்றான்.

350 இப்பரி சங்கண் இயம்புத
லோடும்
அப்பொழு தன்னவன்
ஆண்டுறு வேழம்
மெய்ப்படி வந்தனை
வீட்டினன் யாருஞ்
செப்பரி தாகிய தேவுரு
வானான்.

149

351 அந்தர துந்துபி யார்த்தன
வானோர்

சிந்தினர் பூமழை சேணிடை
நின்றும்

வந்தது தெய்வத மாமம
தன்பால்

இந்திர னாமென ஏறினன்
அன்றே.

150

352 பாசிழை மங்கையர்

பற்பலர் சுற்றா

வீசினர் சாமரை

விண்ணுறை கின்றோர்

ஆசிகள் கூறினர் அங்கவண்

நிற்குந்

தேசிக னாரடி செங்கை

குவித்தான்.

151

353 நோக்கினன் மாதவ

நோன்மை யுளானை

வாக்கினில் வந்தன

வந்தனை செய்தான்
நீக்கரும் வல்வினை
நீக்கினை யென்னா
மேக்குயர் புங்கவர்
விண்ணுல குற்றான்.

152

354 விண்ணிடை யேயவன்
மேவுத லோடு
மண்ணிடை நின்றிடு
மாதவன் முன்போல்
எண்ணரு நோன்ப
தியற்றலும் அன்னோன்
கண்ணிய தென்றிசை
காவலன் வந்தான்.

153

355 முன்னுறு கூற்றுவன்
முப்பகை வென்றோய்
உன்னிலை நோக்கி
உவந்தனம் நம்பால்

என்னைகொல் வேண்டிய
தென்றலும் அன்னோன்
தன்னடி வீழ்ந்திது சாற்றுதல்
உற்றான்.

154

356 உந்திய சீர்த்தி உசத்தியன்
மாளென்
மைந்தன் மணஞ்செய
வந்தனன் அன்னாள்
முந்துறு நென்னல்
முடிந்தனள் முன்போல்
தந்தருள் என்றிது சாற்றுத
லோடும்.

155

357 அத்தகு போழ்தினில்
அந்தகன் என்போன்
இத்தவன் வேண்டிய
ஏந்திழை ஆவி

வைத்தன மேயது
வல்லையின் மீட்டிங்
குய்த்திடு வாயென
ஒற்றொடு சொற்றான்.

156

358 கொற்றவன் இங்கிது கூறி
மறைந்தான்
சொற்ற துணர்ந்திட
தூதுவன் முன்போய்
உற்றிடு மவ்வுயி
ரைக்கொடு போந்து
மற்றவள் யாக்கையுள்
வந்திடு வித்தான்.

157

359 வேறு
உடற்குளுயிர் வந்திடலும்
புகுந்ததுமெய் யுணர்வுசிறி
துயிர்த்த நாசி,

துடித்தனகால் பதைத்ததுரந்
 துளங்கிமுகம்
 விளங்கியதால் துவண்ட
 தாகம்,
 எடுத்தனகை யசைந்தனதோ
 ளிமைத்தனகண்
 விழித்தனவால் இனைய
 காலை,
 மடக்கொடியுந்
 துயிலுணர்ந்தாள்
 போலெழுந்தாள்
 எல்லோரும் மருங்கிற்
 சூழ்ந்தார்.

158

360 அன்னையவள்

தனைத்தமுவி இரங்குற்றாள்
 தந்தையெடுத் தணைத்துப்
 பல்காற்,

சென்னிதனில்
உயிர்த்தேதன்
இருகுறங்கின் மீமிசையே
திகழ்ச் சேர்த்தி,
என்னடிகள் என்கடவுள்
எனதுதவப் பயனாகும்
எந்தை நென்னல்,
சொன்னபடி தவமியற்றி
உய்வித்தான் இவளை
யென்று துணிவிற்
சொற்றான்.

159

361 சுற்றுகின்ற கிளைஞார்களும்
அல்லோரும் அதிசயிப்பத்
தொல்லை ஞாலம்,
பெற்றதிரு அனையாளதன்
பெண்ணணங்கை
முகநோக்கிப் பேதை

நீயீண்,
டுற்றதுவும் இறந்ததுவும்
மீண்டதுவும் முறைப்படவே
உரைத்தி யென்னப்,
பொற்றொடியாள்
அதுவினவிப் புகுந்ததொரு
பரிசனைத்தும் புகல
லுற்றாள்.

160

362 நீடியமங் கையர்பண்ணை
தன்னுடனே போந்ததுவும்
நெடுநீர்க் கான்யா,
றாடியதும் மீண்டதுவுங்
கடகளிறு போந்ததுவும்
அதனைக் கண்டே,
ஓடியதுந் தானொருத்தி
தனித்ததுவுங் கூவலிடை
உலைந்து வீழ்ந்து,

வீடியதும் மீண்டதுவுந்
தென்றிசைக்கண்
நிகழ்வனவும் விரித்துச்
சொற்றாள்.

161

363 சொன்னமொழ யதுகேளா
மிகமகிழும் வேலைதனில்
துகளில் தூயோன்,
கொன்னவிலும்
முத்தலைவேற்
கூற்றுவன்றன் அருள்
பெற்றுக் குறுக லோடு,
முன்னுறவே எதிர்சென்று
பெருங்கிளையும்
பன்னியுமா முனியும்
பெற்ற,
கன்னியும்வந் தடிவணங்கிப்
போற்றி செய

வரன்முறையே கருணை
செய்தான்.

162

364 என்னுயிரும்

பெருங்கிளைஞர்
தம்முயிரும் இல்லறத்திற்
கியன்ற பன்னி,
தன்னுயிரும் நட் டோர்கள்
தமதுயிரும் நின்றிடயான்
தவத்திற் பெற்ற,
மின்னுயிர்தந்
தருளிணையால் அரிதோநிற்
கிதுவம்மா வேலை ஞாலம்,
மன்னுயிர்காத்
தளிப்பவனும் நீயெனவே
எனதுள்ளம் மதித்த தன்றே.

163

365 வள்ளலையுன்

றிருவுளத்தை யாருணர்வார்
 கவுச்சிகனா மகற்கியான்
 பெற்ற,
 தெளடீளமிர்த
 மனையமொழி
 விருத்தையெனுங்
 கன்னிகையைத் திசையின்
 நாடிக்,
 கொள்ளுதற்கு
 வந்தனையோ கூற்றுவனாற்
 போனவுயிர் குறுகி மீண்டு,
 மெளடீளவரும்
 படியஆஃத்துத் தந்திடுவான்
 வந்தனையோ விளம்பு
 கையா.

164

366 எனமுனிவன் தனைநோக்கி
 முகமன்கள் இவைபலவு

மெடுத்துக் கூறி,
அனையவனை
யுடன்கொண்டு கூற்றத்தா
ரெல்லாரு மடைந்து சூழ,
மனைவியொடும்
புதல்வியொடும் மடமாதர்
தங்களொடும்
வல்லையேகித்,
தனதுறையுள்
இடைப்புகுந்து
வீற்றிருந்தான் ஆற்றரிய
தவத்தின் மேலோன்.

165

367 பின்புமொரு சிலவைகல்
குச்சகனை அவணிருத்திப்
பெரியோய் இங்ஙன்,
என்புதல்வி தனையளிப்பன்
உன்மதலை

தனைக்கொண்டேயேகு
கென்னத்,
தன்புதல்வற் கொடுவரலும்
விருத்தையெனுங்
கன்னிகையைத் தழல்சான்
றாக,
அன்பினொடு நன்னாளி
லோரைதனில்
விதிமுறையே அருள்செய்
தானால்.

166

368 வேறு

அருள்புரிந் திடுதலும்
அன்பி னான்இயைந்
யூருவரும் இல்லறம்
இயற்றப் பல்பகல்
கருணைசெய் குச்சகன்
கண்டு மாதவம்

புரிதர வேவட புலத்திற்
போயினான்.

167

369 போதலும் இருந்திடும்
புனித வேதியன்
மாதவ வலியினால் மாதின்
நோன்பினால்
மேதினி வியந்திட மிருகண்
டென்னவோர்
காதலன் உதித்தனன்
கணிப்பில் காட்சியான்.

168

370 அப்புதல் வற்கியாண் டாறு
சென்றுழி
மெய்ப்பிர மச்செயல்
விளங்கு பான்மையால்
முப்புரி நூல்வினை
முடித்துத் தாதைபோல்

செப்பரு மாதவஞ் செய்யப்
போயினான். 169

371 ஊற்றமா மிருககண் டீயன்
என்றிடும்

ஆற்றன்மா முனிவரன்

அகல வன்னவன்

தோற்றமா கியசுதன்

தொன்மை நாடியே

போன்றினன் ஆதியிற்

புரியுஞ் செய்கடன்.

170

372 சொற்கலை தெரிமருத்

துவதி யென்றிடும்

முற்கலன் மகள்தனை

முறைவ ழாதுபின்

நற்கலை யணிகலன் நல்கி

நீக்கிய

வற்கலை யுடையினான்

வதுவை முற்றினான்.

171

373 இருந்தனன் அநாமயம்
என்னும் பேரொடும்
பொருந்திய வனத்திடைப்
புதல்வர் இன்றியே
வருந்தினன் தமரொடும்
மாது தன்னொடும்
அருந்தன் காசியை
அடைதல் மேயினான்.

172

374 அடைந்ததோர்
பொழுதினில் அமரர்
யாவருங்
கடைந்திடு திரைக்கட
லனைய கங்கைநீர்
குடைந்தனன் ஆடினன்
குழுமி மாதவர்
மிடைந்திடு மறுகிடை

விரைவில் மேவினான்.

173

375 பொன்றிரண் மாமதில்
புடைய தாமணி
கன்றிகை யென்பதோர்
கடவுள் ஆலயஞ்
சென்றனன் சூழ்ந்தனன்
திங்கள் வேணியான்
மன்றமர் திருவடி
வணங்கிப் போற்றினான்.

174

376 மெய்ப்படு மறையுணர்
மிருகண் டென்பவன்
அப்பெருங் கோயிலுக்
கணித்தொர் பாங்கரில்
செப்புறும் ஆகமத் தெளவு
நாடியே
மைப்பெருங் கண்டனை

வழிபட் டானரோ.

175

377 ஆதவம் பனிமழை
அனிலத் தச்சுறாப்
பாதவ மாமெனப் பரவ
மாறினும்
பேதைபங் குடையவெம்
பிரானை உன்னியே
மாதவம் புரிந்தனன் மதலை
வேண்டியே.

176

378 அருந்தவம் ஓரியாண்
டாற்றத் தொல்லைநாட்
பொருந்திய மூவெயில்
பொடித்த புங்கவன்
வரந்தனை உதவுவான்
வந்து தோன்றலும்
இருந்தவ முனிவரன்
இறைஞ்சிப் போற்றினான்.

379 முந்துறு முனிவரன்
 முகத்தை நோக்கிநீ
 சிந்தையில் விழைந்ததென்
 செப்பு கென்றலும்
 மைந்தனை வேண்டினன்
 வரத்தை நல்கென
 எந்தையும் முறுவல்செய்
 தினைய கூறுவான்.

380 வேறு
 தீங்குறு குணமே மிக்குச்
 சிறிதுமெய் யுணர்வி லாமல்
 முங்கையும் வெதிரு மாகி
 முடமுமாய் விழியும் இன்றி
 ஓங்கிய ஆண்டு நூறும்
 உறுபிணி யுழப்போ னாகி
 ஈங்கொரு புதல்வன்

தன்னை யீதுமோ மாத
வத்தோய்.

179

381 கோலமெய் வனப்பு மிக்குக்
குறைவிலா வடிவ மெய்தி
ஏலுறு பிணிகள் இன்றி
எமக்குமன் புடையோ
னாகிக்
காலமெண் ணிரண்டே
பெற்றுக் கலைபல பயின்று
வல்ல
பாலனைத் தருது மோநின்
எண்ணமென் பகர்தி
யென்றான்.

180

382 மாண்டகு தவத்தின்
மேலாம் மறைமுனி
அவற்றை யோரா

ஆண்டவை குறுகி னாலும்
அறிவுள னாகி யாக்கைக்
கீண்டொரு தவறு மின்றி
எம்பிரான் நின்பா லன்பு
பூண்டதோர் புதல்வன்
தானே வேண்டினன் புரிக
வென்றான்.

181

383 என்றிவை துணிவி னாலே
இசைத்தலும் ஈசன் நிற்கு
நன்றிகொள் குமரன்
தன்னை நல்கின மென்று
சொல்ல
நின்றிட முனிவன் போற்றி
நெஞ்சகம் மகிழ்ச்சி யெய்தி
ஒன்றிய கேளி ரோடும்
உறைந்தனன் உறையும்
நாளில்.

182

384 பூதல இடும்பை நீங்கப்
புரைதவிர் தருமம் ஓங்க
மாதவ முனிவர் உய்ய
வைதிக சைவம் வாழ
ஆதிதன் னருளி னாலே
அந்தகன் மாள அன்னான்
காதலி உதரத் தாங்கோர்
கருப்பம்வந் தடைந்த
தன்றே.

183

385 அடைதலும் அதனை
நோக்கி அறிதரு முனிவன்
ஆண்டை
விடையவன் அடியார்
யார்க்கும் வேண்டிய
வேண்டி யாங்கே
நெடிதுபல் வளனும் ஈந்து
நிறைதரு திங்க டோறுங்

கடனியல் மரபு மாற்றிக்
காசியின் மேவி னானே.

184

386 கறையுயிர்த் திலங்கு தந்தக்
காய்சின அரவங் கவ்வக்
குறையுயிர்ப் படிவத்
திங்கள் அமிர்தினைக்
கொடுத்திட் டாங்கு
மறையுயிர்த் தருளுஞ்
செவ்வாய் மதலையை
வயாவின் மாழ்கிப்
பொறையுயிர்த் தருளில்
தந்தாள் பொறைதரு
திருவைப் போல்வாள்.

185

387 மீனமும் முடிந்த நாளு
மேவுற மிதுனஞ் செல்ல
ஊனமில் வெள்ளி தானும்

ஒண்பொனும் உச்ச மாகுந்
தானமுற் றினிது மேவத்
தபனனே முதலா வுள்ள
ஏனையர் முனிவர் நாகர்
இந்தொறும் இருப்ப
மன்னோ.

186

388 நன்னினன் புவியின்
மைந்தன் நவமணிக்
குலமும் பொன்னுஞ்
சுண்ணமும் மலருந் தாதுந்
தூயமென் கலவைச் சாந்தும்
தண்ணுறு நானச் சேறுந்
தலைத்தலைக் கொண்ட
தாவில்
விண்ணவர் மண்ணு
ளோர்கள் வியப்புற வீசி
ஆர்த்தார்.

389 தேவதுந் துபிகள் ஆர்த்த
 செய்தவை யோம்பி
 மாற்றும்
 மூவர்கள் அன்றி ஏனோர்
 முறைமுறை ஆசி செய்தார்
 யாவதென் றுணர்தல்
 தேற்றா திந்நகர் அன்றி
 நேமி

காவல்செய் உலகம் யாவுங்
 களிமயக் குற்ற வன்றே.

390 தந்தையும் அதனைக்
 கேளாத் தடம்புனற் கங்கை
 மூழ்கி
 அந்தணர் முதலோர்க்
 கெல்லாம் ஆடகம் பலவும்
 நல்கி

முந்துறு கடன்கள் ஆற்ற
முளரிமேல் முனிவன்
மேவி

மைந்தனுக் குரிய நாமம்
மார்க்கண்டன் என்று
செய்தான்.

189

391 மறுப்படாத் திங்கள் போல
வளர்தலும் மதியந் தோறும்
உறுப்படை உபநிட் டானம்
ஓதனம் பிறவும் முற்ற
நெறிப்படு மோரி யாண்டின்
நெடுஞ்சிகை வினையும்
ஆற்றிச்
சிறப்புடை இரண்டாம்
ஆண்டிற் செவிநெறி புரித
லுற்றான்.

190

392 ஏதமில் ஐந்தின் முந்நூல்
இலக்கண விதியுஞ் செய்தே
ஓதிடுங் கலைக ளெல்லாம்
உள்ளுற வுணர்த்துங் காலை
வேதமும் பிறவுங் கொண்ட
வியன்பொருள் தெரிந்து
மேலாம்
ஆதியே சிவனென்
றெண்ணி அவனடி
அரணென் றுற்றான்.

191

393 அரனைமுன் இறைஞ்சி
யன்னான் அன்பரைத்
தாழ்ந்து தங்கள்
குரவனை வணக்கஞ்
செய்து கோதறு முனிவர்
தம்மைப்

பரவியே பயந்த மேலோர்
பாதபங் கயங்கள் சூடிப்
பிரமமாம் ஒழுக்கம் நாளும்
பேணினை பிறப்பு
நீப்போன்.

192

394 இந்தவா றியலுங் காலை
எண்ணிரண் டான
யாண்டும்
வந்ததால் அதனை நோக்கி
மைந்தனை நோக்கி வாளா
தந்தையும் பயந்த தாயுந்
தனித்தனி இருந்து சால
வெந்துயர்க் கடலின் மூழ்கி
விம்மலுற் றிரங்கி நைந்தார். 193

395 ஆங்கது மதலை காணா
அடியினை வணங்கி
அன்னோர்

பாங்குற அணுகி நீவிர்
பருவரல் உறுகின் நீரால்
ஈங்கிது வென்னே என்னும்
யாதுமொன் றறிதல்
தேற்றேன்
நீங்குமின் அவலம் நும்பால்
எய்திய நிகழ்த்து
மென்றான்.

194

396 கூறிய மொழியுட் கொண்டு
குமரநீ யிருக்க நம்பால்
வேறொரு துயர மெய்தி
மெலிவதும் உண்டோ
மேனாள்
ஏறுடை அமல மூர்த்தி
யாண்டுநின் தனக்கீ
ரைந்தும்

ஆறுமென் றளித்தான்
அந்நாள் அடைதலின்
அவலஞ் செய்தேம்.

195

397 என்றுரை செய்த தாதை
இடருறு முகத்தை நோக்கி
ஒன்றுநீர் இரங்கல்
வேண்டாம் உயிர்க்குயி
ராகி யென்றும்
நின்றிடும் அரனை யேத்தி
அருச்சனை நிரப்பிக்
கூற்றின்
வன்றிறல் கடந்து நும்பால்
வல்லைவந் தடைவன்
மன்னோ.

196

398 இருத்திரால் ஈண்டே
என்னா ஏதுக்கள் பலவுஞ்
செப்பிக்

கருத்துற நெடிது தேற்றிக்
கான்முறை வணங்கி நிற்பத்
திருத்தகு குமரற் புல்லிச்
சென்னியும் மோந்து
முன்னர்
வருத்தமும் நீங்கிச் சிந்தை
மகிழ்ந்தனர் பயந்த
மேலோர்.

197

399 இருமுது குரவர் தத்தம்
ஏவலின் ஈசன் என்னும்
ஒருவன தருளும் அன்பு
முடனுறு துணையாய்ச்
செல்லப்
பொருவரு மகிழ்ச்சி
பொங்கப் பொள்ளெனப்
பெயர்ந்து போகித்
திருமணி கன்றி கைப்பேர்ச்

செம்பொன்ஆ லயத்திற்
புக்கான்.

198

400 என்புநெக் குருகக் கண்ணீர்
இழிதர வலஞ்செய் தீசன்
முன்புற வணக்கஞ் செய்து
முடிமிசை யடிகள் சூடித்
தென்புலத் தொருசா
ரெய்திச் சிவனுருச் செய்து
பன்னாள்
அன்புடன் அருச்சித் தேத்தி
அருந்தவம் இயற்றி
யிட்டான்.

199

401 வேறு
ஈசனும் அவ்வழி யெய்தி
நற்றவம்
பூசனை அதனொடு புரிதி

யாலது

மாசில தாதலின் மகிழ்ந்து

நீயினிப்

பேசுக வேண்டிய பெறுதற்

கென்னவே.

200

402 ஐயனே அமலனே

அனைத்து மாகிய

மெய்யனே பரமனே விமல

னையழற்

கையனே கையனேன்

காலன் கையுறா

துய்யநேர் வந்துநீ உதவென்

றோதலும்.

201

403 அஞ்சலை அஞ்சலை அந்த

கற்கெனாச்

செஞ்சரண் இரண்டையுஞ்

சென்னி சேர்த்தலும்
உஞ்சனன் இனியென ஓத
வொல்லையில்
நஞ்சணி மிடற்றினான்
மறைந்து நண்ணினான்.

202

404 நண்ணிய பின்னரே
நவையின் மைந்தனுக்
கெண்ணிரண் டாண்டெனும்
எல்லை செல்லலும்
விண்ணிவைட முகிலென
விசைகொண்
டொல்லையில்
துண்ணென வோர்யம
தூதன் தோன்றினான்.

203

405 பண்டுமுப் புரமெரி படுத்த
புங்கவன்

புண்டரீ கப்பதம் பரவும்
பூசனை
கண்டனன் வெருவிமார்க்
கண்டன் தன்னையான்
அண்டுவ தரிதென அகன்று
போயினான்.

204

406 தீயெழ நோக்கியே சென்றி
டாதுசேண்
போயதோர் வல்லியம்
போலுந் தன்மையான்
வேயென வந்துபின் மீண்டு
தென்புல

நாயகன் அடிதொழா
நவிறல் மேயினான்.

205

407 இந்திரன் புகழ்தரும்
இறைவ கேட்டியால்
அந்தியின் நிறமுடை

அண்ணல் பாலுறு
சிந்தையன் அவனடி
சேருஞ் சென்னியோன்
சந்தத மவன்புகழ் சாற்றும்
நோன்மையோன்.

206

408 ஈசன தருச்சனை இயற்று
கின்றனன்
ஆசறு மனத்தினன் அறிவன்
அந்தணன்
காசியின் இடத்தன்மார்க்
கண்ட னாமெனப்
பேசிய சிறப்புடைப்
பெயர்பெற் றோங்குவான். 207

409 அன்னதோர் பாலனை
அணுக அஞ்சினன்
முன்னரும் ஏகலன் முக்கண்

எம்பிரான்

தன்னுழை இருந்தனன்

தண்டக நாயக

உன்னுதி இதுவென உணரக் 208

கூறினான்.

410 கூறிய அளவையிற் கூற்றன்

துப்பினை

ஆறிய செந்தழற் கருத்தி

னாலெனச்

சீறினன் உயிர்த்தனன்

சிறுவன் ஆங்கவன்

ஈறில னாகிய இறைவ

னோவென்றான்.

209

411 தருதியென் கணகரை

யென்று தண்டகன்

உரைசெய நின்றதோர்

ஒற்றன் ஓடியே

வருதிர்நும் மழைத்தனன்
மன்னன் என்றிடக்
கரணர்கள் வந்தனர் கழல்வ
ணங்கினார்.

210

412 இறையவன் அவ்வழி
எவருங் காணொணா
அறைகழல் அண்ணலை
யருச்சித் தேத்திய
மறுவறு காட்சியான்
மார்க்கண் டப்பெயர்ச்
சிறுவனுக் கிறுவரை செப்பு
மென்னவே.

211

413 சித்திர குத்தரென்
றுரைக்குஞ் சீரியோர்
ஒத்திடும் இயற்கையர்
உணர்வின் மேலையோர்
கைத்தல மிருந்ததங் கணக்கு

நோக்கியே
இத்திறங் கேளென
இசைத்தல் மேயினார்.

212

414 கண்ணுதல் இறையவன்
கருதி மேலைநாள்
எண்ணிரண் டாண்டென
இறுதி கூறினான்
அண்ணலே சென்றதால்
அதுவும் ஆங்கவன்
பண்ணிய பூசனை
அறத்தின் பாலதே.

213

415 முதிர்ந்தரு தவமுடை முனிவ
ராயினும்
பொதுவறு திருவொடு
பொலிவ ராயினும்
மதியின ராயினும் வலிய

ராயினும்

விதியினை யாவரே

வெல்லும் நீர்மையார்.

214

416 ஆதலின் அமருல கடைவ

தாயினன்

பேதுறு நிரயமும் பிழைத்து

நீங்கினான்

ஈதவன் நிலைமையென்

றிருவ ருஞ்சொல

மேதகு தண்டகன் வெகுட்சி

எய்தினான்.

215

417 அந்தகன் அத்துணை

யமைச்ச னாகிய

வெந்திறற் காலனை

விளித்துக் காசியில்

அந்தணன் ஒருமன் அவன

தாவிடையத்

தந்திடு கென்றலுந் தரணி
எய்தினான்.

216

418 மற்றவன் காசியில் வந்து
மாசிலா

நற்றவன் இருந்துழி நணுகி
நான்மறைக்

கொற்றவன் பூசையுங்

குறிப்பும் நோக்கியே

எற்றிவன் வரவதென்

றெண்ணி யேங்கினான்.

217

419 விழியிடைத் தெரிவுற

மேவி மைந்தனைத்

தொழுதனன் யாரைநீ

சொல்லு கென்றலும்

முழுதுல குயிரெலா

முடிக்கும் ஆணையான்

கழலிணை யடிமைசெய்

கின்ற காலன்யான்.

218

420 போந்ததிங் கெவனெனப்
புகலு வீரெனின்
ஆய்ந்தது மொழிகுவன்
ஆதி நாயகன்
ஈந்திடு காலமெண்
ணிரண்டு நென்னலே
தேய்ந்தது தென்புலஞ்
சேர்தல் வேண்டுநீர்.

219

421 வேறு

தடுக்குந் தன்மைய தன்றிது
சதுர்முகத் தவற்கும்
அடுக்குந் தன்மையே
புதுவது புகுந்ததோ அன்றே
கொடுக்குந் தன்மைபோற்
காத்திடுந் தன்மைபோற்
கூற்றன்

படுக்குந் தன்மையுங்
கறைமிடற் றிறையருட்
பணியே.

220

422 ஆத லால்உமை
விளித்தனன் அன்றியும்
அமலன்
பாத மாமலர் அருச்சனை
புரிவது பலரும்
ஓத வேமன மகிழ்ந்துமைக்
காணிய வுன்னிக்
காத லாகியே நின்றனன்
தென்றிசைக் கடவுள்.

221

423 அடுத லோம்பிய
செய்கையன் என்பதால்
அவனைக்
கொடியன் என்பரால்

அறிவிலார் செய்வினை
குறித்து
முடிவில் ஆருயிர்
எவற்றிற்கும் முறைபுரிந்
திடலால்
நடுவன் என்கின்ற
தவன்பெயர் உலகெலாம்
நவிலும்.

222

424 சிந்தை மீதினில் யாவதும்
எண்ணலீர் தென்பால்
அந்த கன்புரம் அடைதிரேல்
அவனெதிர் அணுகி
வந்து கைதொழு தேத்தியே
நயமொழி வழங்கி
இந்தி ரன்பதம் நல்குவன்
வருதிரென் நிசைத்தான்.

223

425 மாற்ற மிங்கிது கேட்டலும்

மதிமுடி அரனைப்
போற்று மன்பர்கள்
இந்திரன் உலகினும்
போகார்

கூற்று வன்றன துலகினும்
நும்மொடு குறுகார்
ஏற்ற மாகிய சிவபதம்
அடைந்தினி திருப்பார்.

224

426 நாத னார்தம தடியவர்க்
கடியவன் நானும்
ஆத லான்றும் தந்தகன்
புரந்தனக் கணுகேன்
வேதன் மாலமர் பதங்களும்
வெகலன் விரைவில்
போதி போதியென்
றுரைத்தலும் நன்றெனப்
போனான்.

225

427 போன காலனும் மறலியை
வணங்கியே புகுந்த
பான்மை யாவையும்
உரைத்தலும் உளம்பதை
பதைப்ப
மேனி மார்பகம் வியர்ப்புற
விழிகனல் பொழியக்
கூனல் வார்புரு வக்கடை
நிமிர்ந்திடக் கொதித்தான்.

226

428 அழைத்திர் மேதியை
யென்னலும் போந்ததால்
அதன்மேல்
புழைக்கை மால்கரி
யாமென வெரிநிடைப்
புகுந்து
நிழற்று கின்றதோர்
கவிகையுந் துவசமும்

நிவப்ப

வழுத்தி வீரர்கள் சுற்றிட
அந்தகன் வந்தான்.

227

429 போந்து காசியின்

முனிமகன் இருந்துழிப்
போகிச்

சேந்த குஞ்சியும்

முகில்புரை மேனியுஞ்

சினத்திற்

காந்து கண்களும்

பிடித்ததோர் பாசமுங்

கரத்தில்

ஏந்து தண்டமுஞ் சூலமு

மாகியே எதிர்ந்தான்.

228

430 வேறு

வந்து தோன்றலும்

மார்க்கண்ட னென்பவன்
அந்த கன்வந் தணுகின
னாமெனச்
சிந்தை செய்தவன்
செய்கையை நோக்கியே
எந்தை யாரடி யேத்தி
இறைஞ்சினான்.

229

431 அன்ன வேலையில்
அந்தகன் மைந்தநீ
என்நி னைந்தனை யாவ
தியற்றினை
முன்னை யூழின்
முறைமையும் முக்கணான்
சொன்ன வாறுந் துடைத்திட
லாகுமோ.

230

432 சிறிதும் ஊழ்வினைத்
திண்மையுந் தேர்கிலாய்

உறுதி யொன்றும்
உணர்கிலை போலுமால்
இறுதி யேபிறப் பென்றிவை
யாவரும்
பெறுவர் அன்னது பேசுதல்
வேண்டுமோ.

231

433 பீடு சாலும் பெருந்தவர்க்
காயினுங்
கூடு றாவிது கூடுமென்
றுன்னியே
நாடி யின்னணம் நண்ணுதல்
கற்றுணர்
ஆட வர்க்கும் இயற்கைய
தாசுமோ.

232

434 ஈச னார்தம் இணையடி
மீமிசை

நேச செஞ்சினை நித்தலும்
நீபுரி

பூசை வெம்பவம் போக்குவ
தன்றியான்
வீசு பாசம் விலக்கவும்
வல்லதோ.

233

435 சிந்து வின்கட் செறிமணல்
எண்ணினும்
உந்து வானத் துடுவினை
எண்ணினும்
அந்த மின்றியென்
ஆணையின் மாண்டிடும்
இந்தி ரன்றனை எண்ணிட
லாகுமோ.

234

436 இற்ற வானவர் தம்மையும்
என்னின்நீ
றுற்ற தானவ ராகியுள்

ளோரையும்
முற்ற ஓதில் முடிவில
தாதலால்
மற்றை யோரை வகுத்திடல்
வேண்டுமோ. 235

437 கனக்கு முண்டகக் காமரு
கண்ணினான்
தனக்கு முண்டு சதுர்முகற்
குண்டுமற்
றெனக்கு முண்டு பிறப்பிறப்
பென்றிடின
உனக்கு முண்டென
றுரைத்திடல் வேண்டுமோ.

236

438 வாச மாமல ரீட்டு வழிபட
ஈச னார்முன் எனக்கருள்
செய்தன

ஆசி லாவிவ் வரசியல்
ஏந்திய

பாச சூலம் படைமழுத்
தண்டமே.

237

439 தேவர் காப்பினுஞ்
செய்தளித் தீறுசெய்
மூவர் காப்பினும்
மொய்ம்பின ராயினோர்
ஏவர் காப்பினுங் காத்திட
இன்றுநின்
ஆவி கொண்டன்றி
மீண்டும் அகல்வனோ.

238

440 துன்ப மென்பது
கொள்ளலை சூலிதன்
அன்ப ராயினும் அந்தம்வந்
தெய்திடில்
தென்பு லந்தனிற்

சேர்த்துவன் திண்ணமே
என்பின் நீயினி யேகென்
றியம்பலும்.

239

441 மைந்தன் ஆங்கது கேட்டு
மறலிகேள்
எந்தை யாரடி யார்தமக்
கில்லையால்
அந்தம் என்பதுண்
டாயினும் நின்புரம்
வந்தி டார்வெள்களி
மால்வரை ஏகுவார்.

240

442 அனையர் தன்மை
அறைகுவன் ஆங்கவர்
புனித மாதவ ராயினும்
பொற்புடை
மனையின் வாழ்க்கையின்

மல்கின ராயினும்
வினையின் நீங்கிய
வீட்டின்பம் எய்துவார். 241

443 ஏதந் தீர்சுடர் தன்னையும்
எண்ணும்ஐம்
பூதந் தன்னையும் போதிகன்
தன்னையும்
பேதஞ் செய்வர்
பிறப்பொழித் தோரவர்
பாதஞ் சேர்தல் பரபதஞ்
சேர்வதே. 242

444 உன்னை எண்ணலர்
உம்பரை எண்ணலர்
மன்னை எண்ணலர்
மாமலர்ப் பண்ணவன்
தன்னை எண்ணலர் தண்டுள
வோனையும்

பின்னை எண்ணலர்
பிஞ்ஞுகன் அன்பினோர்.

243

445 நாதன் தன்னையும் நாதன
தம்புயப்
பாதஞ் சேர்ந்து பரவினர்
தம்மையும்
பேதஞ் செய்வது
பேதைமை நீரென
வேதங் கூறும்
விழுப்பொருள்
பொய்க்குமோ.

244

446 செம்மை யாகிய சிந்தையர்
சீரியோர்
வெம்மை என்பதை வீட்டி
விளங்கினோர்
தம்மை யுந்துறந் தேதலை

நின்றவர்

இம்மை தன்னினும்

இன்பத்தை வேவுவார்.

245

447 இன்மை யாவதி

யாண்டுமில் லாதவர்

நன்மை என்ப தியல்பென

நண்ணினோர்

புன்மை யான

பொருள்விரும் பார்அவர்

தன்மை யாவரே சாற்றவல்

லார்களே.

246

448 வேறு

அன்னார் தன்மை

தேர்கிலை வையத்

தவர்போல

உன்னா நின்றாய் ஆங்கவர்

தம்பா லுறுகின்ற

என்னா விக்குந் தீங்கு
நினைத்தாய்
இவையெல்லாம்
உன்னா விக்கும் இத்தலை
மைக்கும் ஒழிவன்றோ.

247

449 தீதா கின்ற வாசகம் என்றன்
செவிகேட்க
ஓதா நின்றாய் மேல்வரும்
ஊற்ற முணர்கில்லாய்
பேதாய் பேதாய் நீயிவண்
நிற்கப் பெறுவாயோ
போதாய் போதாய்
என்றுரை செய்தான்
புகரில்லான்.

248

450 கேட்டான் மைந்தன் கூறிய
மாற்றங் கிளர்செந்தீ

ஊட்டா நின்ற கண்ணினன்
யானச் சுறுமாற்றல்
காட்டா நின்றாய் நம்முயிர்
கூற்றன் கைக்கொள்ள
மாட்டான் என்றே
எண்ணினை கொல்லோ
வலியில்லாய்.

249

451 என்றான் வானத் தேறென
ஆர்த்தான் இவன்றேரே
நின்றால் வாரான் என்று
நினைந்தே நெடுநீலக்
குன்றா மென்னப் பாலகன்
முன்னங் கொலைவேலான்
சென்றான் பாசம் வீசுவ
தற்குச் சிந்தித்தான்.

250

452 எறிந்தான் பாசம் ஈர்த்திடல்
உற்றான் இதுபோழ்தில்

அறிந்தான் தானும் ஈசனை
ஏத்தி அடிநீழற்
பிறிந்தான் அல்லன் மற்றினி
இந்தப் பெருமைந்தன்
மறிந்தான் அன்றோ
என்றிமை யோரும்
மருளுற்றார்.

251

453 ஈர்க்கும் பாசங் கந்தர
முற்றும் இடரில்லா
மார்க்கண் டன்முன்
தோன்றினன் நின்பால்
வருதுன்பந்
தீர்க்கின் றாம்நீ அஞ்சலை
என்றே திரையாழிக்
கார்க்கண் டத்துக்
கண்ணுதல் ஐயன்
கழறுற்றான்.

252

454 மதத்தான் மிக்கான்
 மற்றிவன் மைந்தன்
 உயிர்வாங்கப்
 பதைத்தான் என்னா
 உன்னிவெ குண்டான்
 பதிமூன்றுஞ்
 சிதைத்தான் வாமச் சேவடி
 தன்னால் சிறிதுந்தி
 உதைத்தான் கூற்றன்
 விண்முகில் போல்மண்
 ணுறவீழ்ந்தான்.

253

455 வீழுங் காலத் தம்புய னாதி
 விண்ணோர்கள்
 வாழுந் தன்மைத் தெவ்வுல
 கென்னா மறுகுற்றார்
 சூழும் வேலை ஆர்த்தில
 தண்டத் தொகையெல்லாங்

கீழும் மேலும் நெக்கன
பாருங் கிழிந்தன்றே.

254

456 பாங்காய் நின்ற தானையும்
ஊரும் பகடுந்தான்
ஏங்கா நின்றே பார்மிசை
வீழா இறவுற்ற
தீங்காய் நின்ற செய்னி
யாளர் சிதைவாகிப்
போங்கா லத்திற் சேர்ந்தவர்
தாமும் போகாரோ.

255

457 அந்தக் காலத் தெம்முயிர்
காப்பான் அரணுண்டால்
வந்தக் கூற்றன் என்செய்வ
னென்னா வடதொன்னூல்
சந்தப் பாவிற் போற்றுதல்
செய்தே தனிநின்ற
மைந்தற் காணூஉ எம்பெர

மானும் மகிழ்வுற்றான்.

256

458 வேறு

மைந்த நீநமை வழுத்தி
மாசிலா

முந்து பூசனை முயன்ற
தன்மையால்

அந்த மில்லதோர் ஆயுள்
நிற்கியாந்

தந்து நல்கினாம் என்று
சாற்றினான்.

257

459 சாற்றும் எல்லையில் தனது

தாளிணை

போற்று கின்றவன் பூசை
செய்திடும்

ஏற்ற தாணுவுக் கிடைய

தாகவே

கூற்றின் கூற்றுவன் குறுகுற்

றானரோ.

258

460 மறைய வன்கணும் மன்னு

தென்புலத்

திறைய வன்கணும்

இகல்பற் நின்றரோ

அறிவர் தேர்குறின் ஐயன்

செய்தன

முறைய தாகுமால்

முதன்மைப் பாலதே.

259

461 நின்ற மைந்தனும் நித்தன்

மேனியை

ஒன்றும் அன்பினால் உன்னி

யேமணி

கன்றி கையெனுங் கடவுள்

ஆலயஞ்

சென்று நாதன்றாள் சென்னி

சேர்த்தினான்.

260

462 புந்தி நைந்திடப் புலம்பி
நாட்டநீர்
சிந்தும் வேலையில்
திளைத்துச் சாம்பிய
தந்தை அன்னைதாள்
தழுவித் தாழ்ந்திடா
முந்து மாகுலம் முழுதும்
மாற்றினான்.

261

463 அங்கண் சில்பகல் அமர்ந்து
நீங்கியே
செங்கண் ஏறுடைச்
செல்வன் மல்கியே
தங்கு கின்றநற் றானம்
யாவையும்
பொங்கு காதலிற் போற்றல்

மேயினான்.

262

464 அத்தன் ஆலயம்

அனைத்தும் வைகலும்
பத்தி யோடுமுன் பரவி
யேமிகுஞ்

சுத்த னாகியே தொலைவில்
ஆருயிர்

முத்தி யெய்தினான் முழுது
ணர்ந்துளான்.

263

465 விண்ணின் பாலுளன்

விரும்பிப் போற்றுவோர்

கண்ணின் பாலுளன்

கருத்தின் பாலுளன்

மண்ணின் பாலுளன் மற்ற

வன்செயல்

எண்ணின் பாலதோ

இசையின் பாலதோ.

264

466 முண்ட கத்திடை முளைத்த
வந்துயில்
கொண்ட வெல்லையைக்
குணிக்கி லாவதென்
அண்டம் நல்கியோன் துஞ்ச
ஆங்கவன்
கண்ட கற்பமோ கணக்கி
லாதவே.

265

467 அன்ன வன்றனை அலக்ண்
செய்திடுந்
தென்ன வன்உயிர் சிதைந்து
போதலால்
பன்ன கத்திறை பரித்த
பார்மிசை
மன்னு பல்லுயிர் வளர்ந்து
மல்கிற்றே.

266

468 முடிவின் றாமுயிர் முற்றும்
பற்பகல்
மடிவின் றாகியே மலியும்
பான்மையால்
படியின் மங்கையும்
பரம்பொ றாதுமால்
அடியின் வீழ்ந்துதன்
அயர்வு கூறினாள்.

267

469 கொண்டல் வண்ணனுங்
குலச பாணியும்
புண்ட ரீகமேற் பொலிந்த
போதனும்
அண்டர் யாவரும் அணுகி
ஆலமார்
கண்டன் மேவுறுங் கயிலை
மேவினார்.

268

470 காவி யம்மலர் கடுத்த

கந்தரத்

தேவு பொற்பதஞ் சென்னி

சேர்த்தியே

தாவில் பங்கயச் சதுர்மு

கத்தனும்

பூவை வண்ணனும்

போற்றல் மேயினார்.

269

471 நீல கண்டனாம் நிமலன்

முன்னரே

சாலும் அன்பொடுந்

தாழ்ந்து போற்றலும்

மாலை நோக்கிநீர் வந்த

தென்னென

ஏலு மாற்றினால் இதனைக்

கூறுவான்.

270

472 வேறு

பங்கய மிசைவரு பகவன்

ஆதியா

இங்குள தலைவர்கள்
எவரும் இத்துணைத்
தங்கள்தம் அரசியல் தவாது
போற்றினர்
அங்கவர் தமக்குநீ அளித்த
வண்ணமே.

271

473 ஐயநீ எனக்குமுன் அளித்த
காப்பினைத்
துய்யநின் திருவருள்
துணைய தாகவே
வைகலும் புரிசுவன் வழாது
மற்றதற்
கெய்திய தோர்குறை
இசைப்பன் கேட்டிநீ.

272

474 நின்பெருந் திருவருள்

நினைகி லாமையால்
தென்புலக் கோமகன்
சிதைந்து போயினான்
மன்பதைக் குலம்பிற
வளர்ந்து மிக்கன
துன்பமுற் றனள்அவை
சுமக்கும் பூமகள்.

273

475 தன்புடை எவற்றையுந்
தாங்கு கின்றவள்
துன்புற உயிரெலாந்
தோன்றித் தோன்றியே
பின்பிற வாமலே பெருகி
வைகுமேல்
என்படும் என்படும் எனது
காவலே.

274

476 இறுத்திடும் அரசினுக்
கெவரு மில்லைநீ

செறுத்திடல் அந்தகன்
செய்த தீமையைப்
பொறுத்தருள்
அவன்றனைப் புரிதி
ஈங்கிது
மறுத்திடல் என்றடி வணங்கி
வேண்டவே.

275

477 அந்தக எழுகென அமல
நாயகன்
முந்தருள் புரிதலும் முடிந்த
கூற்றுவன்
வந்தனன் தொழுதனன்
வணங்கித் தாள்பட
உய்ந்தனன் அடியெனன்
றுணர்ந்து போற்றினான்.

276

478 போற்றிடு தருமனைப்
புராரி நோக்கியே

சாற்றிடு கின்றனன் தயங்கு
கண்டிகை
நீற்றொடு புனைந்தெமை
நினையும் நீரர்பால்
கூற்றுவன் யானெனக் குறுகு
வாயலை.

277

479 நண்ணருங் கதிபெறு நமது
தொண்டரை
மண்ணுல கத்தவர் மனித
ரேயென
எண்ணலை அவர்தமை
யாமென் நெண்ணுதி
கண்ணுறின் அன்னவர்
கழலின் வீழ்தியால்.

278

480 கண்ணிய மனமொழி
காயம் ஈறதா
எண்ணிய கருவிகள்

இடைய தாகவே
புண்ணிய மொடுபவம்
புரியும் ஏனையர்
விண்ணொடு நிரயமேல்
மேவச் செய்திநீ.

279

481 என்றருள் புரிந்துநின்
படையொ டேகென
மன்றமர் அடிமிசை
வணங்கி முன்னரே
பொன்றிய பகட்டொடும்
பொருநர் தம்மொடும்
தென்றிசை புகுந்துதன்
செயலின் மேவினான்.

280

482 சித்தசற் புரிதரு செங்கண்
மான்முதல்
மொய்த்திடு கடவுளர்
முனிவர் மும்முறை

நித்தனை வணங்கினர்
கயிலை நீங்கினர்
தத்தம துறையுளில் சார்தல்
மேயினார்.

281

483 கொன்னவில் அடுபடைக்
கூற்றன் பண்டுபோல்
இன்னமும் விளைசுவ
தென்கொ லோவெனா
மன்னருள் பெற்றமார்க்
கண்டன் மாக்கதை
பன்னினர் முன்னமும்
படர்தற் கஞ்சுமால்.

282

484 ஆதலிற் குச்சகன் அருந்த
வத்திலோர்
மாதுயிர் அளித்தனன்
மால்க ளிற்றினைக்
காதுகை நீக்கியொன் கடவு

ளாக்கியே

மேதகு விண்ணிடை மேவச்
செய்தனன்.

283

485 உதவிய மிருககண் டீயன்
மால்அயன்

முதலவர் புகழ்தரு
முதன்மை பெற்றனன்
விதிமுறை அவனருள்
மிருகண் டொப்பிலோர்
புதல்வனைப் பெற்றனன்
புரிந்த நோன்மையால்.

284

486 அப்பெருந் திருமகன்
ஆற்றும் நோன்பினால்
தப்பரும் விதியினைத்
தணந்து கூற்றுவன்
துப்பினை அகற்றியே
தொலைவு கண்டுபின்

எப்பொழு தத்தினும்
இறப்பின் றாயினான்.

285

ஆகத் திருவிருத்தம் - 486

6. மாயையுபதேசப் படலம் (487 - 510)

487 அன்னது சரதமே அறிதிர்

ஆதலால்

இன்னமும் மொழிகுவன்

இயற்று நோன்பென

முன்னுறு காசிப முனிவன்

செப்பலும்

நன்னய மாயவள் நகைத்துக்

கூறுவாள்.

1

488 மறைதெரி முனிவநீ
வாய்மை யாகிய
உறுதியை மொழிந்தனை
உயர்ந்த வீடுறும்
அறிவுடை முனிவரர்க் கன்றி
நாமருள்
சிறுவருக் கித்திறஞ் செப்ப
லாகுமோ.

2

489 நன்பெருஞ் செல்வமும்
நவையில் கொற்றமும்
இன்பமும் அழிவிலா
திருக்கும் ஆயுளும்
மன்பெருஞ் சீர்த்தியும்
மறுவில் வாழ்க்கையும்
அன்புடை யினையவர்
அடைதல் வேண்டுமால்.

490 காதலால் அவையெலாங்
 கடிதிற் பெற்றிட
 மாதவ முனிவர வகுத்தி
 யென்றலும்
 ஈதுகொ லோவுன தெண்ணம்
 நீயவர்க்
 காதகும் இயல்பினை
 அறைதி யென்னவே.

4

491 மாயவள் தன்சிறார் வதனம்
 நோக்கியே
 தூயவிம் முனிவரன் சொற்ற
 துண்மையே
 ஆயினும் உங்களுக் காவ
 தன்றவை
 நீயிர்கள் கேண்மென
 நெறியிற் கூறுவாள்.

492 மாற்படு புந்தியின் மறுவில்
 சேதனம்
 பாற்படும் உயிர்க்கெலாம்
 பவத்தின் மாண்பயன்
 நூற்படு கல்வியின் நுவல்வ
 ளத்தினின்
 மேற்படு கின்றதில் விழுமி
 தில்லையே.

493 திருமைகொள் வளனொடு
 தீதில் கல்வியாம்
 இருமையின் ஒன்றினை
 எய்தி டாதெனின்
 அருமைகொள் அவ்வுயிர்
 அதனின் ஆற்றவும்
 பெருமைய துடையது
 பேயின் தோற்றமே.

494 பிறந்தநல் லுயிர்க்கெலாம்
பெருமை நல்கிய
இறந்ததோர் பொருண்மைய
திரண்டின் வன்மையும்
அறிந்தவர் தெரிவரேல்
அரிய கல்வியில்
சிறந்தது திருவெனச் செப்ப
லாகுமால்.

8

495 சொற்றரு கலையெலாந்
தொடர்ந்து பற்பகல்
கற்றவ ராயினுங் கழிநி
ரப்பினால்
அற்றவ ராவரே ஆக்க
வேண்டிய
பற்றலர் தம்மையும் பணிந்த
நிற்பரால்.

9

496 அளப்பருங் கல்வியும்
ஆக்கம் யாவையுங்
கொளப்படு தன்மையிற்
குறைவு றாதவை
வளர்த்தலின் மேதக வனப்புச்
செய்தலிற்
கிளத்திடின் மேலது கேடில் 10
செல்வமே.

497 நூலுறு கல்வியை நுனித்து
நாடியே
வாலறி வெய்திய வரத்தி
னோர்களும்
மேலுறு திருவொடு மேவு
றாரெனின்
ஞாலமங் கவர்தமை
நவையுள் வைக்குமால். 11

498 அளப்பரும் விஞ்சையே

அன்றி மேன்மையும்
உளப்படு தருமமும் உயர்ந்த
சீர்த்தியுங்
கொளப்படு கொற்றமும்
பிறவுங் கூட்டலால்
வளத்தினிற் சிறந்தது
மற்றொன் றில்லையே.

12

499 ஆக்கமிங் கொருவரால்
அணுக வேண்டுமேல்
ஊக்கமுண் டாவரேல் உறுவர்
அன்னது
நீக்கமில் கொள்கையின் நிற்ப
ரேயெனின்
மேக்குறு பெருந்திரு
விரைவின் மேவுமால்.

13

500 அவ்வளம் பலவகைத் தாகும்
ஆங்கவை

எவ்வரும் பெறுகிலர்
இயல்பின் யாவையுஞ்
செவ்விதியின் நீர்பெறச்
சிந்தை செய்யுமின்
உய்வது வேறிலை உறுதி
யீதலால்.

14

501 எங்கள்பால் நென்னலின்
யாமந் தோன்றலால்
துங்கமா நிருதர்தங் கதியில்
துன்னினீர்
உங்களுக் கொன்னலர்
உம்பர் யாவருந்
தங்கள்தம் முயற்சியால்
தலைமை பெற்றுளார்.

15

502 நீவிர்கள் அனையரின் நிவந்த
கொள்கையர்

ஆவிர்கள் போலுமால் ஆக்க
மெய்துவான்
முவிரும் முயலுதிர் முயலும்
பெற்றியை
ஏவிருங் கேட்கயான்
எடுத்துக் கூறுகேன்.

16

503 ஆனதோர் இத்திசை ஆலந்
தீவெனத்
தானறை கிற்பர்இத் தரைக்கு
நேரதாய்ப்
போனதோர் உத்தர பூமி
யாயிடை
தானவர் நோற்றிடத் தகுவ
தென்பதே.

17

504 அப்புவி யதனிடை ஆற்றற்
கீறிலா
இப்பரி சனமொடும் ஏகி

யாயிடை

ஒப்பறு குண்டமும் ஒழிந்த

செய்கையும்

மெய்ப்பட இயற்றுதிர்

வேள்வி செய்யவே.

18

505 காரிகொள் இந்தனங் கதழ்

விட்டுமுன்

ஆரழல் மூட்டியே அழலின்

பண்டமுஞ்

சோரியும் ஊன்களும் பிறவுந்

தூவியே

வீரர்கள் புரிதிரால் வெய்ய

வேள்வியே.

19

506 செங்கண்மால் அயன்முதல்

தேவர் யாவரும்

எங்கணா யகனென

இறைஞ்ச மேதகு
கங்கைவார் சடைமுடிக்
கடவுட் போற்றியே
பொங்குதீ வேள்வியைப்
புரிதிர் பற்பகல்.

20

507 அம்மகம் புரிதிரேல்
அருளின் முன்னுறீஇ
மைம்மலி மிடறுடை வான
நாயகன்
மெய்ம்மையின் நிவிர்கள்
வெகி யாங்கெலாம்
இம்மையின் எய்துமா நினிது
நல்குமால்.

21

508 முண்டவிய் வேள்வியை
முயல முவிரும்
ஆண்டுசென் றுற்றுழி அன்ன
தற்கவண்

வேண்டிய பொருளெலாம்
வேறு வேறதா
ஈண்டுற வுதவுவன் ஏகு
வீரென்றாள்.

22

509 தந்திர நெறிகளுந் தவறில்
பான்மையும்
மந்திர முறைகளும் மற்று
முள்ளவும்
இந்திர வளனூறும் இயல்பின்
மூவர்க்கும்
முந்திர வுதவிய முல்வி
நல்கினாள்.

23

510 இன்னதோர் காலையில் ஈன்ற
மாயவள்
அன்னொடு தந்தையைத்
தாழ்ந்து போற்றியே
அன்னவர் விடுத்திட

அவுணர் மேலையோன்
பின்னவர் தம்மொடும்
பெயர்வுற் றேகினான்.

24

ஆகத் திருவிருத்தம் - 510

7. மாயை நீங்கு படலம் (511 - 527)

511 ஏகிய காலையில் இணையில்
மாயவள்
மோகமொ டயலுற முனியை
நோக்கியே
போகுவன் யானினிப்
புதல்வர்ப் பேணுவான்
நீகவ லேலென நிறுவிப்
போயினாள்.

1

512 போதலும் முனிவரன் புந்தி
யுள்ளுறும்

ஆதர வுந்திட அவள்பின்
னேகியே

ஏதில னாமென எனைவிட்
டேகுதல்

நீதிய தாகுமோ உரைத்தி 2
நீனிறான்.

513 ஆயிழை புகலுவாள்

அமுங்கல் மாதவ

பேயினர் பொருட்டுனைச்

சேர்ந்த தன்றியீண்

டேயது நின்னுடன் இருக்க

அன்றியான்

மாயவன் அறிகென மறைந்து

போயினாள். 3

514 அருவினள் சேறலும்

அற்புதத்தவன்
வருபொருள் யாவையும்
மறைந்து போயின
வெருவரு முறைபுரி
வேந்தை விட்டகல்
திருவொடு பெயர்வதோர்
செல்வம் போலவே.

4

515 மாணலன் எய்திய மாயை

தன்ருக்

காணலன் ஆகிய கமலத்

தோன்மகன்

பூணலன் தெளவினைப்

பொருமி ஏங்கியே

ஆணலன் அழிவுற அழுங்கி

மாழ்குவான்.

5

516 வாவிபுந் தடங்களும்

வரையும் ஏனவுந்
தேவருங் காமுறச் செறிந்த
அற்புதம்
யாவையுங் காண்கிலான்
இரங்கி நின்றனன்
ஆவியில் குரம்பையன் ஆகு 6
மென்னவே.

517 மைந்தன துறுதுயர் மலரின்
மேவிய
தந்தைதன் உணர்வினால்
தகவின் நாடியே
அந்தர நெறியில்வந் தங்கண்
மேவலும்
எந்தைவந் தனன்கொலென்
றெழுந்து தாழவே.

7

518 ஆசிகள் செய்துநின் னரிய

நோன்பொரீஇக்
காசிப மெலிவது கழறு
கென்றலும்
பேசினன் நிகழ்ந்தன பிரமன்
கேட்டுளங்
கூசினன் அவன்மனங்
கொள்ளத் தேற்றுவான்.

8

519 வேதமுங் கலைகளும்
உணர்ந்து மேலதா
மூதறி |யிதிய முனிவ
நீயொரு
மாதுதன் பொருட்டினால்
மையல் எய்தியே
பேதுறு கிற்றியோ பேதை
மாந்தர்போல்.

9

520 கண்டதோர் நறவமே கம
மேயென

எண்டரு தீப்பொரள்
இருமைத் தென்பரால்
உண்டுழி அரிக்குமொன்
றுணர்வை யுள்ளமேற்
கொண்டழி உயிரையுங்
கொல்லு மொன்றரோ.

10

521 உள்ளினுஞ் சுட்டிடும்
உணருங் கேள்வியிற்
கொள்ளினுஞ் சுட்டிடும்
குறுகி மற்றதைத்
தள்ளினுஞ் சுட்டிடுந் தன்மை
ஈதினால்
கள்ளினுங் கொடியது காமத்
தீயதே.

11

522 ஈட்டுறு பிறவியும் வினைகள்
யாவையுங்
காட்டிய தினையதோர் காம

மாதலின்
வாட்டமில் புந்தியான் மற்றந்
நோயினை
வீட்டினர் அல்லரோ வீடு
சேர்ந்துளார்.

12

523 நெஞ்சினும் நினைப்பரோ
நினைந்து ளார்தமை
எஞ்சிய துயரிடை ஈண்டை
உய்த்துமேல்
விஞ்சிய பவக்கடல்
வீழ்த்தும் ஆதலால்
நஞ்சினுந் தீயது நலமில்
காமமே.

13

524 ஆதலிற் காமமுற் றமுங்கல்
நீபுணர்
மாதரும் வஞ்சக மாயை
யாகுமால்

தீதிவண் இழைத்தனை தீரத்
தொன்மைபோல்
நீதவம் புரிகென நிறுவி
ஏகினான்.

14

525 மாறகல் நான்முகன் வாய்மை
தேர்தலுந்
தேறினன் மையல்நோய்
தீர்ந்து காசிபன்
ஏறமர் கடவுளை இதயத்
துன்னியே
வீறொடு நோற்றனன்
வினையின் நீங்குவான்.

15

526 ஆண்டவண் அகன்றிடும்
அணங்கு தன்சிறார்
முண்டிடு தீமகம் முயலு
மெல்லையில்

வேண்டிய துதவுவான்
விமலற் போற்றியே
பூண்டனள் பெருந்தவம்
புகரின் ஏவலால்.

16

527 காசிபன் மாயையைக் கலந்த
வண்ணமும்
ஆசுறும் அவுணர்கள் வந்த
வண்ணமும்
பேசினம் அங்கவர் பெற்ற
பேற்றினை
ஈசன தருளினால் இனியி
யம்புவாம்.

17

ஆகத் திருவிருத்தம் - 527

8. அசுரர் யாகப் படலம் (528 -643)

528 அன்னைதன் ஏவலால்
அழல்ம கஞ்செய
ளுன்னின னாகியே ஒல்லை
ஏகிய
முன்னவன்
இளைஞர்தம்முகத்தை
நோக்கியே இன்னது
கேண்மென இசைத்தல்
மேயினான். 1

529 அடல்கெழு பெருமகம்
அதனை ஆற்றவே
வடதிசை செல்வுழி மல்கு
தானையின்
கடையொடு நெற்றியில்
காவ லாகியே
படருதி ராலெனச் சூரன்
பன்னினான்.

530 இனிதென அடிதொழு
 திளவல் தாரகன்
 அனிகம தீற்றினில்
 அடைவல் என்றனன்
 முனிதரு கோளரி முகத்து
 மொய்ம்பினான்
 தனியகல் நெற்றியிற்
 சார்வல் என்றனன்.

531 பின்னர் இருவரும் பேசி
 இத்திறம்
 முன்னவன் விடைகொடு
 முறையிற் போயினார்
 அன்னவர் பணியினால்
 ஆர்ப்புற் றேயெழீஇச்
 சென்னெறி படர்ந்தன
 சேனை வெளடௌமே.

532 வேறு

தானவர் அனிக வெளடளந்
தரைமிசைப் பெயர்த
லோடும்

மானில மடந்தை ஆற்றாள்
வருந்தினள் பணிக ளோடு
கோனுமங் கயரா நின்றான்
குலவரை கரிகள் மேரு
ஆனவுஞ் சலித்த ஆதிக
மடமும் அழுங்கிற் றன்றே. 5

533 மண்டுறு பூமி ஈட்டம்

மலரயன் உலகந் தாவி
விண்டல மீது போதல்
மேதினி அசுர வெளடளம்
எண்டரு நிலைமைத்
தன்றால் யான்பொறுக்

கல்லேன் என்னாக்
கொண்டல்வண் ணத்த
னோடு கூறுவான் சேறல்
போலும்.

6

534 காமுறும் அவுணர் தானைக்
கனைகழல் துழனி முன்னர்
ஆழியங் கடலும் நேரா
ஆர்த்திடுங் கொல்லோ
என்னா
ஊமுறு சினங்கொண்
டென்ன உலப்பிலா
அவுணர் தாளில்
பூழிய தெழுந்து சென்று
புணரிவாய் பொத்திற்
றன்றே.

7

535 மரந்துகள் பட்ட மேரு
வரயெனச் சிறந்த மெய்ப்பூ

தரந்துகள் பட்ட யாதுந்
தனதெனத் தாங்கு சேடன்
உரந்துகள் பட்ட நேரும்
உயிர்துகள் பட்ட
தொன்னாட்
புரந்துகள் பட்ட தேபோல்
புவிதுகள் பட்ட தன்றே.

8

536 ஆடலின் அவுண
வெளடீளத் தரவமும்
அனையர் செல்ல
நீடிய பூழி தானும்
நெறிப்பட வருத லோடும்
நாடிய அமரர் அஞ்சி
நடுக்குறா நமது வேதா
வீடினன் கொல்லோ நீத்தம்
விண்ணுறும் போலும்

- 537 மாசகல் திருவின் மிக்க
மாயவள் முன்னந் தந்த
தேசறும் அவுண வெளளந்
திசையெலாம் அயுதம்
என்னும்
யோசனை யெல்லை யாக
உம்பரி னிடத்து மற்றைக்
காசினி யிடத்து மாகிக்
கலந்துடன் தழுவிச் சென்ற. 10
- 538 அஞ்சினன் அமரர் வேந்தன்
அயர்ந்தனன் அங்கிப்
புத்தேள்
எஞ்சினன் வன்மை கூற்றன்
இனைந்தனன் நிருதி
எய்த்தான்
தஞ்சமில் வருணன் வாயுத்

தளர்ந்தனன் தனதன்
சோர்ந்தான்
நெஞ்சழிந் தனன்ஈ சானன்
நிருதர்பேர் அரவஞ் சூழ.

11

539 வள்ளுறு மெயிற்றுச்
செங்கண் வலிகெழும்
அவுணர் தானை
வெளடீளம தேகப் பூழி
விரிந்தெழீஇ யாண்டும்
போகிப்
பொள்ளென மெய்யே
தீண்டிப் புறத்தெழில்
அழித்த வானோர்
உள்ளுணர் வழித்த தன்றே
அனையர்கள் ஆர்க்கும்
ஓதை.

12

540 பேருமில் வவுணர் தானைப்
பெருக்கின தணியின்
முன்னர்
ஆரழல் வெருவு சீற்றத்
தரிமுகன் செல்லக் கூழை
தாரக விறலோன் செல்லத்
தலையளி புரிந்து நாப்பட்
சூரனென்றுரைக்கும்
வெய்யோன் துண்ணென
ஏகி னானால்.

13

541 வேறு

ஆன பொழுதத் தவர்க்கா
ணியநினைந்து
தானவர்கள் போற்றுந்
தனிக்குரவன் தண்டரள
மானமிசை யூர்ந்து
வந்தணுகி வல்லவுணர்

சேனையெனச் செல்லுந்
திரைக்கடலைக்
கண்ணுற்றான்.

14

542 கண்ணின்ற வீரர் கடுப்பும்
பெருமிடலும்
உண்ணின்ற காழ்ப்பும்
உரனுங் கொடுத்திறலும்
எண்ணங்கொள் வேர்வும்
இகலுந் தெரிவுற்றுத்
துண்ணென்ன நெஞ்சம்
புகரும் துளக்குற்றான்.

15

543 கண்டேன் இவர்தங்
கடுத்திறலின் ஆட்சிதனைப்
பண்டே அவுணர்
அளப்பிலரைப்
பார்த்துணர்வேன்
தண்டே நிதழியான்

தன்னருளின் வண்ணமோ
உண்டே இவருக்
கொருவர்நிகர் உற்றாரே.

16

544 வானோர் இறையுடனும்
மாலுடனும் மற்றுள்ள
ஏனோ ருடனும் இகலாடி
வென்றிடுகை
தானோர் பொருளோ
தமையெதிர்ந்த மாற்றலர்தம்
ஊனோ டுயிரை
யொருங்குண்ணுந்
தீயவர்க்கே.

17

545 இன்னோர் தம் வன்மைக்
கிறுதி யிலவேனும்
முன்னோர் தமைப்போல்
முயலுந் தவவலியும்
பின்னோர் வரமும்

பெரும்படையுங்

கொண்டிலரால்

அன்னோ இவர்க்குங்

குறையுண்மை ஆகியதே.

18

546 தண்டத் திறையைக் கடந்த

தனியாற்றல்

கொண்டுற் றவற்கே

குறைகண் டிலம்ஏனை

அண்டத் தவர்க்கும்

அனைவர்க்கும்

ஒவ்வொர்குறை

உண்டத் தகைமை எவரும்

உணர்குவரால்.

19

547 ஆதலின்இன் னோர்பால்

அடைவுற் றிடும்வறுமை

போதுசில நோன்பு புரியின்

அகன்றிடுமால்
ஈதுநிலைத் தன்றே
இழிந்தோர் உயர்ந்திடுவர்
காதி புதல்வன் இதற்குக் 20
கரியன்றோ.

548 என்னப் பலவும்
இசைத்துநின்று தானவர்கள்
மன்னர்க்கு மன்னாக
வாழ்வெய்து சூரபன்மன்
முன்னுற் றிடவும் முகமன்
மொழிந்திடவும்
உன்னுற் றனனால்
உணர்வுசேர் காப்பியனே. 21

549 தீயின் திறமுருக்குஞ் சீற்றத்
தவுணன்எதிர்
போயங் குறவும்
புகன்றிடவுந் தானரிதால்

ஏயுந் தகுவுருடன்
என்னுழையிற்
சார்வதற்கோர்
மாயங்கொள் விஞ்சை
புரிவேன் எனமதித்தான். 22

550 மண்ணில் உயிரை
வசிகரிக்கும் மந்திரமொன்
றெண்ணி விதிமுறையே
நோக்கி யெதிர்சென்று
நண்ணிய வெஞ்சேலை
நரலைநடு வட்புக்கான்
அண்ணல் அவுணற்
கணித்தாய் அடைகுற்றான்.

23

551 கள்ள மிகுமவுணர்
சிந்தையெனுங் காழிரும்பா
யுள்ள உருகி உரைகெழுமா

யத்தீயின்

எள்ள வருங்கறையும்

ஏகிநயந் திட்டனவால்

வெளடளி மிகப்புணர்க்கின் 24

அலையுரு நின்றிடுமோ.

552 சூழிக் கடலின்

துவன்றும்அவு

ணப்படைஞர்

காழற்ற புந்தியொடு

கைதொழலும் கேசரிக்கும்

பூழைக் கரன்றனக்கும்

முன்னைப் புரவலன்முன்

கேழுற்ற வாசி குரவன்

கிளத்திடுவான்.

25

553 வாலாதி மான்தேர்

மகபதிக்கும் ஏனையர்க்கும்

மேலாதி தானவர்கள்

வெய்யதுயர் நோயகற்ற
ஏலாதி யேகடுகம்
என்றுரைக்கும இன்மருந்து
போலாதி யென்ன
அவுணன் புகன்றிடுவான். 26

554 காரையூர் கின்ற
கடவுளர்கோன் வைகலுறும்
ஊரையோ மேலை
உலகுதனில் உள்ளாயோ
பாரையோ கட்செவிகள்
பாதலத்தை யோஎந்தாய்
யாரைநீ தேற்றேன்
இவணுற்ற வாறென்னோ. 27

555 உன்பால்என் நெஞ்சம்
உருகும் அத்தன்றி
என்பா னதும்உருகா நிற்கும்
எனையறியா

தன்பாகி நின்ற

தருந்தவத்தை ஆற்றவனம்

தன்பால் அணுகுதற்குத்

28

தாளுமெழு கின்றிலவே.

556 நன்னேயம் பூண்டு

நடந்தாய் உயிரெல்லாம்

அன்னே யெனவந்

தளிக்குந் தகையாயோ

இன்னே

யுனையெதிர்ந்தேன்

யாக்கை மிகவருந்தி

முன்னே தமிழேன்

புரிந்ததவம்

மொய்ம்பன்றோ.

29

557 வேறு

என்றலுங் கவிஞன் கேளா

இருவிசும் பாற்றிற்

செல்வேன்
உன்றனி மரபிற் கெல்லாம்
ஒருபெருங் குரவ னானேன்
நன்றிகொள் புகரோன்
என்னும் நாமமுற்
றுடையோன் நின்பாற்
சென்றனன் உறுதி யொன்று
தெளடித்திடல் வேண்டி
யென்றான்.

30

558 அவுணர்கள் முதலா
யுள்ளோன் ஆங்கது வினவி
யாற்ற
உவகைய னாகி எந்தாய்
உய்ந்தனன் இவண்யான்
என்னாக்
கவிஞானை அணுகி நின்று
கைதொழுஉப் பரவ

லோடுஞ்
சிவனருள் நெறியால்
அன்னோன் இத்திறஞ்
செப்ப லுற்றான்.

31

559 நூறொடர் கேள்வி
சான்றோய் நோற்றுநீ
இருக்கு மெல்லை
உறுசெய் கிற்பர் ஒன்னார்
உனையவை குறுகா
வண்ணாங்
கூறுதுந் திறனொன்
றென்னாக் கூற்றுவற் கடந்த
மேலோன்
மாறினமந் திரம தொன்று
மரபுளி வழாமல் ஈந்தான்.

32

560 மொய்கெழு கூற்றை
வென்ற முதல்வன்மந்

திரத்தை நல்கி
வைகலும் இதனை யுன்னி
மனத்தொடு புலனொன்
றாக்கிப்
பொய்கொலை களவு காமம்
புன்மைகள் உறாமே
போற்றிச்
செய்குதி தவத்தை
யென்னாச் செவியறி
வுறுத்தல் செய்தான்.

33

561 அப்பரி சனைத்துந் தேரா
அவனடி வணங்கி எந்தாய்
இப்பணி புரிவன் என்ன
எல்லைதீர் ஆசி கூறி
மெய்ப்புகர் மீண்டு
சென்றான் மேதகும்
அவுணர் சூழ

ஓப்பரு மாயை செம்மல்
வடபுலத் தொல்லை
போனான்.

34

562 வழிமுறை பயக்க நோற்கும்
வடபுலந் தன்னி லேகிப்
பழுமர வனத்தில் ஆகோர்
பாங்கரில் குறுகிச் சூரன்
அழல்கெழு மகத்தை யாற்ற
அயுதயோ சனையுள்
வைத்துச்
செழுமதி லதுசூழ் பான்மை
செய்திடச் சிந்தை
செய்தான்.

35

563 அடல்கெழு தானை யாகும்
அவுணர்தங் குழுவைக்
கூவிப்

படிதனில் அடுக்கல் யாவும்
பறித்தனர் கொணர வித்து
வடவரை நிவப்பிற் சூழ
வாரியாப் புரிவித் தாங்கே
நடுநெடு வாயில் போக்கி
ஞாயிலும் இயற்று
வித்தான்.

36

564 நூற்படு செவ்வி நாடி
நொய்தென அங்கட் செய்த
மாற்பெரு மதிலைச் சூழ
வரம்பறு தானை தன்னை
ஏற்புடை அரண மாக
இயற்றுவித் தியாருஞ்
செல்ல
நாற்பெருந் திசையி னூடு
நலனுற வாய்தல் செய்தான்.

37

565 பூமியும் வானும் ஒன்றப்
பொருப்பினாற் புரியப்
பட்டு

நாமியம் புரிதா நின்ற
நாமநீள் காப்பும் அப்பால்
ஏழுறும் அவுண வெளடளத்
தெடுத்திடும் எயிலுஞ்
சேர்ந்து

நேமியங் கிரியுஞ் சூழ்ந்த 38
நிசியுநேர்ந் திருந்த வன்றே.

566 ஞாயிலின் வேலி மான

நகங்களால் அடுக்கல்
செய்த

பாயிரு நொச்சி தன்னிற்
படைகுலாம் புரிசை
தன்னில்

வாயில்க டோறும் போற்ற

மந்திர முறையாற் கூவி
நேயமொ டடுபோர் மாதை
நிறுவினன் நிகரி லாதான். 39

567 ஆளரி முகத்தன்
முன்னோன் அடுக்கலாற்
படையாற் செய்த
நீளிகல் வாரி முன்னர்
நெறிகொள்மந் திரத்தாற்
கூவிக்
கூளிகள் தொகையும்
மோட்டுக் குணங்கரின்
தொகையுஞ் சீற்றக்
காளிகள் தொகையுஞ்
சூழ்போய்க் காப்புற நிறுவி 40
விட்டான்.

568 கயிரவ மனைய செங்கட்
காளிகள் முதலோர் தம்மைச்

செயிரற நிறுவிப் பின்னர்ச்
சீர்கொள்மந் திரத்தாற்
பன்னி
அயிரற நெடிது போற்றி
அவுணர்கோன் அங்கண்
வந்த
வயிரவ கணத்தை வேள்வி
காத்திட வணங்கி
வைத்தான்.

41

569 வேறு

தள்ளரி தாகிய காப்பிவை
செய்திடு தனிவீரன்
உள்ளுற ஆயிர வாயிர
யோசனை யுறுநீளங்
கொள்வதொ ராழமு மாயிட
வோரோம குண்டந்தான்
நள்ளிடை யேபுரி வித்தனன்

570 ஆதித னக்கனல் வேள்வி
இயற்றிட அடுசூரன்
வேதித னைப்புரி வித்திடு
காலையில் வியன்ஞாலம்
பாதகர் எம்மை வருத்தினர்
என்று பதைப்புற்றுப்
பேதுற வெய்தி இரங்கி
ஒடுங்கினள்
பெயர்வில்லாள்.

571 ஆழம தாயிரம் யோசனை
யாவவண் அகழ்செய்கை
ஊமுற நாடிய சேடனும்
ஆயிடை உறைவோருங்
கீழுறு வார்இவண் எய்துவர்
தானவர் கிளையென்னாத்

தாமுற வேகினர் முன்னுறு 44
தொன்னிலை தனைநீங்கி.

572 ஆழ்ந்திட அம்மக வேதியி
யற்றலும் அதுபோழ்தில்
தாழ்ந்திடு நீத்தமெ முந்திட
நாடிய தனிவேந்தன்
சூழந்தனர் நுங்களை
உண்குவர் மீதெழல்
துணிபன்றே
போழ்ந்தனை பாதல
மேகென அவ்வழி
போகின்றால். 45

573 போதலும் அப்புனல்
அவ்வழி கீழிடை போகின்ற
பாதலம் ஈறெனும் ஏழ்நிலை
யோரது பாராநின்
நீதிவண் வந்துள

தென்னென அற்புத
வியல்எய்தாப்
பேதுறு கின்றனர் தீங்கிது
வென்று பிடித்தாராய்.

46

574 சீறரி மாமுகன் முன்னவ
னாகிய திறன்மேலோன்
மாறகல் குண்டம திவ்வகை
நாப்பண் வகுப்பித்தே
நூறுடன் எட்டது சூழ்தர
ஆக்குபு நுவல்வேதி
வேறுமொ ராயிர
வெட்டவை சுற்ற
விதிப்பித்தான்.

47

575 மூவகை வேதியும்
ஆனபின் வேள்வியை
இயல்வானய்

ஆவதொர் பல்பொருள்
வேண்டி நினைந்தனன்
அருள்யாயைப்

பாவனை பண்ணலும்

அங்கது கண்டனள்

பரிவெய்தித்

தேவர்கள் தேவன தின்னரு

ளால்இவை சேர்விப்பாள்.

48

576 சீயம் வயப்புலி யாளியொ

டெண்கு திறற்கைம்மாப்

பாய்பரி செச்சைகள் ஆதிய

வாகிய பன்மாவின்

தூய புழுக்கலின் ஊனவி

நேமி தொகுப்பித்தாள்

ஆய வுடற்குரு திக்கடல்

தன்னையும் அமர்வித்தாள். 49

577 பழிதரும் எண்ணெயெ

னுங்கடல் ஓரிடை
பயில்வித்தாள்
இழுதெனும் வாரிதி
தானுமொர் சாரில்
இருப்பித்தாள்
தொழுதகு பால்தயிர்
நேமியும் ஓரிடை
தொகுவித்தாள்
வழிதரு மட்டெனும்
வேலையும் ஓரிடை
வருவித்தாள்.

50

578 ஐயவி காருறு தீங்கறி
யேமுதல் அழல்காலும்
வெய்யன பல்வளன்
யாவையும் ஓர்புடை
மிகுவித்தாள்
நெய்யுறு முண்டியின்

மால்வரை யோர்புடை
நிறைவித்தாள்
மையறு தொல்பசு
யாவையும் ஓர்புடை
வருவித்தாள்.

51

579 அரும்பெறல் நாயக மாகிய
வேதியின் அகல்நாப்பண்
வரும்பரி சால்நிறு வற்றிட
மேலுயர் வடிவாகிப்
பெரும்புவி உண்டுமிழ்
கண்ண பிரான்துயில்
பெற்றித்தாய்
உரம்பெறு வச்சிர கம்பம
தொன்றினை
உய்த்திட்டாள்.

52

580 தெரிதரு செந்நெலின்

வால்அரி யோர்புடை
செறிவித்தாள்
அரிசனம் நீவிய தண்டுல
மோர்புடை அமைவித்தாள்
மருமலர் மான்மத மாதிய
ஓர்புடை வருவித்தாள்
சுருவையும் நீடுத
ருப்பையும் ஓர்புடை
தொகுவித்தாள்.

53

581 ஆலமு யிர்க்கும் வரம்பில
தாருவின் அணிகொம்பர்
வாலிதின் மெய்ச்சமி
தைக்குல மாமென
வரையேபோல்
சாலமி குத்தனள் ஓர்புடை
வேள்வி தனக்கென்றோர்
பாலின்நி ரைத்தனள்

கொள்கல மாகிய
படியெல்லாம்.

54

582 பொன்னின் அகந்தொறும்
வெளடளி முளைத்திடு
பொருளேபோல்
செந்நெலின் உற்றிடு
தீம்பொறி யோர்புடை
செறிவித்தே
துன்னிய வெண்முதி
ரைக்குல மோர்புடை
தூர்த்திட்டாள்
பின்னரும் வேண்டுவ
யாவையும் நல்கினள்
பெருமாயை.

55

583 மூவகை யாயிர யோசனை
எல்லையின்
முருண்வேள்விக்

காவன நல்கினள் போதலும்
யாய்செய லதுநோக்கி
ஓவிது யாரின் முடிந்திடும்
வேண்டுவ உய்த்தாளே
ஏவரு மெண்ணஇவ்
வேள்வியி யற்றுவன்
இனியென்றான்.

56

584 ஊன்புகு பல்வகை
ஆவியும் ஈண்டிய
வுலகெல்லாந்
தான்புகு தன்விறல் காட்டிய
நாட்டிய தாணுப்போல்
மேன்புகு சூரன் நடுத்திகழ்
வேதியின் மிகுநாப்பண்
வான்புகு வச்சிர கம்பம்
நிறீஇயினன் வலிதன்னால்.

57

585 வச்சிர கம்பம் நிநீஇயின
பின்னர் மகம்போற்றும்
நொச்சியின் நாற்றிசை
வாயில் தொறுந்தொறும்
நொய்திற்போய்
அச்சுறு வீர மடந்தையை
உன்னி அருச்சித்துச்
செச்சைக ளாதிய ஊன்பலி 58
நல்குடி செல்கின்றான்.

586 வேறு
செல்லுஞ் சூரன்
நொச்சியின் நாப்பட்
செறிகின்ற
கல்லென் வெஞ்சொற் பூதர்
தொகைக்குங் கணமென்றே
சொல்லும் பேயின் பல்குழு
வுக்குஞ் சோர்வின்றி

ஒல்லும் பான்மை ஊன்பலி
யாவையும் உதவுற்றான்.

59

587 சீற்றத் துப்பிற் காளிக
ளுக்குந் தென்பாலின்
கூற்றைக் காயும் வயிரவர்
தங்கள் குழுவுக்கும்
ஏற்றத் தோடும் அர்ச்சனை
செய்தே யினிதாகப்
போற்றிப் போற்றி ஊன்பலி
வேண்டுந் புரிசுற்றான்.

60

588 குழாம் எட்டே யாயிர வேதி
தொறுநாப்பட்
காழார் நஞ்சின் இந்தனம்
இட்டுக் கனல்முட்டித்
தாழா மேதன் தம்பிய
ரோடுந் தகுசூரன்

ஊழால் நாடுற் றானவி
வர்க்க முறநேர்ந்தான்.

61

589 நேருந் தோறும் எந்தைதன்
நாம நெறிசெப்பிச்
சேரும் அன்பா லன்ன
தவன்பாற் செலவுய்த்துச்
சூரன் பின்னர் இம்மகம்
ஆற்றுந் தொழில்வல்லோன்
ஆரென் றுன்னித் தாரக
னைப்பார்த் றைகின்றான்.

62

590 ஏற்றஞ் சேரிவ் வேதிகள்
தோறும் இறைதாழா
தூற்றங் கொண்டே ஏகினை
வேள்வி யுலவாமல்
ஆற்றுந் தன்மை வல்லவன்
நீயே அதுவல்லே
போற்றிங் கென்னாக் கூறி

நிறுத்திப் போகுற்றான்.

63

591 அப்பா லேகி நூறுடன்
எட்டாம் அகல்வேதி
துப்பா லெய்தி முன்னவை
யேபோல் தொடர்வேள்வி
தப்பா தாற்றிச் சீய
முகத்தோன் றனைநோக்கி
இப்பா லுற்றிம் மாமகம்
ஆற்றாய் இனிதென்றான்.

64

592 வேறு
தெரிய இன்னணஞ் செப்பி
அவுணர்கோன்
அரியின் மாமுகத் தானை
அவண்நிறீஇப்
பெரிது நள்ளுறு பெற்றியிற்
செய்ததன்
உரிய வேதியின்

ஒல்லையின் மேவினான். 65

593 வேதி யெய்தி விதியுளி

அர்ச்சனை

யாது மோர்குறை இன்றியி

யற்றியே

மாதொர் பங்குடை

வள்ளலை உன்னியோர்

ஏதில் வேள்வி இயற்றுதல்

மேவினான்.

66

594 நஞ்சு பில்கு நவையுடைத்

தாருவின்

விஞ்சு சாகை வியன்துணி

யாவையும்

புஞ்சு மோடு பொருக்கென

வேதியில்

துஞ்சி டும்வகை சூரனுந்

தூவினான்.

67

595 ஆல மாகி அமர்தரு

விள்ளெலி

கோலின் ஆக்கிய கொந்தழ

லிட்டுமுன்

ஏல மூட்டி இழுதெனு

மாமழை

சீல மந்திரத் தோடு

சிதறினான்.

68

596 அன்ன தற்பினர் அம்பொற்

குழசிகள்

துன்னு கின்ற துணிபடும்

ஊன்தொகை

வன்னி யின்கண்

மரபின்நின் றுய்த்தனன்

செந்நி றக்குரு திக்கடல்

சிந்தியே.

69

597 செய்ய தோர்மகச் செந்தழல்
மீமிசைத்
துய்ய ஓதனஞ் சொன்முறை
தூர்த்தனன்
நெய்யும் எண்ணெயும்
நீடிய சோரியும்
வெய்ய பாலுந் ததியும்
விடுத்துமேல்.

70

598 மேன சாலியின்
வெண்பொரி யின்குவை
ஆன நல்கி அழிதரும்
ஈற்றினில்
வானு லாய மறிகட
லாமெனத்
தேனும் ஆலியுந் தீமிசைச்
சிந்தியே.

71

599 தோரை ஐவனஞ் சூழ்தடத்
துற்றநீ
வாரம் ஏனல் இறுங்கொடு
மற்றவும்
மூரி யௌடஞ் மதிரையின்
வர்க்கமுஞ்
சேர வுய்த்தனன்
நெய்க்கடல் சிந்தினான்.

72

600 கொடிய ஐயவி கூர்கறி
யாதியாப்
படியில் வெய்ய
பலபொருள் யாவையும்
நெடிதும் ஓச்சினன் நேயம
தாகிய
கடலை வன்னி கவிழ்த்தன
னென்பவே.

73

601 இன்ன பல்வகை யாவும்

இயல்பினாற்
பொன்னு லாஞ்சடைப்
புண்ணியன் றன்னையே
முன்னி வேள்வி
முயன்றனன் ஞாலமேல்
துன்னு சீர்த்தியன் சூரபன்
மாவென்பான்.

74

602 வேறு

சூர னாமவன் அவ்வழிப்
பெருவளஞ் சுட்டி
வீர வேள்வியை
வேட்டலுஞ் செந்தழல்
விரைவின்
ஆரும் அச்சுற வெழுந்துமீச்
சென்றன அடுதீப்
பாரை நுங்கிவா
னுலகெலாம் உணவெழும்

603 வானம் புக்கது மாதிரம்
 புக்கது மலரோன்
 தானம் புக்கதெவ் வுலகமும்
 புக்கது தரைக்கீழ்
 ஏனம் புக்குமுன் நாடருங்
 கழலினாற் கியற்றுங்
 கானம் புக்கதோர்
 வேள்வியின்
 எழுங்கொழுங் கனலே.

604 பானு வின்பதஞ் சுட்டது
 பனிமதி பதமும்
 மீனெ னும்படி நின்றவர்
 பதங்களும் மேலோர்
 போன மேக்குயர்
 பதங்களஞ் சுட்டது

புலவோர்

கோனு றும்பதஞ் சுட்டது

வேள்வியிற் கொடுந்தீ.

77

605 செற்று வாவசன்

பதந்தனைச் சுட்டபின்

சேண்போய்

மற்றை மேவர் பதமெலாஞ்

சுட்டது மருங்கில்

சுற்று பாலர்தம் புரங்களுஞ்

சுட்டது சூரன்

அற்ற மில்வகை ஆற்றிய

வேள்வியுள் அனலே.

78

606 காலம் எண்ணில தவம்புரி

காசிப முனிவன்

பாலன் ஈண்டையில்

வலியினோர் மகமது பயில

ஏல நீடுதீ யுலகெலாம்

முருக்கிய தென்னில்
மேல வன்செயும்
பரிசெலாம் யாவரே
விதிப்பார்.

79

607 கார்ம றைத்தன கதிர்மதி
மறைத்தன கரியோன்
ஊர்ம றைத்தன அயன்பதம்
மறைத்தன உலவா
நீர்ம றைத்தன
நெருப்பையும் மறைத்தன
நீடும்
பார் மறைத்தன
இடையிடை யெழும்புகைப்
படலை.

80

608 சொற்ற வேதிஇவ்
வியற்கையால் எரிந்தது
சூரன்

பிற்றை யோர்கள் தம்
எட்டுநூ றாயிரபேதம்
உற்ற வேதிகள் யாவையும்
எரிந்தன ஒருங்கே
முற்றும் வன்னிகள்
இறுதிநாள் உலகின்மொய்த்
தெனவே.

81

609 வேள்வி இத்திறஞ் சூர்புரி
தன்மையை விரைவில்
கேள்வி யாலுணர் இந்திரன்
அச்செயற் கேடு
சூழ நாடினன் முடிப்பருந்
தன்மையில் துளங்கி
ஆழ்வ தோர்துயர்க்
கடலிடை அமுந்தினன்
அயர்ந்தே.

82

610 சூன்மு கக்கொண்டல்

மேனியும் முனிவரர்
தொகையும்
நான்மு கத்தனுஞ் சூரபன்
மன்செயல் நாடிப்
பான்மை மற்றிது யாவரே
புரிவர்இப் பதகன்
மேன்மை பெற்றிட
முயன்றனன் கொல்லென
வெருண்டார்.

83

611 இந்த வண்ணத்தின் ஒருபதி
னாயிரம் யாண்டு
முந்து சூர்தன திளைஞரோ
டருமகம் முயல
அந்தி வார்சடைக்
கண்ணுதல் நின்மலன்
அவன்பால்
வந்தி லானது தேர்ந்தனன்

நிருதர்கோன் மாதோ.

84

612 கண்ணு தற்பரன்

அருள்செயாத் தன்மையை

கருத்தில்

எண்ணி இச்செயற்

குறுவனோ சிவனென

இசையாப்

பண்ணு மத்தொழி

பின்னவர் தங்கள்பாற்

பணித்து

விண்ண கத்தின்மீச்

சென்றனன் கடவுளர்

வெருவ.

85

613 வான கத்திடை நிற்புறு

சூரபன் மாவாந்

தான வர்க்கிறை

வாஸ்கொடே ஈர்ந்துதன்
மெய்யின்
ஊன னைத்தையும்
அங்கிமேல் அவியென
ஓச்சிச்
சோனை யொத்ததன்
குருதியை இழுதெனச்
சொரிந்தான்.

86

614 சோரி நெய்யவா ஊன்களே
அவியவாச் சூரன்
வீர மாமகம் புரிவுழித்
தனதுமெய்யம் மிசையூன்
ஈர ஈரவே முன்னையின்
வளர்தலும் இதுகண்
டாரும் அச்சுறத்
தெழித்தனன் விம்மித
மானான்.

87

615 சிந்தை யிற்பெரு மகிழ்ச்சிய
னாகியிச் செய்கை
எந்தை யற்புறு நிலையதோ
வெனமனத் தெண்ணா
மந்த ரப்புய நிருதர்கோன்
பின்னும்அம் மரபால்
அந்த ரத்திடைத்
தசைப்பெரு வேள்வியை
அயர்ந்தான்.

88

616 ஆண்டொ ராயிரம்
இம்மகம் அந்தரத் தியற்ற
நீண்ட மாலுடன் நான்முகன்
தேடரும் நிமலன்
ஆண்டும் வந்திலன்
சூரன்அத் தன்மைகண்
டமுங்கி

மாண்டு போவதே
இனிக்கட னெனமனம்
வலித்தான்.

88

617 உன்னி இத்திறஞ் சூரபன்
மாவெனும் ஒருவன்
வன்னி சுற்றிய ஆதிகுண்
டத்திடை வதிந்து
செந்நி றத்ததாய்
ஆணையால் அங்கியிற்
சிதையாக்
கொன்னு னைத்தலை
வச்சிர கம்பமேற்
குதித்தான்.

90

618 கடிதின் உச்சிநின் றுருவியே
வச்சிர கம்பத்
தடித னிற்சென்று சூரபன்
மாவெனும் அவுணன்

படிவ முற்றுநுண் துகளுற
உளம்பதை பதைத்து
முடிய மற்றது கண்டனன்
மடங்கல்மா முகத்தோன்.

91

619 கண்ட காலையின்

உளம்பதை பதைத்தது

கண்கள்

மண்டு சோரிநீர் கான்றன

கரங்களும் வாயுங்

குண்ட வேள்வியில்

தொழில்மறந் திட்டன

குறிப்போர்

உண்டு போலுமென் றையுற

ஒதுங்கிய துயிரே.

92

620 துயர்ப்பெ ருங்கடல் நடுவுற

ஆழ்ந்துதொல் லுணர்ச்சி

அயர்த்து மால்வரை
யாமென மறிந்தனன் அறிவு
பெயர்த்தும் வந்துழிப்
பதைபதைத் தலமந்து
பெரிதும்
உயிர்த்து வாய்திறந்
தன்னவன் புலம்புதல்
உற்றான்.

93

621 வேறு

மாயை தரும்புதல்வா
மாதவஞ்செய் காசிபற்கு
நேய முருகா நிருதர்
குலத்திறைவா
காயமுடன் நின்னையான்
காணேனால்
எங்கொளித்தாய்
தீய மகம்பலநாட்

செய்துபெற்ற பேறிதுவோ. 94

622 தாயுந் தலையளிக்குந்
தந்தையுநி தானவரை
ஆயுந் தலைவனும்நீ
ஆவியும்நீ என்றிருந்தோய்
நீயங் கதனை நினையா
திறந்தனையே
மாயுஞ் சிறியோர்க்கு
மற்றிங்கோர் பற்றுண்டோ. 95

623 வீரனே தானவர்க்குள்
மிக்கோனே மிக்கபுகழ்ச்
சூரனே நின்போல்
தொடங்கிஇந்த
வேள்விதனை
ஆரனே கம்வைகல்
ஆற்றினார் ஆற்றியநீ
ஈரநே யங்கொள்ளா

தெம்மைஅகன்
றேகிணையே.

96

624 நின்கண் அருளில்லா
நீர்மையுண ராய்பன்னாட்
புன்கண் உறுவாய் புரமுன்று
முன்னெரித்த
வன்க ணரைக்குறித்தே
மாமகஞ்செய்
தாய்அதற்கோ
உன்கண் உளதாம்
உயிர்தனையுங்
கொண்டனரே.

97

625 உன்போல் உயிர்விட்
டுயர்மகஞ்செய்
தோரும்அரன்
தன்போல் அருளாத்
தகைமையரும்

ஆங்கவைகண்

டென்போல் உயிர்கொண்
டிருந்தோரும் இல்லிவருள்
வன்போ டியமனத்து
வன்கண்ணார் ஆர்ஐயா.

98

626 ஈசன் அருளால் எரிவேள்

வியைஓம்பிப்

பேசாய வன்மைதனைப்

பெற்று நமதுயிரும்

ஆசில் வளனும்

அகற்றுவரென் றேயயாந்த

வாசவனும் இன்றோ

மனக்கவலை தீர்ந்ததுவே.

99

627 எல்லாரும் போற்ற

எரிவேள் வியைஓம்பிப்

பல்லா யிரநாட் பழகி

எமக்குமிது

சொல்லா திறந்தாய்
துணைவராய் நம்முடனே
செல்லார் இவரென்று
சிந்தைதனிற்
கொண்டனையோ.

100

628 ஈண்டாருங் காண
ளரியினிடைத் தம்பமிசை
வீண்டாய் உயிர்போய்
விளிந்தாய் மிகும்வன்கண்
பூண்டாய்நின் மெய்யும்
ஒளர்த்தாய் புலம்புமியாம்
மாண்டாலும் உன்றன்
மதிவதனங் காண்போமோ. 101

629 என்றின் எனசொற் றிரங்கி
அரிமுகத்தோன்
முன்றன்னை நல்கி
முலையளிக்குந்

தாய்காணாக்
கன்றென்ன வீழ்ந்தமுங்கக்
கண்டதனைத் தாரகனுங்
குன்றென்னத் தன்கை
குலைத்தரற்றி வீழ்ந்தனனே.

102

630 வீழ்ந்தான் உயிர்த்தான்அவ்
வேள்விக் களமுற்றுஞ்
சூழ்ந்தான் புரண்டான்
துளைக்கையி
னாலநிலத்தைப்
போழ்ந்தா னெனவே
புடைத்தான் துயர்க்கடலுள்
ஆழ்ந்தான்விண் ணஞ்ச
அரற்றினான் தாரகனே.

103

631 சிங்க முகனுந் திறல்கெழுவு
தாரகனுந்
தங்கண் முதல்வன் தவறுந்

றதுநோக்கி
அங்கண் அரற்ற அதுகண்ட
தானவர்கள்
பொங்குங் கடல்போல்
பொருமிப் புலம்பினரே.

104

632 தாரகனுஞ் சீயத் தனிவீ
ரனும்அவுணர்
ஆரும் நெடிதே அரற்றும்
ஒலிகேளாச்
சீரில் வியனுலகில்
தேவர்கோன்
தன்னொற்றால்
சூரன் மகத்தீயில் துஞ்சு
செயல்உணர்ந்தான்.

105

633 தண்டார் அகலச்
சதமகத்தோன்
தானவர்கோன்

விண்டா னெனவே
விளம்புமொழி கேளா
அண்டா மகிழ்ச்சியெனும்
ஆர்கலியிற் பேரமுதம்
உண்டா னெனவேதன்
உள்ளங் குளிர்ந்தனனே.

106

634 சிந்தை குளிர்ந்து
செறியுமுரோ மஞ்சிலிர்த்து
முந்து துயர முழுதுந்
தொலைத்தெழுந்து
வந்து புடைசூழும் வானோ
ருடன்கடவுள்
தந்தி மிசையெய்தித்
தனதுலகம் நீங்கினனே.

107

635 பொன்னுகம் நீங்கிப்
புரைதீர் மதிக்கடவுள்

தன்னுலகம் நீங்கித் தபனன்
பதங்கடந்து
துன்னும் அவுணர் துயரஞ்
செயல்காண்பான்
மின்னுலவு மேக
வியன்பதத்தில் வந்தனனே.

108

636 விண்ணாடர் தங்களுடன்
வேள்விக் கிறைவிசும்பின்
நண்ணா மகிழா
நகையாத்தன் நற்றவத்தை
எண்ணா வியவா இரங்கும்
அவுணர்தமைக்
கண்ணார நோக்கிக்
களிப்புற்று நின்றனனே.

109

637 நின்றதொரு காலை நிருத
ருடன் அரற்றித்

துன்றுதுயர் மூழ்கிச்
சோர்கின்ற சீயமுகன்
நன்றெனுயிர் போக
நானிருப்ப தேயிங்ஙன்
என்று கடிதுமனத் தெண்ணி
எழுந்தனனே.

110

638 அன்ன திறல்அவுணன்
ஆயிரமென் றுள்ளஅகன்
சென்னிபல வுந்தனது
செங்கைவா ளால்ஈர்ந்து
முன்னம் முதல்வன்
முயன்ற பெருவேள்வி
வன்னி அதனுள் மறம்பேசி
இட்டனனே.

111

639 ஈர்ந்து தலைகள் எரியில்
இடுமுன்னர்ச்
சேர்ந்த வனையான்

சிரங்கள் அவைமுமுதும்
பேர்ந்தும் அரிந்து பிறங்கு
தழலினிடை
நேர்ந்து தனிநின்றான்
நிருதர்க் கிறையோனே.

112

640 முன்னோன் எழுந்து
முயலுஞ் செயல்நோக்கிப்
பின்னோன் தனது
பெருஞ்சிரமுந்
தான்கொய்து
மன்னோன் மகமியற்றும்
வான்தழலி னுள்ளிட்டான்
அன்னோ வெனவே
அவுணர் குழுஇரங்க.

113

641 சென்னி தலையரிந்து
செந்தழலின் நாப்பணிடு

முன்ன மதுபோல வேறே
முளைத்தெழிலும்
பின்னும் அனையான்அப்
பெற்றிதனை யேபுரிய
அன்ன படிகண்ட அவுணர் 114
தமிழ்சிலரே.

642 தங்கள் சிரமுந் தனிவாளி
னால்துணியா
அங்கி மிசையிட்டும்
அதன்கண் உறவீழ்ந்தும்
அங்கி உயிரதனை
மாற்றிடலுஞ் சூரன்போல்
சிங்க முகனும்எரி செல்லத்
துணிந்தனனே. 115

643 மோனத்தின்* வேள்வி
முயன்றதொரு
முன்னவன்போல்

வானத் தெழுவான்
வலித்துனங் கொண்டிலுங்
கானக் கடுக்கை
கலைமதிசேர் செய்யசடை
ஞானப் பொடி**புனையும்
நாதனது கண்டனனே.
(* மோனம் - மௌனம். **
ஞானப்பொடி - விபூதி.)

116

ஆகத் திருவிருத்தம் - 643

9. வரம்பெறு படலம் (644 - 671)

644 கண்ட கறைமிடற்றுக்
கண்ணுதலோன் சுந்தரனை
விண்டு முதலோர்
வியப்பவே

வெண்ணையிலாட்
கொண்ட தொருபனவக்
கோலந் தனைத்தரித்துத்
தண்டும் ஒருவகை
தனில்ஊன்றி வந்தனனே. 1

645 அங்கண் மகவேதி
அணித்தாக வேகுறுகிச்
சிங்க முகனைச்
சிவபெருமான் கண்ணுற்றே
இங்கு மிகநீ ரெவரும்
இரங்குகின்றீர்
நுங்கள் பரிசு நுவலு 2
மெனமொழிந்தான்.

646 எந்தை பெருமான் இயம்ப
அதுநாடித்
தந்தை யனையார் தமிழேந்
துயர்கண்டு

வந்து வினவுகின்றார் மற்றிங்
கிவர் அருள்சேர்
சிந்தை யினரென்று சீயமுகன்
உன்னினனே. 3

647 உன்னி அமலன் உகள
மலர்ப்பதமேல்
சென்னி பலவுஞ் செறியப்
பணிந்தெழுந்தெம்
இன்னல் வருவாயும் எமது
வரன்முறையும்
பன்னி யிடுவ னெனவே
பகர்கின்றான். 4

648 வேறு
தந்தை யாவான் காசிபனே
தாயும் மாயை தானென்பான்
மைந்தர் யாங்கள் ஒருமுவர்

மக்கள் பின்னும்
பலருண்டால்
எந்தம் அன்னை பணிதன்னா
லியாங்கள் ஈசன் றனக்காக
இந்த வனத்தில மூவருமில்
வேள்வி தன்னை
இயற்றினமே.

5

649 அங்கப் பரிசே யாண்டுபல
அகல மகத்தை ஆற்றிடவுங்
கங்கைச் சடையோன்
முன்னின்று கருணை சிறிதுஞ்
செய்திலனால்
எங்கட் கெல்லாம்
முன்னவனாம் இகல்வெஞ்
சூர னதுநாடி
மங்குற் செறியும்
வானிற்போய் வாளால்

தசையீர்ந் திட்டனனே.

6

650 மின்போல் இலங்கும்
வாளாற்றன் மெய்யிற்
றசைகள் ஈர்ந்துளத்தில்
துன்போர் இறையும் இல்லாத
சூரன் மகத்தீ மிசையிடலும்
முன்போல் தன்னூன்
வளர்ந்திடவே பின்னும்
அதே முயன்றதற்பின்
தன்போல் ஒளர்வச்
சிரகம்பத் தலைவீழ்ந்
துருவித் தழல்புக்கான்.

7

651 புக்கு முன்னோன் ஈறாகிப்
போந்த காலை யாங்கண்டு
மிக்க மனத்தில்
துயர்கொண்டு வெருவிப்
புலம்பி எமதுயிரும்

ஒக்க விடவே
நினைந்தேமால் உம்மைக்
கண்டோ ரிறைதாழத்தோம்
தக்க திதுநம் வரன்முறையுந்
தமியேந் துயரு
மெனமொழிந்தான்.

8

652 மொழிந்த காலை

அங்கண்நின்ற முக்கண்
இறைநும் முன்னோன்போல்
ஒழிந்து நீரும் மாயாதே
உமது சூரன் தனையின்னே
அழிந்த தீயுள்நின் றெழுவித்
தருள்செய் கின்றாம்
அதுகாண்டிர்
கழிந்த சோகம் விடுதிரெனாக்
கங்கை தன்னை

நினைந்தனனே.

9

653 முன்னாள் அம்மை

அங்குலியின் முளைத்த
கங்கை தனிலெங்கோன்
மின்னார் சடையிற்
கரந்தனவே யன்றி மகவான்
விரிஞ்சன்மால்
என்னா நின்ற
மும்மையினோர் இருக்கை
தோறும் அளித்தவற்றுட்
பொன்னாட் டிருந்த
நதிதன்னைப் புந்தி மீதில்
உன்னினனே.

10

654 மாயோன் தன்பால்

முற்கொண்ட வலிசேர் தண்ட
மேந்திவரு
தூயோன் உன்ன அக்கங்கை

துண்ணென் றுணர்ந்து
துளங்கி விண்ணோர்
ஆயோர் எவரும்
வெருக்கொள்ள அளப்பில்
முகங்கொண் டார்த்தெழுந்து
சேயோ ரெல்லாம்
அணித்தாகத் திசையோர்
அஞ்சச் சென்றதுவே.

11

655 மேலா கியவிண்

ணுலகனைத்தும் விரைவிற்
கடந்து மேதினியின்
பாலாய் எங்கள்
பிரான்பதங்கள் பணிந்து
பணியாற் படர்செந்தீ
ஏலா நின்ற நடுக்குண்டத்
திடையே புகலும்

எறிகடல்வாய்

ஆலா லம்வந் துதித்ததென

அவுணர் கோமா

னார்த்தெழுந்தான்.

12

656 தொன்மை போல

வேதியினிற் சூர பன்மாத்

தோன்றலுமத்

தன்மை கண்ட அரிமுகனுந்

தார கப்பேர் வீரனுமாய்

இன்மை கொண்டோர்

பெருவளம்பெற் றென்ன

மகிழ்வுற் றெல்லையிலா

வன்மை யெய்திக் கடிதோடி

மன்னன் பதமேல்

வணங்கினரே.

13

657 தங்கோன் தன்னைப்

பின்னோர்கள் தாமுஞ்

செயலைத் தானவர்கண்
டெங்கோன் வந்தான்
வந்தானென் றெவருங்
கேட்ப எடுத்தியம்பிப்
பொங்கோ தஞ்சேர்
கடன்மதியப் புத்தேள் வரவு
கண்டதென
அங்கோ தையினால்
வாழியவென்றவனைப்
போற்றி ஆர்த்தனரே.

14

658 எண்மேற் கொண்ட
நிருதர்குழாம் ஏத்த எரிநின்
றெழுசூரன்
மண்மேற் கொண்ட
திறங்காணூஉ வானோர்
தொகையும் மகபதியும்
விண்மேற் கொண்ட

புயல்கண்ட வியன்கோ
கிலம்போல் வெருவித்தம்
முண்மேற் கொண்ட
செல்லலொடும் ஓடித் தம்மூர்
உற்றனரே.

15

659 வேறு

அரந்தைதனை இகந்தஇரு
துணைவர்களும் பாங்கருற
அவுணர் சேனை,
பரந்துபல வாழ்த்தெடுப்பச்
சூரபன்மன் திகழ்
வேலைப்படியும் வானும்,
நிரந்தபுனற் கங்கைதனை
வருவித்து மறையவன்போல்
நின்ற எம்மான்,
கரந்துதனை உணர்கின்ற
உருவினோடு

தோன்றினனால ககன மீதே.

16

660 நாரிபா கமும்இமையா
முக்கண்ணுந் திருப்புயங்கள்
நான்குமாகி,
மூரிமால் விடைமேல்கொண்
டெம்பெருமான் மேவுதலும்
உன்னி நோக்கிப்,
பாரின்மீ மிசைவீழ்ந்து
பணிந்தெழுந்து பலமுறையும்
பரவிப் போற்றிச்,
சூரனா ராதபெரு மகிழ்சிறந்து
துணைவரொடுந் தொழுது
நின்றான்.

17

661 நின்றுபுகழ் சூரபன்மன்
முகநோக்கி நமையுன்னி
நெடிது காலம்,

வன்றிறன்மா மகமாற்றி
எய்த்தனையால்
வேண்டுவதென் வகுத்தி
யென்னப்,
பொன்றிகழு மலர்க்கமலப்
பொகுட்டுறைவோன்
முதலியபுத் தேளிர் யாரும்,
இன்றெமது
தலைமையெலாம் போயிற்றா
லென இதங்க இதனைச்
சொல்வான்.

18

662 கொன்னாரும்

புவிப்பாலாய்ப் பலபுவனங்
கொண்டவண்டக் குழுவுக்
கெல்லாம்,
மன்னாகி யுறல்வேண்டும்
அவைகாக்குந் தனியாழி

வரலும் வேண்டும்,
உன்னாமுன்
அவையனைத்துஞ்
செல்லுவதற் கூர்திகளும்
உதவல் வேண்டும்,
எந்நாளும் அழியாமல்
இருக்கின்ற மேனியுமெற்
கீதல் வேண்டும்.

19

663 அலையாழி மிசைத்துயில்கூர்
பண்ணவனே முதலோர்கள்
அமர்செய் தாலும்,
உலையாது கடந்திடுபேர்
ஆற்றலொடும்
பலபலடையும் உதவல்
வேண்டும்,
தொலையாமே எஞ்ஞான்றும்
இருந்திடலும்

வேண்டுமெனச் சூரன்
வேண்டக்,
கலையார்வெண்
மதிமிலைச்சுஞ் செஞ்சடிலத்
தனிக்கடவுள் கருணை
செய்வான்.

20

664 மண்டனக்கா யிரகோடி
அண்டங்க ளுளவாகு மற்ற
வற்றுள்,
அண்டமோ ராயிரத்தெட்
டுகநூற்றெட் டாள்கவென
அருளால் நல்கி,
எண் டொகைபெற் றிடுகின்ற
அவ்வண்டப் பரப்பெங்கும்
ஏகும் வண்ணம்,
திண்டிறல்பெற் றிடுகின்ற
இந்திரஞா லமதென்னுந்

665 எண்ணுபல புவனங்கள்
கொண்டஅண்டத்
தொகைதன்னை யென்றும்
போற்றக்,
கண்ணனது நேமியினும்
வலிபெறுமோர் அடலாழி
கடிதின் நல்கி,
அண்ணலுறு சினவேற்றுக்
கோளரியூர் தியும்நல்கி
அகிலத்துள்ள,
விண்ணவர்கள் யாவருக்கும்
அன்றுமுதன் முதல்வனாம்
மேன்மை நல்கி.

666 மேற்றிகழும் வானவரைத்
தானவரை ஏனவரை வெற்றி
கொள்ளும்

ஆற்றலொடு பெருந்திறலும்
பாசுபத மாப்படையே ஆதி
யாகித்
தோற்றமுறு கின்றதெய்வப்
படையனைத்தும் எந்நாளுந்
தொலைந்தி டாமல்
ஏற்றமிகும் வச்சிரமா
கியமணிமே னியுமுதவி
இதற்குப் பின்னர்.

23

667 ஆறுசேர் கங்கைதனை
விண்ணுலகு தனிலேவி
அக்கங் கைக்குங்
கூறுசேர் பெருவேள்விச்
செந்தழற்குந் தோற்றமெய்திக்
குலவும் வண்ணம்
வீறுசேர் பெருங்கடல்போல்
ஒருபதினா யிரகோடி

வெள்ளை மாகுந்
தாறுபாய் கரிதிண்டேர்
வயப்புரவி அவுணரெனுந்
தானை நல்கி.

24

668 வேறு

துன்னுறு பெரும்புகழ்ச் சூர
பன்மனுக்
கின்னதோ ரருள்புரிந் திட்ட
வெல்லையில்
அன்னவற் கிளைஞர்வந்
தடிப ணிந்தெழ்த்
தன்னிகர் இல்லதோர்
தலைவன் கூறுவான்.

25

669 வேறு

சூரன் என்பவன் தோளிணை
போலவே

வீரம் எய்தி விளங்கிநூற்
றெட்டுகஞ்
சீரின் மேவுதிர் தேவர்கள்
யாரையும்
போரில் வென்று புறந்தரக்
காண்டிரால்.

26

670 தேவர் யாவருஞ் சென்று
தொழப்படு
மூவ ராகி மொழிந்திடு
நுங்களைத்
தாவி லாதநஞ் சத்தியொன்
றேயலால்
ஏவர் வெல்பவர் என்று
விளம்பிமேல்.

27

671 ஈறு றாத விரதமுந் தன்பெயர்
கூறு தெய்வப் படையுங்
கொடுத்திடா

வேறு வேறு மிகவருள்
செய்துமேல்
ஆறு சேர்சடை ஆண்டகை
ஏகினான்.

28

ஆகத் திருவிருத்தம் - 671

10. சுக்கிரனுபதேசப் படலம் (672 -722)

672 அற்றா கின்ற வேலையின்
முன்னோர் அரணம்போற்
சுற்றா நிற்குந் தானவர்
தங்கோன் தொலைவில்சீர்
பெற்றான் என்னுந்
தன்மையை உன்னிப்
பெருவன்மை

உற்றா ரொல்லென்
றார்த்தனர் ஆற்ற
உவப்புற்றார்.

1

673 ஊழியில் வேதன் கண்டியில்
வேலை உலகஞ்சூழ்
ஆழிக ளேழும் ஆணையின்
நிற்றல் அதுநீங்கி
மாழைகொள் மேருச் சுற்றிய
தென்ன மகத்தெல்லை
சூழறல் நீங்கிச் சூர்முதல்
தன்பால் துன்னுற்றார்.

2

674 கண்டார் ஆர்த்தார் கான்மிசை
வீழ்ந்தான் கமழ்வேர
கொண்டார் ஒத்தார்
கைத்தொழு கின்றார்
குப்புற்றார்
> அண்டா ஓகை பெற்றனர்

தொன்னாள் அயர்வெல்லாம்
விண்டார் வெஞ்சூர்
தன்புடை யாகி விரவுற்றார்.

3

675 முன்னா குற்றோ ரிற்சிலர்
தம்மை முகநோக்கி
இந்நாள் காறும் நீர்வலி
யீர்கொ லெனவோதி
மன்னா குற்றோன் நல்லருள்
செய்ய மகிழ்வெய்தி
அன்னார் யாரும்
இன்னதொர் மாற்றம்
அறைகுற்றார்.

4

676 தீயுண் டாகுங் கண்ணுதல்
கொண்ட சிவனுண்டு
நீயுண் டெங்கட் கோர்குறை
யுண்டோ நிலையாகி

ஏயுஞ் செல்வஞ் சீரொடு
பெற்றோம் இடரற்றோம்
தாயுண் டாயின் மைந்தர்
தமக்கோர் தளர்வுண்டா.

5

677 என்பார் தம்பால் அன்பின
னாகி இறைபின்னோர்
தன்பா லாக நிற்புழி இந்தத்
தகுவன்றான்
வன்பா லானான்
செய்வதென் என்னா
வானோர்கள்
துன்பாய் அச்சுற் றேங்கினர்
ஆவி தொலைவார்போல்.

6

678 வேறு
சேனை நள்ளிடைச் சீர்கெழு
வன்மையான்
மேன தன்மை விருப்பினிற்

கண்ணூரீஇ
மான மேற்சென்று
மன்னொடுந் தானவர்
சோனை மாரியில் தூமலர்
தூவினார்.

7

679 தூசு வீசினர் சூர்முதல்
வாழயென்
றாசி கூறினர் ஆடினர்
பாடினர்
பேசு லாத பெருமகிழ்
வெய்தினார்
வாசு வன்றன் மனத்துயர்
நோக்கினார்.

8

680 அண்ண லார்அரு ளால்அழல்
வேதியின்
கண்ணில் வந்த கணிப்பில்

படைக்கெலாம்
எண்ணி லோரை இறையவர்
ஆக்கினான்
நண்ணி நாளும் நவையறப் 9
போற்றவே.

681 கண்ண கன்புயக் காவலன்
தானைகள்
மண்ணும் வானமும் மாதிர
வெல்லையுந்
தண்ண றச்செலத் தம்பியர்
தம்மொடும்
எண்ணி வேள்வி இருங்களம்
நீங்கினான்.

10

682 நீங்கி மீண்டு நெடுந்தவத்
தந்தைதன்
பாங்கர் எய்திப் பணிந்து

பரமனால்
வாங்க லுற்ற வரத்தயல்
கூறியே
யாங்கள் செய்வகை
என்னினி யென்னவே.

11

683 தந்தை கேட்டுச் சதமகன்
வாழ்வினுக்
கந்த மாகிய தோவண்ட
ருக்கிடர்
வந்த தோவெம் மறைநெறி
போனதோ
எந்தை யார்அருள் இத்திற
மோவெனா.

12

684 உன்னி யுள்ளத் துணர்வுறு
காசிபன்
தன்னின் வந்த தனயரை
நோக்கியே

முன்னி நுங்கண் முதற்குருப்
பார்க்கவன்
அன்ன வன்கண் அடைகுதிர்
அன்பினீர்.

13

685 அடைதி ரேயெனின்
அன்னவன் உங்களுக்
கிடைய றாவகை இத்திரு
மல்குற
நடைகொள் புந்தி
நவின்றிடும் நன்றெனா
விடைபு ரிந்து விடுத்தனன்
மேலையோன்.

14

686 விட்ட காலை
விடைகொண்டு வெய்யவன்
மட்டி லாத வயப்படை
யோடெழா
இட்ட மான இயற்புக

ரோனிடங்

கிட்டி னானது கேட்டனன்

ஆங்கவன்.

15

687 கேட்டு ணர்ந்திடு கேழ்கிளர்

தேசிகன்

வாட்ட நீங்கி மகிழ்நறை

மாந்தியே

வேட்ட மெய்தி விரைந்துதன்

சீடர்தங்

கூட்ட மோடெதிர் கொண்டு

குறுகவே.

16

688 கண்ட சூரன் கதுமெனத்

தன்பெருந்

தண்ட முன்சென்று தம்பியர்

தம்மொடு

மண்டு காதலின் மன்னிய

தேசிகன்

புண்ட ரீகமென் பொன்னடி
தாழந்தெழ.

17

689 நன்று வாழிய நாளுமென்
றாசிகள்

நின்று கூறி நிருதர்க்
கிறைவனைத்

தன்று ணைக்கரத் தால்தழு
விப்புசர்

என்றும் வாழ்தன்

னிருக்கைகொண் டேகினான். 18

690 ஏகு மெல்லை இளவற்

கிளவலை

வாகு சேர்ந்தநம் மாப்படை

போற்றென

யூக மோடு நிறீஇயுர

வோனொடும்

போகல் மேயினன் புந்தியில்

691 ஆரு யிர்த்துணை யான
அரிமுகன்
வார முற்றுடன் வந்திட
வந்திடுஞ்
சூர பன்மனைச் சுக்கிரன்
தன்னிடஞ்
சேர வ்யத்துச் செயன்முறை
நாடியே.

692 ஆச னங்கொடுத் தங்கண்
இருத்தியே
நேச நெஞ்சொடு நீடவும்
நல்லன
பேசி நீர்வரும் பெற்றியென்
னோவெனாத்
தேசி கன்கொலச் செம்மல்
உரைசெய்வான்.

693 ஓங்கு வேள்வி உலப்பறச்
 செய்ததும்
 ஆங்க னம்வந் தரனருள்
 செய்ததும்
 தாங்க ரும்வளந் தந்ததுங்
 காசிபன்
 பாங்கர் வந்த பரிசும்
 பகர்ந்துமேல்.

694 தாதை கூறிய தன்மையும்
 முற்றுற
 ஓதி யாமினி ஊக்கி
 யியற்றிடும்
 நீதி யாது நிகழ்த்துதி
 நீயெனத்
 தீது சால்மனத் தேசிகள்

கூறுவான்.

23

695 பாச மேன்றும் பசுவென்றும்

மேதகும்

ஈச னென்றும் இசைப்பர்

தளையெனப்

பேசல் மித்தை பிறிதிலை

ஆவியுந்

தேச மேவு சிவனுமொன்

றாகுமே.

24

696 தீய நல்லன வேயெனச்

செய்வினை

ஆயி ரண்டென்பர்

அன்னவற் றேதுவால்

கூயு மால்பிறப் பென்பர்இன்

பக்கடல்

தோயும் என்பர் துயருறு

மென்பரால்.

25

697 ஒருமை யேயன்றி ஊழின்
முறைவிராய்
இருமை யுந்துய்க்கும்
என்பர்அவ் வெல்லையில்
அரிய தொல்வினை
யானவை ஈட்டுமேல்
வருவ தற்கென்பர் மன்னுயிர்
யாவையும்.

26

698 ஈட்டு கின்ற இருவினை
யாற்றலான்
மீட்டு மீட்டும் விரைவின்
உதித்திடும்
பாட்டின் மேவும் பரிசுணர்ந்
தன்னவை
கூட்டு மென்பர் குறிப்பரி
தாஞ்சிவன்.

27

699 சொற்ற ஆதியுந் தோமுறு

வான்றளை
உற்ற ஆவியும் ஒன்றல
ஒன்றெனில்
குற்ற மாகும்அக் கோமுதற்
கென்பரால்
மற்ற தற்கு வரன்முறை
கேட்டிநீ. 28

700 ஆதி யந்தமின் றாகி
அமலமாஞ்
சோதி யாயமர் தொல்சிவன்
ஆடலின்
காத லாகிக் கருதுதல்
மாயையாற்
பூதல் யாவும் பிறவும்
புரிவனால். 29

701 இடங்கொள் மாயையின்
யாக்கைக ளாயின

அடங்க வும்நல்கி அன்னவற்
றூடுதான்
கடங்கொள் வானிற்
கலந்துமற் றவ்வுடல்
மடங்கு மெல்லையின்
மன்னுவன் தொன்மைபோல்.

30

702 இத்தி றத்தின்எஞ்
ஞான்றும்அவ் வெல்லைதீர்
நித்தன் ஆடல் நிலைமை
புரிந்திடும்
மித்தை யாகும் வினைகளும்
யாவையும்
முத்தி தானு முயல்வதும்
அன்னதே.

31

703 பொய்ய தாகும் பொறிபுலம்
என்றிடின

மெய்ய தோவவை காணும்
விழுப்பொருள்
மையில் புந்தியும் வாக்கும்
வடிவமுஞ்
செய்ய நின்ற செயல்களும் 32
அன்னதே.

703 அன்ன செய்கைகள்
அன்மைய தாகுமேற்
பின்னர் அங்கதன்
பெற்றியின் வந்திடும்
இன்னல் இன்பம்
இரண்டுமெய் யாகுமோ
சொன்ன முன்னைத்
துணிபின வாகுமே. 33

705 மித்தை தன்னையும்
மெய்யெனக் கொள்ளினும்
அத்த குந்துய ரானதும்

இன்பமும்
நித்த மாகும் நிமலனை
எய்துமோ
பொத்தி லான பொதியுடற்
காகுமே.

34

706 தோன்று கின்றதும்
துண்ணென மாய்வதும்
ஏன்று செய்வினை யாவதுஞ்
செய்வதும்
ஆன்ற தற்பரற் கில்லை
அனையதை
ஊன்றி நாடின் உடற்குறு
பெற்றியே.

35

707 போவ தும்வரு கின்றதும்
பொற்புடன்
ஆவ தும்பின் அழிவதுஞ்
செய்வினை

ஏவ தும்மெண்ணி லாத
கடந்தொறும்
மேவு கின்றதொர்
விண்ணினுக் காசுமோ.

36

708 அன்ன போல்எங்கும்
ஆவியொன் றாகியே
துன்னி நின்றிடு தொல்பரன்
வேறுபா
டென்ன தும்மிலன்
என்றுமொர் பெற்றியான்
மன்னும் அங்கது
வாய்மையென் றோர்திநீ.

37

709 தஞ்ச மாகும் தருமநன்
றாலென
நெஞ்ச கத்து நினைந்து
புரிவதும்

விஞ்சு கின்ற வியனபவந்
தீதென

அஞ்சு கின்றது மாம்அறி 38
வின்மையே.

710 யாது யாதுவந் தெய்திய
தன்னதைத்
தீது நன்றெனச் சிந்தைகொள்
ளாதவை
ஆதி மாயையென்
றாய்ந்தவை ஆற்றுதல்
நீதி யான நெறிமைய 39
தாருமே.

711 தருமஞ் செய்க தவறுள
பாவமாங்
கருமஞ் செய்யற்க என்பர்
கருத்திலார்
இருமை தன்னையும்

யாவர்செய் தாலுமேல்
வருவ தொன்றிலை
மாயம்வித் தாகுமோ.

40

712 கனவின் எல்லையில் காமுறு
நீரவும்
இனைய வந்தவும் ஏனை
இயற்கையும்
நனவு வந்துழி நாங்கண்ட
தில்லையால்
அனைய வாம்இவண்
ஆற்றுஞ் செயலெலாம்.

41

713 இம்மை யாற்றும் இருவினை
யின்பயன்
அம்மை எய்தின்அன்
றோவடை யப்படும்
பொய்ம்மை யேயது

பொய்யிற் பிறப்பது
மெய்ம்மை யாகும தோசுடர் 42
வேலினோய்.

714 நெறிய தாகுமிந் நீர்மையெ
லாம்பிறர்
அறிவ ரேயெனின்
அன்னதொர் வேலையே
பெறுவர் யாமுறும்
பெற்றியெ லாமவை
உறுதி யுண்டெனின்
உண்மைய தாகுமே. 43

715 சிறிய ரென்றுஞ் சிலரைச்
சிலரைமேல்
நெறிய ரென்றும் நினைவது
நீர்மையோ
இறுதி யில்லுயிர் யாவுமொன்
றேயெனா

அறிதல் வேண்டும்.
துண்மைய தாகுமே.

44

716 உண்மை யேயிவை ஓதியி
னர்உணர்

நுண்மை யாம்இனி
நுங்களுக் காகிய
வண்மை யுந்தொல்
வழக்கமும் மற்றவுந்
திண்மை யோடுரை
செய்திடக் கேட்டீநீ.

45

717 தேவர் தம்மினுஞ் சீதர
னாதியோர்
ஏவர் தம்மினும் ஏற்றம
தாகிய
கோவி யற்கையுங்
கொற்றமும் ஆணையும்

ஓவில் செல்வமும்
உன்னிடை யுற்றவே.

46

718வேறு

உற்றதோர் மேன்மை நாடி
உன்னைநீ பிரம மென்றே
தெற்றெனத் தெளர்தி *
மற்றத் திசைமுகன் முதலோர்
தம்மைப்

பற்றலை மேலோ ரென்று
பணியலை இமையோர்
உங்கள்

செற்றலர் அவரை வல்லே
செறுமதி திருவுஞ் சிந்தி.

(* இது மாயாவாத
உபதேசம் ஆகும்.)

47

719இந்திர னென்போன்
வானோர்க் கிறையவன்

அவனேநென்னல்
அந்தமில் அவுணர் தங்கள்
ஆருயிர் கொண்டான்
அன்னான்
உய்ந்தனன் போகா வண்ணம்
ஒல்லையில் அவனைப் பற்றி
மைந்துறு நிகளஞ் சேர்த்தி
வன்சிறை புரிதி மாதோ.

48

720 சிறையினை இழைத்துச்
செய்யுந் தீயன பலவுஞ்
செய்து

மறைபுகல் முனிவர் தம்மை
வானவர் தம்மைத் திக்கின்
இறையவர் தம்மை நாளும்
ஏவல்கொண் டிடுதி அன்னார்

49

721 கொலையொடு களவு காமங்

குறித்திடும் வஞ்ச மெல்லாம்
நிலையெனப் புரிதி யற்றால்
நினக்குமேல் வருந்தீ

தொன்றும்

இலையவை செய்தி டாயேல்
இறைவநீ விரும்பிற்

றெல்லாம்

உலகிடை ஒருங்கு நண்ணா 50
உனக்கெவர் வெருவும் நீரார்.

722 வண்டுழாய் மிலைச்சுஞ்
சென்னி மால்விடைப் பாகன்
தந்த
அண்டமா யிரமே லெட்டும்
அனிகமோ டின்னே ஏகிக்
கண்டுகண் டவண்ணீ செய்யுங்
கடன்முறை இறைமை யாற்றி
எண்டிசை புகழ மீண்டே

ஈண்டுவீற் றிருத்தி
யென்றான்.

51

ஆகத் திருவிருத்தம் - 722

11. அண்டகோசப் படலம் (723 -789)

723 தீயதோ ரினைய மாற்றஞ்
ரெப்பலும் இதுநன் றெந்தை
ஏயின பணியில் நிற்பன்
இறையவன் எனக்குத் தந்த
ஆயிரத் தெட்டென் றோதும்
அண்டங்கள் நிலைமை
யாவும்
நீயுரை யென்ன ஆசான்
நிருபனுக் குரைக்க லுற்றான். 1

724 மேலுள பொருளுந் தத்தம்
விளைவது நிற்க இப்பால்
மூலமாம் பகுதி தன்னின்
முளைத்திடும் புந்தி புந்தி
ஏலுறும் அகந்தை ஒன்றின்
எய்தும்ஐம் புலனும் ஆங்கே
வாலிய ககனந் தொட்டு
மாநிலங் காறும் வந்த.

2

725 அப்பெரும் புவிக்குத்
தான்ஓர் ஆயிர கோடி
யண்டம்
ஒப்பில வென்ன உண்டால்
ஒன்றினுக் கொன்று மேலாச்
செப்புறு நிலைமைத் தன்று
தெரிந்திடிற் பரந்து வைகும்
வைப்பென லாகும் அன்ன
மற்றவை அம்பொன்

724 அங்கண்மா ஞாலத் தண்டம்
 ஆயிர கோடி தன்னில்
 இங்குநீ பெற்ற அண்டம்
 ஆயிரத் தெட்டி னுள்ளுந்
 துங்கமாம் அண்ட
 மொன்றின் இயற்கையைச்
 சொல்லு கின்றேன்
 செங்கைசேர் நெல்லி
 யென்னச் சிந்தையிற் காண்டி
 யன்றே.

4

727 கதிரெழு துகள்ளண் மூன்று
 கசாக்கிர கந்தான் ஆகும்
 இதுதொகை இருநான் குற்ற
 திலீக்கையவ் விலீக்கை
 யெட்டால்

உதிதரும் யூகை யன்ன
யூகையெட் டியவை யென்ப
அதினிநு நான்கு கொண்ட
தங்குலத் தளவை யாமே.

5

728 அங்குலம் அறுநான்
கெய்தின் அதுகரம் கரமோர்
நான்கு
தங்குதல் தனுவென் றாகும்
தனுவிரண் டதுஓர் தண்டம்
இங்குறு தண்ட மான
இராயிரங் குரோசத் தெல்லை
பங்கமில் குரோசம் நான்கோ
ரியோசனைப் பால தாமே.

6

729 அந்தயோ சனையின் எல்லை
ஐம்பதிற் றிரண்டு கோடி
வந்ததிவ் வண்டத் திற்கும்
மாயிரும் பரவை வைப்பும்

முந்திய நிவப்பு மாகும்
மொழிந்திடும் அண்டங்
கட்கும்

இந்தவா றளவைத் தென்றே
எண்ணுதி இலைகொள்
வேலோய்.

7

730 ஒண்புவ னிக்குக் கீழாம்
யோசனை ஐம்பான் கோடி
திண்புவி தனக்கு மேலாய்ச்
சேர்தரும் அளவும் அ்தே
மண்புகழ் மேரு வுக்கு
மாதிரம் அவையோ ரெட்டும்
எண்படும் ஐம்பான் கோடி
கடாகத்தின் எல்லை யோடும்.

8

731 அண்டமார் கடமோர் கோடி
அதற்குமீ தினிலோர் கோடி

திண்டிறல் காலச் செந்தீ
யுருந்திரர் செம்பொற்
கோயில்

ஒண்டழற் கற்றை யுள்ள
தொருபது கோடி மீக்கட்
கொண்டெழு தூம வெல்லை
குணிக்கின்ஐங் கோடி யாமே. 9

732 அரித்தவி சுயர்ச்சி ஆங்கோர்
ஆயிரம் அளவைத் தாகும்
பரத்தலும் அதற்கி ரட்டி
படர்தரு காலச் செந்தீ
உருத்திரர் அழலின் மேனி
யோசனை அயுத மாகுந்
திருத்தகு பலகை வாள்வில்
செஞ்சர மேந்திச் சேர்வார். 10

733 ஓங்கிய காலச் செந்தீ
யுருத்திரர் தம்மைப்

போல்வார்

ஆங்கொரு பதின்மர் சூழ்வார்

அன்னவர் ஏவல் ஆற்றிப்

பாங்குற வொருபான்

கோடிப் பரிசன மேவும்

அன்னோர்

பூங்கழல் வழுத்தி ஆதி

கமடம்அப் புவனம் வைகும்.

11

734 அன்னதோர் புவன மீக்கண்

அடுக்குறு நிலைய வாகித்

துன்னுறு நாலேழ் கோடி

தொகைப்படு நிரயத்

தெல்லை

உன்னத மான கோடி

ஒன்றொழி முப்பான் மேலும்

பன்னிரண் டிலக்கம் அண்டத்

தளவுறும் பரப்பு மன்னோ.

735 உற்றிடு நிரய மீதில் ஒன்றிலா
 இலக்கம் நூறு
 பெற்றிடு முயர்வு தன்னிற்
 பிறங்குமோர் புவனம்
 கீழ்மண்
 பற்றிய இரும்பு நாப்பண்
 பச்சிமம் பசும்பொற் சோதி
 மற்றதன் மேல்பா கத்தில்
 வதிவர்கூர் மாண்டர்
 என்போர்.

736 காழக முகத்தா கூர்வாய்க்
 கணிச்சியம் படைசேர் கையர்
 ஊழியங் கனலை அன்ன
 உருவினர் திரியுங் கண்ணர்
 மாழையம் பீட மீக்கண்
 வைகுகூர் மாண்டர் தம்பால்

சூமுருத் திரராய் உள்ளோர்
தொகுதியை அளக்கொ
ணாதால்.

14

737 அப்புவ னத்து மீதே அந்தரம்
இலக்க மொன்பான்
செப்புவர் அதனுக் கும்பர்
சிறந்தபா தலங்கள் என்ப
ஒப்பறு பிலமொன் றற்கே
ஒன்ப்தி லக்க மாக
இப்படி அறுபான் மூன்றாம்
இலக்கமேழ் பிலத்தின்
எல்லை.

15

738 பரத்தினி லுறுங்க னிட்ட
பாதலம் எட்டி லக்கம்
அரத்தினுக் ககற்சி வெவ்வே
றயுதமாம் அவைமுப் பாகம்
உரத்தகும் அவுணர் கீழ்பால்

ஒளௌெயிற் றுரகர் நாப்பண்
திருத்தகும் அரக்கர்
மேல்பால் சிறந்துவீற் றிருந்து
வாழ்வோர்.

16

739 இதன்மிசை இலக்க
மொன்பான் ஆடகர் இரக்கை
யாகும்
இதன்மிசை வெள஁஁ர் கோடி
இலக்கமும் இருப துண்டால்
இதன்மிசைக் களிறு பாந்தள்
எட்டுடன் சேடன் ஏந்தும்
இதன்மிசைப் புவியின்
ஈட்டம் எண்பதி லக்க
மாமே.

17

740 ஈடுறு பிலங்கட் கெல்லாம்
இறைவராய்ப் பாது

காப்போர்

ஆடகர் தாமே நாகர்

அவுணர்வாள் அரக்கர்

அன்னார்

தாடொழு சனங்கள் அண்ட

கடமுதல் தரையீ றாகக்

கோடியோர் ஐம்பான் ஆகுங் 18

குணித்தனை கோடி யன்றே.

741 பலவகைப் பிலங்கட்

கெல்லாம் பரமதாய் உற்ற

தொல்பார்

உலகினுள் விரிவும் அங்கண்

உள்ளவும் உரைப்பன் கேட்டி

குலவிய சம்பு சாகங் குசைகிர

வுஞ்சம் கோதில்

இலவுகோ மேத கம்புட்

கரம்இவை ஏழு தீவே.

19

742 பரவுமில் வுலகில் உப்புப்
பால்தயிர் நெய்யே கன்னல்
இரதமா மதுநீ ராகும்
எழுகடல் ஏழு தீவும்
வரன்முறை விரவிச் சூழும்
மற்றதற் கப்பால் சொன்னத்
தரையது சூழ்ந்து நிற்கும்
சக்கர வாள் ச்சையம்.

20

743 அன்னதற் கப்பால் வேலைக்
கரசனாம் புறத்தி லாழி
பின்னது தனக்கும் அப்பால்
பேரிருள் சேர்ந்த ஞாலம்
மன்னவ காண்டி அப்பால்
வலிகெழும் அண்டத் தோடு
துன்னுமிப் பொருள்கள்
யாவுஞ் சூழ்ந்துகொண்

டிருக்கு மன்றே.

21

744 எல்லைதீர் முன்னைத் தீவோ
ரிலக்கமாங் கடலும் அற்றே
அல்லன தீவும் நேமி
அதற்கதற் கிரட்டி யாகச்
சொல்லினர் ஆங்ஙன் கண்ட
தொகையிரு கோடி அன்றி
நல்லதோர் ஐம்பான் மேலும்
நான்கெனும் இலக்க மாமே. 22

745 ஐயிரு கோடி சொன்னத்
தணிதலம் அதுசூழ் நேமிச்
சையமோர் அயுத மாகும்
சார்தரு புறத்தின் நேமி
எய்திய கோடி மேலும்
இருபதோ டிலக்க மேழாம்
மையிருள் சேர்ந்த பாரின்
எல்லைமேல் வகுப்பன்

746 ஆரிருள் உலகம் முப்பான்
 அஞ்செனுங் கோடி மேலும்
 ஓரொரு பத்தொன் பானூ
 றுற்றநான் கயுதமாகும்
 பேரிருள் சூழ்ந்த அண்டப்
 பித்திகைக் கனமோர் கோடி
 பாரிடை யகலந் தேரில்
 பாதியோர் ஐம்பான் கோடி.

747 நடைதரு தொன்னூ லாற்றான்
 நாம்புகல் கணிதந் தன்னை
 உடையதோர் திசையே
 இவ்வ றொழிந்தமா திரத்தும்
 வைக்கின்
 வடகொடு தென்றி கீழ்மேல்
 மற்றுள கோண முற்றும்

நொடிதரிற் கோடி கோடி
நூறுயோ சனைய தாமே.

25

748 முள்ளுடை மூல மான
முண்டகத் தவிசின் மேய
வள்ளறன் வலது
மொய்ம்பான் வந்தசா யம்பு
மைந்தன்
அள்ளிலை வேற்கை நம்பி
அன்புடை விரதன் ஞாலம்
உள்ளதோ ரெல்லை முற்றும்
ஒருதனிக் குடையுள்
வைத்தான்.

26

749 அங்கவன் தனது மைந்தர்
அங்கிதீ ரன்மே தாதி
துங்கமாம் வபுட்டி னோடு
சோதிட்டுத் துதிமான்
தொல்சீர்

தங்குமவ் வியனே மிக்க
சவனனாம் எழுவர் தாமும்
பங்குகொண் டேழு தீவும்
பாதுகாத் தரசு செய்தார்.

27

750 வேறு

சீரியசம் புத்தீபம் புரந்த
அங்கி தீரன்என்போன்
தான் அருளுஞ் சிறுவ
ராயோர்,
பாரதன்கிம் புருடன்அரி கேது
மாலன் பத்திரா
சுவனன்இளா விருத
னென்போன்,
ஏருடைய இரமியன்நல்
லேமப் பேரோன்
இயற்குருவாம்
ஒன்பதின்மர் இவர்கள்

பேரால்,
ஒரொருவர்க்
கொவ்வொன்றா நாவற்
றீவை

ஒன்பதுகண் டமதாக்கி
உதவி னானால்.

28

751 விண்ணுயர்சம் புத்தீவின்
நடுவு நின்ற

மேருவரை செங்கமலப்
பொகுட்டுப் போல,
நண்ணுமதற் கியோசனைஉன்
னதம்எண்

பத்து சென்னி யகலம்
முப்பா
னிராயிரமாம்
பராரையெல்லை
அதனிற் பாதி,

வண்ணமிகு மேகலைமூன்
றதனுள் உச்சி

வாய்த்திடுமே
கலையினிற்பல் சிகர மல்கும். 29

752 மேருவரை அதற்குநடுப்
பிரமன் மூதூர் மிக்கமனோ
வதிஅதற்கு மேலைத்
திக்கின்,
நாரணன்வாழ் வைகுண்டம்
வடகீழ் பாலின்
நாதனமர் சோதிட்கம்
திசைக ளெட்டுஞ்,
சீரியவிந் திரன்முதலாம்
எண்மர் தேயந் தெற்குமுதல்
வடக்களவு மருங்கு
தன்னில்,
நேரிய தோர் தேசமது

செவ்வே போகும்

நெடும்பூழை

யொன்றுளது நினைக

மாதோ.

30

753 அந்தவரைக் கீழ்த்திசைமந்
தரமாம் வெண்மை

அதன்தெற்குக் கந்தமா

தனம்பொன் மேல்பால்,

சுந்தரமாம் விபுலம்நீ லம்வ

டக்குச் சுபார்சுவம்மா

துளைப்போது கடம்பு

சம்பு,

நந்தியதோர் போதிஆல்

குணபா லாதி நாற்றிசையில்

வரைமீது நிற்கும் நாவல்,

முந்துமிரண் டாயிரயோ

சனையாம் ஏனை

முத்தருவும் இதிற்பாதி
மொழியும் எல்லை.

31

754 அத்தகைய கீழ்த்திசையில்

அருணம் மேல்பால்

அசிதோதம்

தென்றிசைமா னதமே

யல்லா,

உத்தரத்தின் மாமடுநீர்

நிலையாய் மேவும்

உய்யானஞ் சயித்திரதங்

குணக்கு வைகும்,

வைத்தபெரு நந்தனந்தக்

கிணத்தில் ஓங்கும்

வைப்பிரசங்

குடக்கமரும் வடாது

பாங்கின்,

மெத்துதிரு தாக்கியம்உற்

றிடுமில் வாறு மேருவரைச் 32
சாரலிடை விரவு மன்றே.

755 கடிகமமும் நாவலொன்று
தென்பால் நின்ற
காரணத்தால் பாரதன்றன்
கண்ட முற்றும்,
இடனுடைய நாவலந்தீ
வெனப்பேர் பெற்ற
திருத்தருவின்
தீங்கனிநீ ராறாய் மேருத்,
தடவரையைப் புடைசூழ்ந்து
வடபாற் சென்று சாம்புநதப்
பெயர்பெறுமச் சலிலந்
துய்த்தோர்,
உடல் முழுதும்
பொன்மயமாய் அயுத
மேலும் ஒருமுவா

யிரமாண்டங் குறுவர்
அன்றே.

33

756 நூற்றிசையில் வரைப்பரப்பு
மேல்கீழ் தானும்
நவின்றிடினமே
ருவிற்பாதி அதற்குக்
கீழ்பால்,
மாற்றரிய மாலியவான்
மேல்பாற்கந்த
மாதனந்தென்
றிசைநிசதம் ஏம கூடம்,
ஏற்றஇமம் வடபால்நீ
லம்சுவேதம் இயற்சிருங்கம்
எட்டுவரை இவையாம்
நீலம்,
மேற்றிகழ்பொன் மண
கனகம் பனியே நீலம்

வெண்மைமதி

காந்தம்இவை மேனி தாமே. 34

757 நிசதமொடு பொற்கூடம்

இமையங் கீழ்மேல்

நெடுங்கடலைத்

தலைக்கூடி நிமிரும் சோமன்,

திசையுளபூ தரமுன்றும்

அனைய எட்டுத் திண்கிரியும்

இராயிரயோ சனைவான்

செல்லும்,

வசையில்கந்த மாதனமா

லியவான் என்னும்

மால்வரைகள் தமதகலம்

அயுதம் மற்றை,

அசலமிரு முன்றுமரா

யிரம்இத் தீவுள் அமருநவ

கண்டவெல்லை

758 கோதில்வட கடல்முதலாச்
சிருங்கங் காறுங்

குருவருடம் சிருங்க
முதற் சுவேத மட்டும்,
நீதிஇர ணியவருடம் சுவேத
நீல நெடுங்கிரியின்

நடுவண்இர மியமாம்
மேருப்,
பூதரஞ்சூழ் வருடம்இளா
விருதமாகும் பொலிந்தகந்த
மாதனமேற் புணரி

நாப்பண்,
கேதுமால் வருடம்மா
லியவான் தொட்டுக்
கீழ்கடலின்

இறுவாய்பத் திரம தாமே. 36

759 அம்புவியின் நிசதமுதல்
ஏமங் காறும்

அரிவருடம் ஏமமுதல்
இமைய நாப்பண்,
கிம்புருடம் தென்கடற்கும்
இமைய மென்னுங்

கிரிக்குநடுப் பாரதமாம்
கேது மாலோ,
டிம்பர்புகழ் பத்திரமுப் பத்து
நாலா யிரம்நின்ற

தொன்பதினா யிரமா
மெல்லை,
உம்பர்தம துலகனைய பரத
மென்னும் ஒன்றொழிந்த
கண்டமெட்டும் உற்று
ளோர்க்கே.

760 ஆங்குருநாட் டுறைபவர்ஓர்
பொழுதின் யாய்பால்

ஆடுவு மகடுவு மாகத்
தோன்றித்,
தாங்கள்விழை விற்புணர்வர்
அவர்க்குத் தெய்வத்

தருமலர்கள்
உதவும்உணாக் கனியுங்
காயும்,
ஓங்குபச்சை நிறம் ஆயுள்
அயுத மேலும் ஓரமுவா
யிரம்அதற்குள் வடபா
கத்திற்,

பாங்கமர்வர் முனிவரர்சா
ரணரே சித்தர் பதின்முவா

யிரம்ஆயுள் படிகம்
வண்ணம்.

761 பரவுபத்தி ராசுவத்தோர்
கனிகாய் துய்ப்போர்

பதின்மூவா யிரம்ஆயுள்
படைத்த சேயோர்,
இரணியத்தோர்
பலநுகர்வோர் மதிநோர்
மெய்யர்

இராயிரமைஞ் ஞாறயுதம்
ஆண்டு பெற்றோர்,
பொருவரிய இரமியத்தி
னுள்ளோர் ஆலின்
புன்கனிகள்

மிசைசுவர்பூங் குவளை
போல்வார்,
வருடமவர்க் கொருபதினா
யிரமே யன்றி

மற்றுமிரண்டாயிர மாச்

சொற்ற தொன்னூல்.

39

762 விராவும்இளா விருதத்தோர்

வெளய மெய்யர்

மிசைவதுதீங்

கரும்பிரதம் அயுத மேலும்,

இராயிரமாம் யுகம்கேது

மாலத் தன்னில்

இருப்பவர்பைங்

குவளைநிறம் இனிதி

னுண்டல்,

பராரையுள கண்டகியின்

கனியே ஆயுள்

பத்துளவா யிரம்அரிகண்

டத்து வாழ்வோர்,

ஓராயிரமோ டொன்பதினா

யிரம தெல்லை

உணவுகனி காய்மதியம்

763 போற்றியகிம் புருடத்தோர்
இறலித் தீய

புன்கனியே மிசைவர்
நிறம் பொன்மை ஆயுள்,
சாற்றியிடும் ஓரயுதம்
ஏமகூடத் தடவரைத்

தென் பால்இமைய
வடபால் தன்னில்,
ஏற்றமிசுங் கயிலைநிற்கும்
அதற்கு மீதே

இமையாமுக் கட்பகவன்
உமையா னோடும்,
வீற்றிருப்பன் ஊழிதனில்
அண்டங் காறு

மேலொடுகீழ்
சென்றிடும்வ் வெற்பு மாதோ.

764 இந்தவிரு நாற்கண்டத்
துறையும் நீரார்

இன்னல்பிணி நரை
திரைமூப் பிறையுஞ் சேரார்,
முந்தையுகம் போலேனை
மூன்றி னுள்ளும்

மொய்ம்புநிறை
அறிவுடலம் முயற்சி ஆயுள்,
அந்தமில்சீர் முதலெல்லாம்
ஒருதன் மைத்தா

அடைகுவர்முன்
பாரதத்தில் அவதரித்து,
வந்துபுரி வினைப்பயனை
நுகர்வர் என்பர் வானமுகில்

சென்று புனல் வழங்கா
தங்ஙன்.

765 பாரதத்துள் ளார்அவனி

கிளைத்து மற்றும்

பஃறொழிலும் புரிந்து
மறம் பாவம் ஈட்டிப்,
பேரருள்பெள திகமெழுவா
யான மூன்றிற்

பெறுபயன்கொண்
டுய்வர்என்பர் பெருமை
யாற்றல்,
சீரறிவு நிறை ஆயுள் உருவம்
உண்டி செய்கையுங்

களுக்கியைந்த திறனே
சேர்வர்,
தோரைமுதற் பலபைங்கூழ்
விளையுள் ஆக்கந்

தூயகனி காய்கந்தம்
பிறவுந் துய்ப்பார்.

766 நாலிருகண் டத்தோரும்
விண்ணு ளோரும்
நரகினரும்
அவ்விடத்தில் நண்ணி
வைகி,
மேலையிரு வினையாற்றி
அவற்றிற் கேற்ற
வியன்பயன்கள்
துய்ப்பரென விளம்பு
மாற்றால்,
சீலமிகு பாரதமாங்
கண்டமொன்றே தீவினைநல்
வினையாகுஞ்
செயற்கைக் கெல்லாம்,
மூலமொரு குறைபெறினே
வந்து தேவர் முனிவர்களுந்
தவம்பூசை முயல்வர்

767 கவிபுகழும் பரதனும்இந்
திரனாம் பேரோன்

கசேருகன்தா மிரபன்னன்
கபத்தி நாகன்,
சவுமியனே கந்தருவன்
வருணன் என்னுந்

தனயருடன்
குமரியெனும் வனிதை
தன்னை,
உவகைதனில் உதவிஅவர்
தத்தம் பேரால்

ஒன்றற்கோ ராயிரம்தோ
சனைய தாகப்,
புவிபுகழ்பா ரதத்தை நவ
கண்ட மாக்கிப்
பொற்பினுடன்

அனையவர்க்குப்
புரிந்தான் அன்றே.

768 கங்கைகவு தமிழமுனை
கவுரி வாணி

காவிரிநன் மதைபாலி
கம்பை பம்பை,
துங்கபத் திரைகுசைகோ
மதிபாஞ் சாலி

சூரிசிகி பாபகரை தூத
பாபை,
சங்கவா கினிசிகைபா ரத்து
வாசி சார்வரிசந்

திரபாகை சரயு வேணி,
பிங்கலைகுண் டலைமுகரி
பொருறை வெ·காப்
பெண்ணை

முதல் ஆறனந்தம்

769 மன்னுமகேந் திரமலயஞ்
சையஞ் சத்தி

மாநிருடம் பாரியாத்
திரமே விந்தம்,

என்னுமலை ஒரேழுங்

காஞ்சி யாதி எழுநகருந்

தானமொரா யிரமேல்
எட்டும்,

என்னும்அரு மறைமுதலோர்
மேய தேயம்

பற்பலவுஞ் சுருதிமுறை
பயில்வு மேவி,

மெய்ந்நெறிசேர் வதுகுமரி
கண்டம் ஏனை

மிலேச்சரிடம் ஓரெடடும்
வியப்பி லாவே.

770 இங்கிவைசம் புத்தீவி

னிடனே தண்பால்

இருங்கடல்கூழ்

சாகத்தின் எல்லை தன்னில்,
தங்கியகோ மேதாதி அவற்கு
மைந்தர்

சாந்தவயன் சிசிரன்கோ
தயன்ஆ னந்தன்,
துங்கமிகு சிவனொடுகே
மகன்சி றந்த

துருவன்இவர்
பேராலேழ் வருட மாக்கி,
அங்கவருக் கருள்புரிந்தான்
கடவுள் வாயு

ஆரியர்விந் தகர்குகரர்
ஆண்டு வாழ்வார்.

771 சோமகமே சுமனங்சந் திரமே
முந்துந்

துந்துபிவப் பிராசனநா
ரதியந் தொல்சீர்க்,
கோமதமாம் எழுகிரியுஞ்
சிவைவி பாபை

குளிர் அமிர்தை
சுகிர்தைமநு தத்தை சித்தி,
மாமைதரு கிரமையெனும்
ஆறங் கேழும்

மருவியிடும்
ததிக்கடல்தான் வளைய
நின்ற,
ஏமமுறு குசத்தீவில்வபுட்டு
வென்னும் இறையவற்குஞ்
சிறுவர்களாய் எழுவ

772 சுப்பிரதன் உரோகிதனே தீரன்
 மூகன் சுவேதகன்சித்
 தியன் வயித்தி தன்னென்
 றோதும்,
 இப்புதல்வர் பேராலேழ்
 வருட மாக்கி ஈந்தனன்உன்
 னதங்குமுதங் குமாரம்
 மேகம்,
 வைப்புறுசந் தகம்மகிட மேது
 ரோணம் மலையேமுஞ்
 சோனைவெளளி
 மதியே தோமை,
 ஒப்பறுநேத் திரைவிமோ
 சனைவி ருத்தி ஓரேழு
 நதியுளவால் உலவை
 புத்தேள்.

773 தர்ப்பகரே கபிலர்சா ரணர்நீ
 லத்தர் தண்டர்விதண்
 டகராண்டைச் சனங்கள்
 ஆவார்,
 அப்புற நெய்ப் புணரிகிர
 வஞ்ச தீபம் அதற்கு மன்னன்
 கோதிட்டாம் அவன்றன்
 மைந்தர்,
 மெய்ப்படுசா ரணன் கபிலன்
 கிருதி கீர்த்தி வேணுமான்
 இலம்பகன்உற் பிதனே
 யென்னச்,
 செப்புமெழு பேராலேழ்
 வருட மாக்கிச் சிறப்புடனே
 அவரரசு செய்தற்
 கீந்தான்.

774 மன்னுகுசே சயம்அரிவித்

துருமம் புட்பா

வருத்தம்இமம்

துதிமானே மந்த ரந்தான்,

என்னுமலை ஏழுசிவை

விதூத பாபை இமை

புனிதை பூரணையோ

டகில பாபை,

சென்னெறிசேர் தம்பைஎனு

நதியோரேழு சேர்ந்துளது

தபதர்சடா வகர்மந்

தேகர்,

பன்னுபுகழ் அனேகர் அவர்

சனங்க ளாவார் பங்கயனே

அங்குடைய பகவன்

அம்மா.

775 மற்றதனுக் கப்பாலை

அளக்கர் கன்னல்

வளைந்துடைய

தீபஞ்சான் மலியாம்

அங்கட்,

கொற்றவனாந் துதிமானன்

அவன்றன் மைந்தர் குசலன்

வெய்யன் தேவன்முனி

அந்த காரன்,

அற்றமிலா மனோரதன்துந்

துபியாம் அன்னோர்க்

களித்தனன்ஏழ் கூறாக்கி

யசலம் ஏழுஞ்,

சொற்றிமிரம் சுரபிவா

மனம்வி ருத்தம் துந்துபிசம்

மியத்தடம்புண் டரீகம்

நிற்கும்.

776 போதுகுமு தங்கவரி யாதி

யாமை புண்டரிகை

மனோபமைசந்

தியையென் றோதுஞ்,

சீதநதி யேழுசெல்லும் புட்க

லாதர் சிறந்திடுபுட்

கரர்தனியர் சிசிரர்

என்போர்,

ஏதமிலா துறைசனங்கள்

கடவுள் ஈசன் இதற்குமப்பால்

மதுக்கடல்கூழ்ந் திருந்த

தீபம்,

மேதகுகோ மேதகம்அவ்

வியனே தொன்னாள்

வேந்தன்அவற்

கெழுமைந்தர் மேனாள்

வந்தார்.

777 தூயவிமோ கனன்மோகன்
 சகலன் சோமன் சுசுமாரன்
 குமாரன்மரீ சகனாம்
 மைந்தர்க்,
 காயதையேழ் கூறுபுரிந்
 தளித்தான் சிங்கம் அத்தம்உத
 யம்சலகம் கிரவுஞ்சம்
 ஆம்பி,
 கேயம்இர மியங்கிரியேழ்
 அயாதி தேனுக் கிளர்கபத்தி
 சுசுமாரி குமாரி இக்கு,
 மாயைநதி ஏழுளமந் தகர்ஆ
 மங்கர் மாகதர்மா
 னசர்மாக்கள் மதிமுன்
 தெய்வம்.

55

778 புடையினது தூயபுனற்
 கடலாந் தீபம் பட்கரமன்

னன்சவனன் புதல்வ
ரானோர்,
அடல்கெழுவு தாதகிமா பீத
னென்போர்க் கதனையிரு
கூறுபடுத் தளித்தான்
என்ப,
இடபமகேந் திரம்வருணம்
வராக நீலம் இந்திரமந்
திரியமெனும் ஏழு
வெற்புக்,
குடிலைசிவை உமை
தரணிசுமனை சிங்கை
குமரியெனும்
எழுந்தியுங் கொண்டு
மேவும்.

56

779 மேனிலா வியநகரர் நாகர்

என்போர் மேவியமர்
பரிசனம்வெய் யவனே
புத்தேள்,
ஆனதோர் புட்கரத்தின்
முடிவில் ஐம்ப தாயிரம்யோ
சனைதன்னில் அசல
மொன்று,
மானசோத் தரம்எனவே
சகடக் கால் போல்
வட்டணைபெற்
றிடுமதன்கண் மகவா
னுக்கும்,
ஏனையோர் எழுவருக்குங்
குணபா லாதி எண்டிசையி
னும்பதங்கள் எய்தும்
அன்றே.

57

780 பொங்குதிரைப் புணரிகளின்

முடிவு தோறும் புடையுறவே
 வளைந்தொவ்வோர்
 பொருப்பு நிற்கும்,
 இங்குளதோர் சாகமுதல் தீப
 முற்றும் இருக்குநர்க்கு
 நரைதிரைமுப் பின்னல்
 இல்லை,
 அங்கவர்கள் கலியினுங்கிம்
 புருடர் தன்மை யடைவர்பதி
 னாயிரமாண் டமர்வர்
 அப்பால்,
 தங்கியது தபனியப்பார்
 அதனைச் சூழ்போய்த்
 தடம்பெருநே
 மிப்பொருப்புச் சார்வுற்
 றன்றே.

58

781 நேமிவரை அதற்கிப்பாற்

கூடரே அப்பால் நிசிப்படலஞ்
 செய்ய மணி நிறனே
 மன்னர்,
 காமருசீர் இயக்கர்இராக்
 கதரே வெம்பேய்க்
 கணங்கள்அமர்ந் திடுவர்
 திசைக் கடவு ளோருந்,
 தாமுடைய மாதிரத்தின் மேரு
 வின்கண் தங்குதல்போல்
 வைகுவர்அங் கதனுக்
 கப்பால்,
 ஏமமுறு புறக்கடல்அங்
 கதனுக் கப்பால்
 இருளாகும் அதற்கப்பால்
 எய்தும் அண்டம்.

59

782 ஊழினெறி யால்தத்தம்
 உயிரைத் தாமே

ஒழிவுசெய்தோ
ருந்தெருளு முணர்வி
லோரும்,
ஆழிவரைப் புறஞ்சூழ்வர்
அப்பா லாகும்

ஆரிருள்சேர்
எல்லைதனில் அநாதி யீசர்,
வாழுமொரு பெருங்கயிலை
யுண்டவ் வண்ட

மருங்கதனிற்
கணநிரைகள் வதிந்து
மல்குஞ்,
சூழுறுசம் புத்தீப முதலா
அண்டச் சுவர்காறும்

புவியென்பர் தொல்லை
யோரே.

60

783 இப்புவிபின் மேற்கணத்தின்

உலக மாகும்

இதன்மிசைக்குய் யக
லோகம் இதற்கு
மீது, வைப்புடைய
ஈரைங்கால் வயங்கு தேயம்

மற்றதன்மேல்

எழுபுயலும் வழங்கு
மெல்லை,

முப்பதினா யிரகோடி
முகில்ஒவ் வொன்றை

முறைசூழ்வுற்

றிடும்அதற்கு முன்ன ராகச்,
செப்பரிய கிம்புருடர் கருட
ரானோர் சித்தர்கள்விஞ்

சையர்இயக்கர் செறியும்

மூதூர்.

61

784 இங்கிதன்மேற் சுரநதிசெல்

லிடனே அப்பால்

இரவிபதம் தரணிக்கோர்
இலக்க மாகும்,
அங்கதனின் முப்பான்முக
கோடி தேவர்

அருக்கனுடன்
வழக்கொள்வர் அதற்கு மீதே
திங்கள்உல கோரிலக்கம்
உம்பர் தன்னில்

செறிதருதா ரகையுலம்
இலக்கஞ் சேணிற்,
பொங்கொளிசேர் புதன்உலகீ
ரிலக்கம் அப்பாற்

புகர்உலகம் ஈரிலக்கம்
பொருந்திற் றன்றே.

62

785 அந்தரமேற் சேய்உலகீ
ரிலக்கம் மேலே

அரசன்உல கீரிலக்கம்
அதற்கு மீதே,
மந்தன்உல கீரிலக்கம்
அதன்மேல் ஓரேழ்

மாமுனிவர் உலகிலக்க
மாகும் அப்பால்,
நந்துருவன் உலகிலக்கம்
புவாலோ கத்தின்

நலத்தகைய
தொகைபதினைந் திலக்க
மாகும்,
இந்தவுல கத்துமிசை யுடைய
தேயம் எழுவகையா

மருத்தினமுங் கெழுவு
மெல்லை.

63

786 தொகலோடு சேர்தருமிப்
பதத்தின் மீதிற்

சுவர்லோகம் எண்பத்தஞ்
சிலக்க மாங்கே,
புகலோடு வானவரும்
பிறரும் போற்றப் புரந்
தரன்வீற் றிருந்தரசு
புரிவன் அப்பால்,
மகலோகம் இருகோடி
மார்க்கண்டாதி

மாமுனிவர் பலர்செறிவர்
மற்ற தன்மேல்,
இகலோகம் பரவுசன லோகம்
எல்லை

எண்கோடி பிதிர் தேவர்
இருப்பர் அங்கண்.

64

787 தவலோகம் உன்னதமீ ராறு
கோடி சனகர்முத
லாவுடைய வனகர்

சேர்வர்,

அவண்மேற்சத் தியவுலகம்

ஈரெண் கோடி

அயன்இன்பத் தலமஉலக

மளிக்குந் தானம்,

நவைதீரும் பிரமபதம் மூன்று

கோடி

நாரணன்வாழ் பேருலகம்

ஓர்முகக் கோடி,

சிவலோகம் நாற்கோடி

அதற்கு மீதே

திகழண்ட கோளகையுங்

கோடி யாமே.

65

788 வேதமொடு தந்திரமும்

அவற்றின் சார்பு

மிருதிகளும் பிறநூலும்

வேறு வேறா,

ஓதிடுமண் டத்தியற்கை
மலைவோ வென்றால்
உண்மை தெரிந்
திடிற்படைப்பும் உலப்பில்
பேதம்,
ஆதலினால் அவ்வவற்றின்
றிரிபு நாடி அறிந்தஉனக்
கீண்டுண்மை யதுவே
சொற்றாம்
ஏதமில் இவ் வண்டத்தில்
புவன நூற்றெட்
டிறையருள்சேர்
உருத்திரார்தம் மிருக்கை
யாமே.

66

789 வேறு

இந்த அண்டத்தின்
இயற்கைய முன்னுனக்

கிறைவன்
தந்த அண்டங்கள் ஆயிரத்
தெட்டுமித் தகைமை
மைந்த நீசென்று காணுதி
யெனவகுத் துரைப்ப
அந்த மில்லதோர்
மகிழ்ச்சியின் உணர்ந்தனன்
அவுணன்.

67

ஆகத் திருவிருத்தம் - 789

12. திக்குவிசயப் படலம் (790 -925)

790 குணங்கள் பற்பல
உணர்த்திய குரவன்றன்
கழல்கள்
வணங்கி வாளரி

முகனொடு விடைகொண்டு
வயமான்
அணங்கு வைகிய
திறலுடைச் சூரர்கோன்
அவுணர்
இணங்கு தானையங்
கடலிடைப் புக்கனன்
இமைப்பில். 1

791 சேனை யின்றலை புகுதலுந்
தாரகன் சென்று
கோனை வந்தனை
செய்துதன் முன்னவற்
குறுகி
ஆன பான்மையின்
வணங்கிமுன் னின்றிட
ஆசான்
போன எல்லையிற்

புகன்றன பரிசெலாம்
புகன்றான்.

2

792 ஆவ தாகிய பரிசெலாங்
கேட்டுணர்ந் தவனுந்
தாவி லாததன் மனங்கொடு
நன்றிது தலைவ
மேவ லார்களை யாமினி
வென்றிட விரைவில்
போவ தேகடன் என்றனன்
அன்னதோர் பொழுதின்.

3

793 அந்தி வார்சடைக்
கண்ணுதற் கடவுள்தன்
அருளான்
மைந்தர் மூவரும்
பெற்றதொல் வரங்களும்
வலியுஞ்
சிந்தை யுள்ளுற நாடியே

யளியொடுஞ் சேணில்
வந்து தோன்றினள்
தொல்லைநாள் நோற்றிடு
மாயை.

4

794 தோன்று மெலலையின்
முந்துறக் கண்டுவெஞ்
சூரன்
ஆன்ற தம்பியர் தம்மொடும்
அசமுகி யோடும்
ஊன்றும் அன்பொடு
பணிதலும் அன்னைதன்
உள்ளம்
ஈன்ற ஞான்றினும்
உவந்தனள் ஆசிகள்
இசைத்தாள்.

5

795 ஆசி கூறியே வேள்வியிற்
செய்கையும் அதனுக்

கீசன் நல்கிய வரங்களுங்
கேட்டனன் ஈண்டு
நேச மோடுமைக் காணிய
வந்தனன் நீவிர்
வாச வன்முத லோர்தமை
வெல்லுதி வலியால்.

6

796 வென்ற பின்னாள்வ்
வுலகமும் புரந்துமே
தினியில்
என்றும் வாழுதிர்
மாயைகள் வேண்டிடின
என்னை
ஒன்றும் அன்புடன்
உன்னுதிர் உன்னிய
பொழுதே
சென்று வெகிய தன்மைகள்
செய்தியான் முடிப்பேன்.

797 ஈத லால்உமைப் பிரியலன்
 பன்முறை யானே
 காத லோடுமைக் காணிய
 செல்குவன் கலந்து
 பேத நீரற இருத்திரால்
 ஈண்டெனப் பேசி
 மாதும் ஏகினள் மைந்தர்கள்
 மூவரும் வணங்க.

8

798 தோடு லாவிழிப்
 பொற்றொடி ஏகலுஞ் சூரன்
 கோடி தேருடன் தானவர்
 தங்களைக் கூவி
 நீடு நம்பெருந் தானைகள்
 நிதிபதிக் கேகப்
 பாடல் மாமுர சறைமினோ
 கடிதெனப் பணித்தான்.

9

799 அரசன் ஏவலும்

அவுணர்கள் அன்னவா

றறைந்து

அரசம் எறறினர் கேட்டலும்

அத்திசை முன்னி

உரைசெய் நான்முகன்

உறங்குழிப் புவிகொள

ஒருங்கே

திரைசெய் வான்கடல்

சென்றெனச் சென்றது

சேனை.

10

800 பத்து நூறுடன் ஆயிர

மாதியாய்ப் பலவாங்

கொத்து நீடிய சென்னியர்

கொடுமைசேர் குணத்தோர்

மெத்து பல்படை ஏந்திய

கரத்தினர் விறலோர்

கத்து வார்கடல் ஆர்ப்பினர் 11
அவுணர்தங் கணத்தோர்.

801 விண்ணிற் பாய்வன
இரவிதேர் பாய்வன
வேலைக்
கண்ணிற் பாய்வன
திசைகளிற் பாய்வன
கனல்மேற்
பண்ணிற் பாய்வன
வரைகளிற் பாய்வன
பரவை
மண்ணிற் பாய்வன
புரவிகள் அளப்பில மாதோ. 12

802 பாறு சென்றிடக்
கொடியினஞ் சென்றிடப்
பலபேய்
வேறு சென்றிடப் பாரிடஞ்

சென்றிட விண்மேல்
மாறு சென்றிடப் பிளிற்றொலி
சென்றிட மதநீர்
ஆறு சென்றிடச் சென்றன
யானையின் அனிகம்.

13

803 மேருச் சையமுங்
கயிலையும் அல்லது வேறு
நேரற் கொத்திடு கிரிமிசைச்
செல்வன நீலக்
காரிற் செல்வன
விண்மிசைச் செல்வன
கடல்சூழ்
பாரிற் செல்வன செல்வன
ஆழியம் ப்றேர்.

14

804 முன்று கோடியோ
சனையதாய் நாற்றிசை

முற்றும்
ஆன்ற வெல்லையின்
அவ்வகைத் தாகிய அனிகம்
ஏன்று சென்றன
சென்றதோர் அளவையின்
இனன்போல்
தோன்று பொன்சுடர்
அளகையை அடைந்தன
தூசி.

15

805 பூதம் ஐந்தினும் மிகவலி
யுடையது பொலன்சேர்
ஆத வன்றனித் தேரினுஞ்
சிறப்புற்ற தவனில்
சோதி பெற்றது பேருணர்
வுள்ளது தொல்சீர்
மாதி ரங்களை அகற்சியான்
மறைப்பது மன்னோ.

806 என்று மேயழி வில்லது
 மேருவோ டிகலுங்
 குன்று போலுவ தகிலமும்
 இமைப்பினிற் குறுகிச்
 சென்று மீள்வது குறப்பினிற்
 செல்வது சிதையா
 ஒன்று கோடிய வாம்பரி
 பூண்டுள தொருங்கே.

807 அழிவி லாப்பல சாரதி
 உள்ளதங் களப்பில்
 விழுமி தாகிய
 படையெலாங் கொண்டது
 மேவார்
 ஒழிய அன்னவர்
 தேர்மிசைச் செல்வலுவ

துருமேற்

றெழிலி அச்சுறப் பன்மணி
கறங்குவ தென்றும்.

18

808 பாரை நேர்தரு பரப்பின

துலகெலாம் படைத்த

நாரி பாதியன் அளித்தருள்

இந்திர ஞாலத்

தேரின் மால்வரை

மிசையுறும் வயப்புலி

செலல்போல்

சூரன் ஏறியே போந்தனன்

அவுணர்கள் தொழுவே.

19

809 ஆண்டவ் வெல்லையில்

ஆயிர மாயிரம் யாளி

தாண்டு வெம்பரி ஆயிர

மாயிரந் தடந்தோள்

நீண்ட பாரிடம் ஆயிர

மாயிர நிரலே

பூண்ட தேர்மிசை ஏறியே

அரிமுகன் போந்தான்.

20

810 காலும் உள்ளமும் பின்னூற

முன்னூறு கவனக்

கோல மாப்பதி னாயிரம்

பூண்டதோர் கொடிஞ்சிச்

சால மார்தரு வையமேற்

புகுந்துதா ரகனும்

ஆல மென்பது சென்றென

நடந்தனன் அன்றே.

21

811 அன்ன தாரக வீரனும்

அரிமுகத் தவனும்

மன்ன னோர்இரு பாங்கரு

மாயினர் வந்தார்

துன்னு தானவத் தானையந்

தலைவர்கள் தொலையாய்
பொன்னின் மாமணித்
தேரொடும் ஏகினர்
புடையில்.

22

812 விரவு கின்றதோர் ஏனையர்
சேனையின் வீரர்
கரியெ னுங்கடல் மீதினுங்
கலினமார் கவனப்
பரியெ னுங்கடல் மீதினும்
முதல்வனைப் பரவி
இரும ருங்கினும் போயினர்
கூற்றனும் இரங்க.

23

813 அடல்செ நிந்திடும்
ஒன்பதிற் றிருவகை யாகும்
படைக ளேந்தியே
அளவிலா அவுணர்கள்

பரவிக்
கடல்கி ளார்ந்தவண் சூழ்வன
போன்றுகா வலர்தம்
புடையில் வந்தனர்
அசனியும் அச்சுறப்
புகல்வார்.

24

814 இன்ன தன்மையி
னாற்படை சூழ்தர
இதன்பாற்
துன்னு தேரென உள்ளவுந்
துரகமுள் ளனவும்
பன்னெ டுங்கரி உள்ளவும்
அவுணர்கள் பலரும்
மன்னி வந்திட நடுவுற
ஏகினன் மன்னன்.

25

815 வயங்க ளார்த்திடு தானவ
ரோதையும் மான்தேர்

அயங்க ளார்த்திடு
மோதையும் அன்னவை
அணித்தாய்க்
கயங்க ளார்த்திடு
மோதையுங் கண்டையின்
கலிப்பும்
இயங்க ளார்த்திடு
மோதையும் மிக்கன
வெங்கும்.

26

816 அரியெ னுந்திறல்
அவுணர்கள் அங்கையி
லேந்தும்
உரிய வெம்படை
முழுவதும் ஒன்றொடொன்
றுரிஞ்ச
எரிபி றந்தன செறிந்தன
எம்பிரான் முனிந்த

புரமெ னும்படி யாகிய
வரைகளும் புவியும்.

27

817 நிரந்த தானவர் எழுந்திடப்
பூழிகள் நிலமேற்
பரந்து வானகம் புகுதலும்
அனையது பாரா
விரிந்து போவதை நீங்கியே
அவைதனை எய்தக்
கரந்து வைகினன் ஆழியந்
தேருடைக் கதிரோன்.

28

818 பூந டுங்கின பணிக்குலம்
நடுங்கின புரைதீர்
வான டுங்கின மாதிரம்
நடுங்கின வரைகள்
தாந டுங்கின புணரிகள்
நடுங்கின தறுகட்
஁ந டுங்கின நிருதர்கோன்

பெரும்படை செல்ல.

29

819 இனைய தன்மையிற்
சேனைகள் தம்மொடும்
இறைவன்
தனதன் மாநகர்
வளைந்தனன் அன்னதோர்
தன்மை
வினவி யோடியே தூதுவர்
இயக்கர்கோன் மேவுங்
கனக மாமணிக் கோநகர்
சென்றனர் கடிதின்.

30

820 வேறு
சென்றிடும் ஒற்றர்
தங்கோன் சேவடிக் கமலந்
தாழ்ந்து
வன்றிறற் சூர பன்மன்

மாநகர் வளைந்து
கொண்டான்
இன்றினி யழியும் போலும்
ஈண்டுநீ யிருத்தல் சால
நன்றல அனிகத் தோடு
நடத்தியால் அமருக்
கென்றார்.

31

821 தூதுவர் உரைத்தல்
துன்புகூர் துளக்க மெய்தி
கூதமில் அவுணர் யாம்
வெலற் கரிது முக்கண்
ஆதிதன் வரங்கொண்
டுள்ளார் அவர்ப்புகழ்ந் தாசி
செய்வான்
போதுதல் கடனே
யென்னாப் பொருக்கென
எழுந்து போனான்.

822 போயினன் அளகை

அண்ணல் புட்பக மீது

சென்று

தூயதோர் இயக்க ரோடுஞ்

சூரனைத் தொழுது போற்றி

ஏயின ஆசி கூறி யான்நுமக்

கடிய னென்ன

நீயினி திருத்தி யென்றே

விடுத்தனன் நிருதர்

போற்றி.

33

823 வேறு

அன்னது கண்டுழி அவுணர்

மாப்படை

மின்னவிர் முகிலினம்

வெரவ ஆர்த்தன

துன்னுறும் இனையவ

ரோடுஞ் சூரனும்
மன்னவன் அவ்வழி
மகிழ்ச்சி எய்தினான்.

34

824 அதுபொழு தவுணர்கள்
அளவை யூடுபோய்
நிதிகளும் மணிகளும் நீடு
மானமுஞ்
சிதைவறு படைகளுந்
தேரும் மாக்களுங்
கதிகெழு களிறுடன்
கவர்ந்து மேவினார்.

35

825 மைம்மலி தானவர் வலிந்து
வவ்வலாற்
பொய்ம்மையில்
பெருவளம் யாவும்
போக்கிய
செம்மையில் அந்நகர்

திருவும் நீங்கிய
கைம்மைதன் வடிவெனுங்
காட்சித் தாயதே.

36

826 ஆறலை கள்வரின் அவுணர்
யாவருஞ்
சூறைகொண் டந்நகர்
தொலைத்து போதலும்
ஊறுகொள் நிதிபதி உள்ளம்
நாணியே
வீறகல் அளகையின்
மீண்டும் ஏகினான்.

37

827 ஆண்டுறு தனதனை
அடித்தொண் டாற்றுவான்
மாண்டனன் இவனென
மனத்தி லுன்னியே
ஈண்டிய தானையொ

டிமைப்பிற் பாகரைத்
தூண்டுதிர் தேரெனச் சூரன்
போயினான்.

38

828 அளகையை நீங்கியே

ஆசைக் கீறதாய்

உளநகர் எய்தினன் ஒளர்ரு

நீலமார்

களனுரு வெய்திய கடவுள்

வைகிய

வளநகர் ஈதென மன்னன்

உன்னினான்.

39

829 அந்தமா நகரைவிட்

டவுணர் கோமகன்

முந்துதன் படையொடு

முனிந்து கீழ்த்திசை

இந்திரன் நகர்புக இதனை

நாடியே

வெந்துயர் அமரர்கோன்
விண்ணிற் போயினான்.

40

830 போயதை நாடிஅப் புரத்தை
முற்றவுங்
காயெரி கைக்கொளக்
கடிதின் நல்கியே
ஆயிடை அனிகமோ
டகன்று வெய்யசெந்
தீயுறு நகரிடைச் சேறல்
மேயினான்.

41

831 சேறலும் நாடியத் தீயின்
பேரினான்
ஈறகல் வெஞ்சினம் எய்தி
ஆயிர
நூறெனுங் கோடியர்
நொய்திற் சூழ்தர

மாறிகல் புரிந்திட வந்து
நேர்ந்தனன்.

42

832 நேர்தலும் அங்கிதன் நீடு
தானையுஞ்

சார்தரும் அவுணர்தம்

படையுந் தாமுறாப்

போர்தலை மயக்குறப்

பொருத எல்லையிற்

சூர்தரு கனல்படை

தொலைந்து போயதே.

43

833 தன்படை உடைதலுந்

தழலின் பண்ணவன்

துன்படை மனத்தனாய்த்

தொல்லை ஊழிநா

ளின்படை உலகெலாம் ஈறு

செய்திடு

வன்படை பேருரு வல்லை

தாங்கினான்.

44

834 சிறந்திடும் அவுணர்கோன்

சேனை மாக்கடல்

வறந்திட இப்பகல்

மாய்ப்பன் யானெனா

நிறைந்திடும் அவுணமா

நீத்தம் எங்கணுஞ்

செறிந்தனன் வளைந்தனன்

சிதைத்தல் மேயினான்.

45

835 கடல்கெழு சேனையைக்

கலந்து பாவகன்

சடசட முதிரொலி தழங்கப்

புக்குலாய்

அடலுறு மெல்லையில்

அதுகண் டாழிவாய்

விடமென உருத்தனன்

வீரன் தாரகன்.

46

836 உருத்திடு தாரகன் ஒருதன்
தேரொடு
மருத்தினும் விசையுற வந்து
தானையை
எரித்திடும் அங்கியை
எதிர்ந்து செங்கையில்
தரித்திடு கார்முகந் தன்னை
வாங்கினான்.

47

837 வானவர் தமையும்இவ்
வன்னி தன்னையும்
ஏனையர் தம்மையும்
முடிப்பன் இன்றெனாத்
தேனிவர் இதழியந் தேவன்
மாப்படை
ஆனதை எடுத்தனன்
அருச்சித் தேத்தியே.

48

838 எடுத்திடு மெல்லையில்

எரிகண் டிங்கிது

தொடுத்திடின் உலகெலாந்

தொலைக்கும் என்னையும்

முடித்திடும் நான்முகன்

முதலி னோரையும்

படுத்திடும் இன்றெனப்

பையுள் எய்தினான்.

49

839 சுடுங்கனற் கடவுளுஞ்

சுருக்கித் தன்னுரு

ஒடுங்கினன் ஆகுலம்

உற்றுச் சிந்தையும்

நடுங்கினன் தாரகன்

முன்னர் நண்ணினான்

கடுங்கதி அதனொடுங்

கரங்கள் கூப்பியே.

50

840 தோற்றுவித் துலகெலாந்

தொலைக்கும் எம்பிரான்
மாற்றரும் படைக்கலம்
மற்றென் மேவிடப்
போற்றினை எடுத்திஎப்
புவனத் துள்ளவர்
ஆற்றலும் உயிர்களும்
அதன்முன் நிற்குமோ.

51

841 கழிதரு சினங்கொளல்
கடவுள் மாப்படை
விழுமிய தன்னதை விடுத்து
ளாயெனின்
அழிதரும் உலகெலாம்
அதுவும் அன்றியே
பழிபெறும் அன்னதோர்
படையின் வேந்துமே.

52

842 பொறுத்தியென்

பிழையெனப் போற்றி
நிற்றலும்
கறுத்திடு மிடறுடைக்
கடவுள் மாப்படை
செறுத்தவன் மீமிசைச்
செல்ல விட்டிலன்
மறுத்தனன் சினத்தினை
மகிழ்ச்சி எய்தினான்.

53

843 எற்றிடும் எற்றிடும் இவனை
வல்லையிற்
செற்றிடுஞ் செற்றிடுந் தீயன்
சாலவுங்
குற்றிடுங் குற்றிடு மென்று
கூறியே
சுற்றினர் அவுணர்கள்
தீயைச் சூழவே.

54

844 தானவர் யாரையும்

விலக்கித் தாரகன்
நீநம தேவலின் நிற்றி
நின்னுயிர்
போனதை உதவினம் போதி
போதிநின்
மாநக ரிடையென வல்லை
கூறினான்.

55

845 விடுத்தனன் அங்கியை
விடுக்கு முன்னரே
அடுத்திடு தானவர்
அவன்றன் ஊர்புகா
மடுத்திடு வளனெலாம்
வாரி வாரிமீன்
படுத்திடு கொலைஞர்தம்
பரிசின் மீண்டனர்.

56

846 வேறு
மீண்டனர் அவுணர் அங்கி

வெளடீகியே தன்னூர்
புக்கான்
ஆண்டவண் அகன்று
போனான் தாரகன் அவ்வா
றெல்லாங்
காண்டலுஞ் சூர
னென்போன் கலினமான்
தேரைப் பாக
தூண்டுதி நடுவன் மேவுந்
தொல்லைமா நகரத்
தென்றான்.

57

847 கடவுதி தேரை என்னக்
கைதொழு தைய நொய்தின்
அடுதொழில் அவன்பால்
உய்ப்பன் அன்னது காண்டி
யென்னாப்

படர்தரும் வலவ ரோடும்
பலிங்களென் றுரைக்கு
மேலோன்
சுடர்மலி கதிரும் நாணத்
தண்ணெனத் தூண்டி
ஆர்த்தான்.

58

848 ஆர்த்தன படருஞ் சேனை
அதிர்ந்தன முரச மெங்கும்
போர்த்தன கரிதேர் வாசி
புகுந்தன பூழி வேலை
தூர்த்தன துவசம்
விண்ணைத் தொடர்ந்தன
தூசி யென்னுந்
தார்த்தொகை முன்ன
மேகித் தண்டனூர் உடைந்த
வன்றே.

59

849 அடைதலும் நடுவன்
தன்பால் ஆங்கொர்தூ
தெய்தி நந்தங்
கடிநகர் கலந்த அந்தக்
காசிப முனிவன் மைந்தர்
கொடியவெஞ் சேனை
யென்னக் கூற்றெனுங்
கடவுள் கேளா
இடியுறும் அரவம் என்ன
ஏங்கினன் இரங்கு
கின்றான்.

60

850 வேறு
முன்னுறு தனதனும் முளரித்
தேவனும்
மன்னனை யெதிர்கொளா
வழுத்திப் போயினார்
அன்னது புரிவதே அழகி

தாமென

உன்னினன் நடுவனும்

உணர்வி னும்பரான்.

61

851 தேற்றமொ டெழுந்துதன்

மகிடஞ் சேர்ந்தனன்

ஏற்றமில் படைஞரும்

ஈண்ட ஏகியே

கூற்றுவன் இமைப்பினிற்

குறுகிச் சூரனைப்

போற்றினன் தொழுதனன்

புகலும் ஆசியான்.

62

852 திருத்தகு மறலிதன் செய்கை

நோக்கியே

அருத்தியின் மகிழ்வுறும்

அவுணன் நம்பணி

பரித்தனை யீண்டுநின் பரிசு

னத்தொடும்

இருத்தியென் றனையனை
ஏவிப் போயினான்.

63

853 இறுதியை இயற்றுவான்
இருக்கை யென்பதோர்
மறிகடல் அதனிடை
வளங்கொள் வாரியைத்
திறலுறும் அவுணர்தஞ்
சேனை சென்றரோ
முறைமுறை கவர்ந்தன
முகிலின் தன்மைபோல்.

64

854 கூற்றுவன் பெருவலி
குறைந்த வண்ணமும்
போற்றினன் போயதும்
புந்தி உன்னியே
ஆற்றவும் மகிழ்வுறீஇ
அனிக மோடுதென்
மேற்றிசை நிருதிமேல்

விரைவின் ஏகினான்.

65

855 நிருதியும் இ·தெலாம் நேடி

யாமிவர்ப்

பொருவதும் அரியதாற்

போரி யற்றினும்

வருதிறல் இல்லையால்

வசைய தேயெனாக்

கருதினன் அவரொடு

கலத்தற் குன்னினான்.

66

856 உன்னினன் தானையோ

டொருங்கு மேவியே

மன்னவன் எதிர்புகா

வழுத்தி மற்றவன்

தன்னடி வணங்கியுன் தமரி

யானெனாப்

பன்னினன் தாரகன் பாங்கர்

857 அருகுற வருதலும் அவுணர்

கோமகன்

நிருதியின் நகரினை நீங்கி

யேகலும்

வருணனும் மருத்துவும்

வாரி தன்னினும்

இருவ்செறி உலகினும்

இமைப்பிற் போயினார்.

68

858 போதலும் அவரவர்

புரத்தைச் சூறைகொண்

டேதம தியற்றுவித் தெழுவ

கைத்தெனும்

பாதல வுலகினிற் படர்ந்து

தானவ

ராதியர் போற்றிட

அருள்செய் தேகினான்.

69

859 உற்றனன் நாகர்கோன்
உலகில் அன்னவன்
செற்றமொ டேசெருச்
செய்யத் தானையால்
வெற்றிகொண் டேயவன்
வியந்து போற்றிட
மற்றவன் இருக்கையோர்
வைகல் வைகினான்.

70

860 அத்தலை உரகர்கோன்
அமரர் தந்திட
வைத்திடும் அமுதினை
வலிதின் வாங்கியே
மெய்த்தகு தம்பிய ரோடு
மேன்மையால்
துய்த்தனன் அகன்றனன் சூர
பன்மனே.

71

861 ஏனைய பிலந்தொறும் ஏகி

அவ்வயின்
மேனதோர் விருந்தினை
வியப்பின் நாடியே
மானவர் படையொடும்
வல்லை மீண்டனன்
போனதோர் நிலைதொறும்
புகழை நாட்டினான்.

72

862 வேறு

பூவுல கிடையே போந்து
புணரியொன் றகன்று
மற்றைத்
தீவினை யொருவிச் சூரன்
சேனைமா நீத்தஞ் சூழ
மாவொடு புவனி போற்ற
வரியரா அணையின் நேமிக்
காவலன் துயில்கூர் பாலின்
கடலிடைக் கடிது புக்கான்

863 புக்கதோர் வேலை
யன்னான் போர்ப்படை
அவுணர் யாரும்
மைக்கடன் மேனி
மாயோன் மன்னினன்
ஈண்டை யென்னா
அக்கடல் அதனைத்
தொன்னாள் அமரர்கள்
கடைந்த தேபோல்
மிக்கதோர் ஆர்ப்பி
னோடும் விரைவுடன்
கலக்க லுற்றார்.

864 ஆர்த்திடு முழக்கங் கேளா
அம்புயத் திருவும் பாடும்
வேர்த்துடல் பதைப்ப

அஞ்சி வெருக்கொடு கரிய
மேனித்

தீர்த்தன தகலத் தூடு

சேர்ந்தனர் தழுவ

அன்னோன்

பார்த்தனன் அஞ்சல் என்று 75

பகர்ந்தனன் துயிலை நீங்கி.

865 இம்மெனப் பணியின் மீதும்

எழுந்தனன் இறுதி செய்யும்

வெம்மைகொள் கடவுட்

டீயும் வெருவர உருத்துச்

சீறி

நம்மையும் பொரவுந்

தீயோர் நண்ணினர்

போலும் அன்னார்

தம்வலி காண்டும் என்னாத்

தடக்கைகள் புடைத்து

866 சிந்தையில் உன்னும்
முன்னந் திறல்மிகும்
உவணர்கோமான்
வந்தனன் அவன்பொற்
றோள்மேல் மடங்கலே
றென்னப் புக்குச்
சந்திரன் அனைய சங்களு
சக்கரங் கதைவாள் சாபம்
ஐந்தெனும் படையும் ஏந்தி
அவுணர்தம் படைமுற்
சென்றான்.

867 கோட்டினன் சார்ங்க
மென்னுங் குனிசிலை
யினைநாண் ஓதை
காட்டினன் அவுணர்
உள்ளங் கலக்கினன்

கொண்ட செற்றம்
வீட்டினன் தானை யாவும்
விலக்கினன் பகழி
மேன்மேற்
பூட்டினன் சோனைக்
கொண்மூ வாமெனப்
பொழித லுற்றான்.

78

868 பொழிந்திடு கின்ற காலைப்
போர்கெழும் அவுணர்
தானை
அழிந்தன தேரும் மாவும்
ஆடலங் கரிகள் தாமும்
ஒழிந்தன விறலும் போரின்
ஊக்கமும் படையு
மெல்லாங்
கழிந்தன சூறை யுற்ற
காரெனல் ஆய வன்றே.

79

869 சூழ்ந்திடும் அவுணார்
சென்னி துணிந்தன
தோளுந் தாளும்
வீழ்ந்தன கரங்கள் சிந்தி
விரவின குருதி நீத்தம்
ஆழ்ந்திடு புணரி யெல்லாம்
ஆயின அவனி தானுந்
தாழ்ந்தன பிணத்தின்
குன்றந் தகைந்தன தபனன்
தேரை.

80

870 ஓடிந்தன இரதம் ஆழி
உருண்டன கவனப் பாய்மா
மடிந்தன களிறு நொந்து
மாண்டன வயவர் பல்லோர்
முடிந்தனர் குருதி நீத்தம்
மூடின அதனுள் மூழ்கிப்

படிந்தன அலகை ஈட்டம்
பாரிடம் பரந்த வன்றே.

81

871 சுடர்கெழு நேமி அண்ணல்
துயிலுறு பாலின் வேலை
இடையொரு சிறிது மின்றி
எங்கணும் எருவை யாகி
அடைவது கடவு ளாடும்
ஆரழல் அதனை உண்ணக்
கடையுகம் விரவு கின்ற
காட்சியைப் போன்ற
தம்மா.

82

872 விண்ணுலாம் படிவ
மாயோன் மேதகும்
உவணத் தோடு
மண்ணுலாம் கடலா
மென்ன அவுணரை
வளைந்து சுற்றி

எண்ணிலா உருவங் காட்டி
யாவரும் போகா வண்ணம்
அண்ணல்வாம் பகழி சிந்தி
அமர்செய்தான் அமரர்
ஆர்ப்பு.

83

873 அடுசமர் புரியும் எல்லை
ஆங்கவை உருத்து நோக்கி
உடைவதோர் அனிகந்
தன்னை யொன்றுநீர் அஞ்ச
லென்னா
வடவரை யனைய ஆற்றல்
மாபெருந் தனுவொன்
றேந்தி
இடியுறழ் கலிமான்
தேர்மேல் தாரகன்
இமைப்பின் வந்தான்.

84

874 வானில மளவு செய்த

மலர்ப்பதத் தண்ணல்
முன்னந்
தானெதிர் புகுந்து
வெய்யோன் தன்பெருந்
தனுவை வாங்கி
மேனகு சரங்கள் கண்ணன்
மிசையுற வேலை மீதில்
சோனைவிண் பொழிவ
தென்னத் துண்ணெனத்
தூவி ஆர்த்தான்.

85

875 ஆர்த்திடும் அளவை
தன்னில் அச்சுதன்
அயில்வே லென்னக்
கூர்த்திடும் உலப்பில் வாளி
கொடியதா ரகன்றன் மேனி
தூர்த்தனன் தேரும் பாகுந்
தொலைத்தலுஞ் சோர்வி

லாதான்

பேர்த்தொரு தடந்தேர்

உற்றுப் பெருஞ்சிலை

வாங்கி னானால்.

86

876 உற்றிடும் அவுணன்

மால்மேல் ஓராயிரம் பகழி

ஓச்சி

அற்றமில் கருடன் மீதும்

ஆயிரம் விசிக முய்ப்ப

மற்றவை அவன்பால் தீய

மாசணம் பலவுந் தங்கள்

பற்றலன் தன்னை வவ்வும்

பரிசெனச் செறிந்த வன்றே. 87

877 ஆயிடை உவணர் கோமான்

அலக்கணுற் றதனை

நோக்கி

மாயவன் உலப்பி லாத

வடிவினை யெய்தி அந்தத்
தீயவற் சூழ்ந்து வெம்போர்
செய்துழி அவனுந் தங்கள்
தாயருள் மனுவை உன்னித்
தானுமந் நிலைய னானான். 88

878 தாரக வசுரன் தானுந்
தணப்பில்பல் லுருவங்
கொள்ளா
ஈரிரு வைகல் காறும்
இந்திரை கேள்வ னோடு
பேரமர் புரிந்த வெல்லைப்
பிதாமகன் இதனை நோக்கி
யாரிவன் எதிர்நிற் பாரென்
றதிசய நீர னானான். 89

879 எல்லையங் கதனின்
மாயோன் எறுழ்வலி
அவுணன் ஏறுஞ்

சில்லியந் தேரும் மாவுந்
திறன்மிசு வலவன் தானும்
வில்லொடு துணிந்துவீழ
விசிகமோர் கோடி
உய்த்தான்
ஒல்லையின் அதனை நாடி
உம்பர்கோன் உவகை
பூத்தான்.

90

880 திண்டிறற் பரியுந்
சிலையொடு வலவன்
தானுந்
துண்டம தடைத லோடுஞ்
சூரனுக் கிளைய தோன்றல்
தண்டமொன் றெடுத்துக்
கீழ்போய்த் தலைபனித்
தமரர் அஞ்ச
அண்டமுங் குலுங்க

ஆர்த்தங் கரிதனை
யெதிர்ந்து சென்றான்.

91

881 எதிர்வரும் அவுணன்
தன்மேல் எண்ணிலாப்
பகழி மாரி
விதியினை அளித்த மாயன்
வீசலும் அவற்றை
யெல்லாங்
கதைகொடு விலக்கிச்
சிந்திக் கனன்றுமுற் கடிதிற்
செல்ல
அதுதனை நோக்கி மாலும்
ஆழியம் படையை
உய்த்தான்.

92

882 ஓரிமை யொடுங்கு முன்னர்
உலகெலாந் தொலைக்குந்
தன்மைப்

போரயில் நேமி தானும்
புராரிதன் வரத்தாற் சென்று
தாரக வசுரன் கண்டந்
தன்னைவந் தணுகிச்
செம்பொன்
ஆரம தாயிற் றம்மா
தவத்தினும் ஆக்க
முண்டோ.

93

883 பணியுறு கடவுள் நேமிப்
படையுமாங் கவுணன்
கண்டத்
தணியதா யிருத்த லோடும்
அரனருள் வரத்தை யுன்னித்
தணிவிலற் புதத்த னாகித்
தாரகன் வலிய னென்னா
மணிகிளர் மேனி மாயோன்
மற்றிது புகலல் உற்றான்.

94

884 அயனொடு ததீசி யென்னும்
அருந்தவத் தோனும்
வெம்போர்
முயலுறும் அவுணர் யாரும்
மொழிந்திடின உனக்கொப்
பல்லார்
செயலுரை யின்றி உண்டாற்
சிறுவிதி மகத்தைச் செற்ற
வயமிசு கழற்கால் வீரன்
மற்றுனக் கிணையா
மென்றான்.

95

885 வன்றிறற் கடவு ளாழி
மணிப்பணி யாயிற்
றென்றால்
வென்றியும் உனதே
யன்றோ வேறினிப் போரும்
உண்டோ

உன்றிறம் இதுவே என்னின்
உனக்குமுன் னவராய்
அங்கண்
நின்றவர் பெருமை தன்னை
யாவர்கொல் நிகழ்த்தற்
பாலார்.

96

886 சங்கரன் மகிழும் ஆற்றல்
தழல்மகம் பன்னாள் ஆற்றி
உங்களின் வலிபெற்
றுள்ளார் அவுணரில் ஒருவர்
இல்லை
இங்குமை வெல்வார் யாரே
எமக்குநீர் தமரே யென்னா
மங்கல மரபின் ஆசி
வரம்பில புகன்று
போனான்.

97

887 பார்த்தனர் அனைய

தெல்லாம் பாயிருள் கான்ற
மேனி

நீர்த்திரை அனைய செங்கை

நிருதராம் புணரி யாயோர்

ஆர்த்தனர் அமரர் யாரும்

அகன்றனர் அஞ்சி அங்கம்

வேர்த்தனர் விளிவோ

ரென்ன மெலிந்தனர்

விழுமத் துள்ளார்.

98

888 மாதவன் அகன்ற காலை

மற்றுமோர் வையத் தேறித்

தாதவிழ் தொடையல்

வாகைத் தாரகன் தம்முன்

நேராய்ப்

போதலும் அவனு மீண்டு

புகுந்தவா றுணர்ந்து புல்லி

ஆதர மகிழ்ச்சி எய்தி
அனிகமோ டகன்றான்
அப்பால்.

99

889 ஆழியங் கிரியின் காறும்
அகலிட வரைப்பு முற்றச்
சூமுற நாடிப் போந்து
தொல்லிரு விசும்பின் ஏகித்
தாமுறு நிலையிற் செல்லுந்
தபனனே முதலோர் யாரும்
வாழியென் றாசி கூற
வானுயர் துறக்கம் புக்கான். 100

890 வேறு

இந்தவா றவுணர்கோன்
துறக்கத் தேகலும்
முந்திய ஒற்றரில் சிலவ
ரோடியே
வந்தனன் சூரனாம் வலியன்

தானெனா

அந்தர நாயகன் அறியக்
கூறவே.

101

891 அஞ்சினன் உயிர்த்தனன்
அலந்து தேம்பினன்
துஞ்சின னேயென உணர்வு
சோர்ந்துளான்
எஞ்சலில் வன்மைய திகந்து
தன்னுடை

நெஞ்சினில் இனையன
நினைத்தல் மேயினான்.

102

892 அவ்வயிற் போந்திடும்
அவுணர் தன்னெதிர்
செவ்விதிற் சென்றியான்
செருவில் நேர்வனேல்
இவ்வயிர்க் கிறுதியாம்
இருப்ப னேல்இடர்ப்

பவ்வமுற் நிறந்திடப்
பழியில் மூழ்குவேன்.

103

893 புன்செய லாய்இவட் புகுந்
திடுஞ்செயல்
என்செய லால்வரும்
இயற்கை யல்லது
பின்செயல் ஒன்றிலை
பிறர்செய் கின்றதுந்
தன்செயல் என்பரால்
சார்பின் மேலையோர்.

104

894 திருவுறு கின்றுழி மகிழ்ந்துந்
தீர்வுழிப்
பருவரல் எய்தியும் பாசந்
தன்னிடை
அரிதுணர் கேள்வியர்
அழுங்கு வார்கொலோ

வருவது வரும்அது மறுக்க 105
லாகுமோ.

895 ஆதலின் அமர்இழைத்
தாவி நீங்கலன்
பேதுறு கின்றிலன் பீழை
யுற்றுளோர்
ஓதரு மகிழ்ச்சியும் உறுவர்
ஆங்கது
தீதுசெய் அவுணர்தந்
திறத்துக் காண்பனால்.

106

896 நானொடும் ஒன்னலர்
நகையுங் கொள்ளலன்
தூணம துறழ்புயச் சூர
பன்மனைக்
காணுவன் என்னினுங்
கறுவு சிந்தையான்

ஏணுறு தளையிடும்
எனையென்
றெண்ணினான்.

107

897 இம்முறை வாசன் எண்ணி
யேயெழீஇக்
கொம்மென மனையுடன்
குயிலு ருக்கொடே
விம்முறு பீழையன்
விண்ணிற் போயினான்
தெம்முனை அவுணர்கள்
தேடிக் காண்கிலார்.

108

898 ஒன்னலர் நாடுவ துணர்ந்து
வானவர்
மன்னவன் ஆக்கமும்
மாயும் போலுமால்
என்னினிச் செய்வதென்
றிரக்க மெய்தியே

பொன்னகர் எங்கணும்
பொலிவு மாய்ந்ததே.

109

899 பிடித்தனர் அமரரை
அவுணர் பேதுற
அடித்தனாஃ குற்றினர்
அனையர் தானையால்
தடித்திடுந் தோள்களைத்
தமது கைகளால்
ஒடித்தன ராமென ஒல்லை
வீக்கினார்.

110

900 தண்ணளி யாவுமின் றாய
தானவர்
விண்ணவர் தங்களை
விழுமஞ் செய்திடா
அண்ணலந் திருவுறும்
அரசன் முன்னுறத்

துண்ணென உய்த்தலுந்
தொழுது போற்றுவார்.

111

901 அவுணரில் உதித்தனை
ஆற்று நோன்புநீஇச்
சிவனருள் பெற்றனை
திசையி னோர்முதல்
எவரையும் வென்றனை
என்னின் இங்கெமை
நவைபடச் செய்வதே நன்று
போலுமால்.

112

902 மறலியும் இருக்குமோ
மற்றை மாதிரத்
திறைவரும் இமையவர்
யாரும் உய்வரோ
இறுதியின் றாகுமே உலகம்
ஈங்கொரு
சிறிதுநீ வெஞ்சினஞ் சிந்தை

செய்யினே.

113

903 இற்றையிப் பகல்முதல்
என்றும் எங்களுக்
குற்றதோர் கடவுள்நீ ஓம்பும்
வேந்துநீ
பற்றுள தமரும்நீ பலரும்
யாம்இனி
மற்றுன தேவலை மரபிற்
செய்துமால்.

114

904 வேறு
என்றிவை புகன்று
போற்றும் இமையவர்
தம்மை நோக்கி
நன்றுநுஞ் செய்கை
யென்னா நகைசெய்து
யாப்பு நீக்கி
மன்றநம் பணிமேல்

கொண்டு வைகுதிர் இனிநீ
ரென்னா
அன்றவர் தம்மை விட்டான்
அழல்மகத் தாவி விட்டான். 115

905 வாசவன் வளத்தை
யெல்லாம் அவுணர்கள்
வவ்விச் செல்லப்
பேசரு மகிழ்ச்சி கொண்டு
பின்னவர் பாங்கர் ஏகக்
காசிபன் அளித்த
மேன்மைக் காதலன்
அனிகஞ் சூழ
ஓசைகொள் மறைகள்
ஆர்க்கும் உயர்மக லோகம்
புக்கான். 116

906 கற்றுணர் கேள்வி யான்மாக்

கண்டேய னாதி வானோர்
உற்றிடும் பதமாந்
தொல்பேர் உலகமே முதல
மூன்றும்
மற்றவர் பரவ நீங்கி
மலரயன் பதத்திற் போகத்
தெற்றென அதனைத்
தேர்ந்து திசைமுகன்
துணுக்கமுற்றான்.

117

907 வேறு

வசையில் நோன்புடை
வாலறி வுள்ளோர்
இசைகொள் வேதம்
இயம்பினர் சூழ
நசையி னீரொடு நான்முக
வேதா
அசுரர் கோனைய டைந்தன

னன்றே.

118

908 ஆழி மால்கடல்

அன்னதொர் சேனை

சூழ வேவரு சூரனை

யெய்தி

வாழி வாழிய வைகலும்

என்னாக்

கேழி லாசி கிளத்திய

பின்னர்.

119

909 மன்ன நீயிவண் வந்திட

மேனாள்

என்ன நோன்பை இயற்றின

னோயான்

அன்ன வாறுண ரேன்சிவன்

அல்லால்

அன்னி நாடி யுணர்ந்துளர்

யாரே.

120

910 கற்றை வார்சடை யான்கழல்
பேணி
அற்றம் நீங்கி அருந்தவம்
ஆற்றி
மற்றிவ் வாறு வளத்தியல்
யாவும்
பெற்று ளாய்பெரு வன்மை
பிடித்தாய். 121

911 பொன்னை மேவு
பொலன்கெழு மார்பன்
தன்னை வானவர் தங்களை
யெல்லாம்
இன்ன நாள்இளை
யோற்கொடு வென்றாய்
உன்னை நேருள ரோவுல
கத்தில். 122

912 காத லான்மிகு காசிபன்

மைந்தன்

ஆத லால்அவு ணர்க்கிறை

நின்மு

தாதை யான்சர தம்மிது

நின்சீர்

ஏதும் என்புகழ் யான்பிறன்

அன்றே.

123

913 என்று பன்முக மன்கள்

இசைத்தே

நின்று தம்பியர் தங்களை

நேர்ந்து

பொன்றி டாதபொ

லஞ்சிலை திண்டேர்

ஒன்று தன்படை யும்முத

வுற்றான்.

124

914 வெருவ ரச்சுரர் வீற்றுறு

பான்மை

இருவ ருக்கும் அளித்தலும்
யாரும்

பரவு கொற்றவன் அன்னது
பாராப்

பெரும கிழ்ச்சிகொள்
பெற்றியன் ஆனான்.

125

915 அருத்தி யெய்தி

அயன்றனை யங்கண்

இருத்தி மாயைமுன்

ஈந்தருள் மைந்தன்

மருத்து ழாய்முடி

மன்னவன் வைகுந்

திருத்த கும்முல கத்திடை

சென்றான்.

126

916 அந்த வேலையில்

ஆண்டுறும் மாலோன்

வந்து சூரபன் மாவினை
யெய்தி
நந்தல் இல்லதொர்
நாளொடு வாழ்கென்
றந்த மில்பல ஆசி
புகன்றான்.

127

917 ஆசி கூறினன் ஆற்றவும்
இன்சொற்
பேச வேபெரு மாமகிழ
வெய்தி
மாசில் அவ்வுல
கெங்கணும் வல்லே
பாச னத்தொடு பார்த்தனன்
அன்றே.

128

918 பார்த்த பின்பணி யின்மிசை
வைகுந்
தீர்த்தன் ஆண்டு திகழந்துற

நல்கிக்
கார்த்தி லங்குறு கந்தர
முக்கண்
மூர்த்த வைகிய மூதுல
குற்றான்.

129

919 வேறு

அரியயன் முதலா வுள்ள
அமரர்கள் யார்க்குந் தத்தம்
உரியதோ ராணை
யெல்லாம் உலப்புறா துதவி
வைகும்
பரமன துலகம் நண்ணிப்
பரிசனம் யாவும் நீங்கிச்
சுரர்புகழ் சூர பன்மன்
துணைவாக னோடு
போனான்.

130

920 போந்தனன் அமலன்
கோயிற் புறங்கடை வாயில்
நின்றே
ஆய்ந்திடு நந்தி யெந்தை
அருள்முறை உய்ப்பச்
சென்று
காந்தளை யனைய
செங்கைக் கவுரியோ
டுறையும் முக்கண்
ஏந்தல்முன் அணுகி ஆர்வத்
திறைஞ்சியே ஏத்தி
நின்றான்.

131

921 கண்டநஞ் சுடைய
அண்ணல் கருணைசெய்
தினிநீ யேனை
அண்டமுஞ் சென்று நாடி

ஆணையால் அகிலம்
யாவும்
எண்டிசை புகழும் ஆற்றால்
இறைபுரிந் திருத்தி
யென்னப்
புண்டரீ கத்தாள் போற்றி
விடைகொண்டு புறத்து
வந்தான்.

132

922 புறந்தனில் வந்து சூரன்
பொம்மெனத் தானை
யெய்திச்
சிறந்திடு கின்ற அண்ட
கோளகை சேர்த லோடு
மறந்தரு ஞமலி மேலோர்
உருத்திரர் வரம்பி லோர்கள்
உறைந்தனர் அனைய
ரெல்லாம் உமாபதி

யருளுட் கொண்டார்.

133

923 பாங்குறும் அண்டஞ்
செல்லும் பான்மையில்
வாயில் காட்டி
ஆங்கவர் விடுப்ப மற்றை
அண்டத்துச் சூர பன்மன்
ஓங்கிய தானை யோடும்
ஓல்லையிற் போகி
யாண்டும்
ஈங்கிது போல நாடி
யாரையும் வென்று
போனான்.

134

924 ஏனையண் டங்க ளெல்லாம்
எம்பிரான் கணமா யுள்ளோ
ரானவர் அருளிற் போகி
அகிலமும் நாடி அங்கண்
வானவர் தம்மை வென்று

வளமெலாங் கவர்ந்து
தன்பால்
தானவர் பலரை அங்கண்
தன்னர சளிப்ப உய்த்தான்.

135

925 இத்திறம் வீற்று வீற்றா
எல்லையில் அண்டந்
தோறும்
மெய்த்தம ராகி யுள்ள
அவுணரை வேந்த ராக
வைத்தனன் துணைவ ரோடு
மீண்டனன் மற்றிவ் வண்டப்
பித்திகை அதனுட் சென்று
பெறலருந் துறக்க முற்றான்.

136

ஆகத் திருவிருத்தம் - 925

This file was last revised on 4
September 2006

Please send your comments and
corrections to the Webmaster.